

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Що є істина?

№3, 2009

★ ★ ★
Наш світ минає віри острівець
І мчить несамовито по дотичній,
А світ незримий в радості живе —
Від страху вільний та зіниць окличних.

За гранню розуму, у сферах тих,
Куди не вправі відхилить завіси,
Чекають нас високі і прості,
Джерельні води надглибинних істин.

Життя могого тиха течія
Впадає в море вічності безмежне,
Та безпорадна крапельина «я»
Ще часом душу пристрасно збентежить...

Я залишаю цей жорстокий світ,
Пливе повз мене зло його безтямне.
Приймаю вічний Божий Заповіт:
І перше його слово, і — останнє.

А існування весь одвічний смисл —
Живої суті Альфа і Омега.
І кожне слово у Святім Письмі
Звучить безсмертя вірним оберегом.

Ольга ЧОРНОМАЗ

* * *

Тишу шукаю – омріяну втіху,
Тишу без жалю, тишу без сміху,
Тишу не ту, що звіщає про бурю
У передгроззі природі приснулій.

Тишу не ту, що на мить запанує
Там, де наклепника жертва почує.
І не оту, що дзвенить лиховістям,
Тому, хто збився зі шляху у лісі.

Тишу шукаю у серці і в домі,
Тишу у силі і тишу у втомі,
Тишу у слові палкої молитви,
Тишу в спокусі, тривозі і в битві.

Тишу, що душу осяє світанням,
Тишу, що зміцнить надію останню.
Тишу шукаю – до неї горнуся –
Втіху безмежну єднання з Ісусом.

Ольга МІЦЕВСЬКА

БЛАГОВІСНИК

№ 3(64) 2009

липень-вересень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко

М. Синюк

В. Онищук

Є. Мельничук

Є. Абрамович

Головний редактор:

Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:

Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85

(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок

26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанк»

м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію

КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

Наталія КОРНІЙЧУК

**Представник журналу
в Канаді:**

Anatoliy Koren

1764 Dingman Dr.

London, ON, N6N107

Canada

тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство

«Місійна книжкова фабрика

«Християнське життя»

(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,

м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 4000 примірників

У номері:

С. Титар. Спокуса хреста	4
Істина зробить вас вільними	8
Д.Бівер. Поклоніння в істині	10
Чому Біблія істинне Слово Боже	13
Канон Нового Заповіту	16
«Ми сильні за істину»	19
О. Міцевська. Микола Ге: у пошуках істини	20
М. Ціммерман. Ми обновляємося	23
Н. Фаградян. «Ця музика виходить з пекла»	24
В Шишков. Сторонній	26
В. Алтухов. Закон верхньої бруньки	28
І. Фень. Національна трагедія	30
Місячні дороги Чарльза Дюка	32
Т. Завітайло. Балансування над прірвою	36
Д. Безпалов. Суцйй Бог	48
Поетична сторінка. Ольга Міцевська	40
Місіонерські дороги Індії	42
Нікі Круз: важка дорога до світла	46
Благословенні 20-ті. 80 років Союзу ХВЄ	50
Новини	52
О. Кулигіна. «Сміливо звіщайте Євангелію»	53
Молодіжний з'їзд у Малині	55

Художній та технічний редактор Віктор Мокійчук

**У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів**

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Говорить до Нього Пілат: «Що є правда?»

Ось уже минає 20 століть, як у лексиконі людей з'явилося нове слово «пілат». Саме так, з маленької літери. Цим словом з різко негативним відтінком називають людину, яка виносить вирок невинному або засуджує щось добре, святе та чисте.

Так, як це сталося з реальним Пілатом, прокуратором Юдеї.

А втім, чи настільки вже поганим та страшним насправді був Пілат? Коли уважно вчитатися в біблійну оповідь, можна зауважити, що він робив чималі спроби виправдати Ісуса. Так, він був не безгрішний, використовуючи дану йому владу, зверхньо, навіть насмішкувато розмовляв з Ісусом. Але, як суддя, прокуратор хотів бути справедливим. Він бачив, що отой Галілеянин, Який стояв перед ним, просто кажучи, «перейшов комусь дорогу», не вгодив релігійним лідерам, більше того, навіть викривав їхні недоліки. Це просто була помста. Знайшовши формальну причину, книжники та фарисеї, хотіли використати представника Риму як засіб для зведення рахунків. Пілат був далеко не дурним, він усе добре розумів. Більше того, щиро хотів докопатися до істини. І його знаменитий вислів: «Що є істина?» — не просто риторичне запитання. Як людина, в якій живе Божий дух, він підсвідомо шукав цю істину, щиро хотів зрозуміти її. Можливо, навіть радів можливості поспілкуватися зі знаменитим Учителем, про Якого всі говорили як про дуже мудрого. «Я не знаходжу ніякої вини в Ньому!» — декілька разів прокуратор намагається переконати народ, підбурений первосвященниками. Але все-таки віддає наказ на розп'яття. Чому ж?

Відповідь проста. Її зрозуміє представник будь-якого суспільства та будь-якого часу. Бо в кожному з нас, тією чи іншою мірою, живе пілат. Живе в тому розумінні, що ми нерідко поводимося, як історичний Пілат. Часто, шукаючи істину, не знаходимо її тільки тому, що на перешкоді стають наші власні егоїстичні принципи та бажання. Зауважмо, Пілат залишався справедливим суддею та щирим шукачем істини доти, доки не підійшов впритул до власних інтересів. «Якщо ти не розіпнеш Його, ти не приятель кесаря!» — кинули фарисеї останній аргумент. І тут десь ділися прокураторові справедливість та принциповість, людяність та милосердя. На вагу поставлені дві важливі речі: справедливість, істина та спокійне, благополучне життя. І Пілат вибирає останнє. Причому обирає, знаючи, що робить неправильний вибір. Недаремно вмивав руки.

Ми не знаємо подальшої долі цього римського чиновника. Але скільки людей і донині повторюють його помилку. Вони не хочуть, або не можуть зрозуміти найбільшої істини (даруйте, за каламбур): «ЗА ІСТИНУ ПОТРІБНО ПЛАТИТИ!» Ми ніколи не досягнемо істини, якщо відмовляємося за це чимось жертвувати і перш за все своїм «я», своїми амбіціями, своїми переконаннями. Напевне, кожному з нас зрозуміла та внутрішня боротьба, яка часто йде в нашому серці та розумі, коли доводиться обирати: чи йти за правдою, чи обрати щось вигідне та легше. В радянські часи віруючі платили за правду високу ціну: їм не дозволяли вчитися, працювати на кращих посадах, їх переслідували, судили, вбивали. Були ж такі, які свідомо вибирали більш спокійне життя — і зрікалися істини. Так було в усі часи ще від древності. Тих, хто тримався істини, не любили, переслідували, знищували. 21 століття принесло нове випробування. Віруючі стоять перед вибором: чи залишатися «старими консерваторами із запліснявілою істиною», чи підтримати нові прогресивні віяння. Лютеранська церква Америки, наприклад, нещодавно обрала друге: на своїй останній конференції переважною кількістю голосів прийняла рішення посвячувати в сан священників гомосексуалістів. Так спокійніше прожити...

А істина? Вона залишиться істиною, незалежно від того, яке рішення приймуть пілати. Їй це не зашкодить. Чого не скажеш про тих, які, зрадивши істині, все життя намагаються відмити брудні руки. Вони навіть не зможуть скористатися тими нікчемними срібняками, як у випадку з Юдою. Бо ціна істини надто висока — життя Сина Божого.

«А Семен їх поблагословив та й прорік до Марії, Його матері: «Ось призначений Цей багатом на падіння й установа в Ізраїлі, і на знак сперечання» (Лк.2:34).

Ми так багато говоримо про шкідливість спокус, їх осуд Богом, що нам важко зрозуміти, яким чином непорочний Божий Син може мати відношення до всього цього? Але факт залишається фактом, і мати Ісуса почула дивовижне пророцтво про свого Сина. Цій Дитині приготована непростя доля...

Сьогодні, через двадцять століть, ми змушені погодитися з цими словами. Так, Семен був правий. Жодну іншу людину не згадували так часто, як Ісуса Назарянина; ніяке інше ім'я не було темою таких жорстких суперечок; ні за кого іншого так не переслідували людей. Віра чи невір'я в це ім'я є головним критерієм у вирішенні вічності людини. Прийде час, коли Ісус розділить цей світ на оправданих і засуджених...

Отже, Ісус має стати спасінням для одних і спокусою для інших.

Спокуса через Бога

Можливо, це був ранок, а можливо — вечір, можливо — обід, а може — пізня ніч. Раптом пролунав голос, і цей голос Ісаї не переплутав би ні з чим. Це заговорив Бог: «Господа Саваота — Його свято шануйте, і Його вам бояться, Його вам лякайтесь! І буде Він за святиню, і за камінь спотикання, і за скелю спокуси для двох домів Ізраїля, за сітку й за пастку для мешканця Єрусалиму. І спіткнуться об них багато хто, і попадають, і будуть поламані, і заплутаються, і будуть схоплені» (Іс.8:13-15).

Я навмисне процитував 13 вірш, щоб хтось не подумав, що мова йде про якогось язичника. Ні, ні! Говорить Господь Саваот і говорить про Себе.

Петро і Павло однодушно побачили в цих словах вказівку на Ісуса. І це ще раз доводить нам Божественність Христа Ісуса. Бо ж Ісаї говорить про Господа Саваота, а апостоли стверджують, що сказане пророком стосується Ісуса із Назарету.

14 вірш з наведеного уривку є чудовою

ілюстрацією для розуміння слова «спокуса». Тут згадано і камінь спотикання, і сітка, і пастка. А наступний вірш допоможе нам побачити результат дії спокуси: «...спіткнуться і попадають, будуть поламані і заплутаються, і будуть схоплені».

Дійсно, досить яскрава картина для ілюстрації дії спокуси. Людина іде, спотикається, падає, розбивається, на неї накидають сітку — і нарешті вона піймана... Але найбільш вражаючим є те, що пасткою став... Господь. Це дуже дивно. А тому нам потрібно уважніше придивитися до цього Каменя.

Ісаїя написав, що Камінь цей — Сам Господь і покладений він рукою Господа. Ми вже згадували про те, що як Сам Ісус, так і апостоли в один голос стверджували, що Камінь — це Господь Ісус Христос. Бог Отець дає Йому чудову характеристику. Він «випробуваний, наріжний, дорогоцінний, міцно поставлений».

Бог визнає камінь досить хорошим і навіть дорогоцінним. Господь випробував його, оцінив його і Сам міцно поставив. У Його наймудрішому плані камінь цей — основа, наріжний в певній таємничій будівлі.

Так виглядає справа з одного боку. Подивимось і на інший. Бог поклав основу, а потім прийшли будівничі. Їм не сподобався Камінь і вони його відкинули. Назріває конфлікт, і ми бачимо його суть — Богу камінь подобається, а будівничим — ні.

Коли сперечаються два каменярі, як краще класти цеглу — це непогано. Вони вболівають за свою справу. Коли сперечаються два виконробники — це цікаво, адже вони хочуть кращого результату. Але коли людина сперечається з Богом — це бунт. Бог говорить про таку людину: «Горе тому, хто з Творцем своїм свариться, черепок із земних черепків» (Іс. 45:9).

Камінь добрий, але горда людина вирішила, що вона може бути кращою за Бога і сама впоратися з будівництвом. Даремна і небезпечна справа! Людина може перекласти камені, покладені людиною, але бійся думати про те, щоб перекласти Камінь, покладений Самим Богом в основу. Чи подобається цей Камінь комусь чи не подобається, але коли Бог сказав, що він буде наріжним, то так воно і буде. А коли будеш намагатися зсунути — собі ж на горе. Або розіб'єшся, або будеш роздавленим. Бог милосердний, але Він не терпить бунтарів. Смирених Він підносить, а тих, хто противиться, — може упокорити.

Петро (див. 1 Пет. 2:6-8) говорить про два аспекти впливу Каменя. Для одних — дорогоцінність, для інших — камінь спокуси. І ось яке пояснення дає цьому Петро: «Вони спотикаються, не вірячи слову...»

У цьому вся сіль і ключ до розуміння того, як Святий Божий Син став каменем спотикання і скелею спокуси. Таємний непослух ро-

битися явним після зустрічі з Ісусом. У справі служіння Богу не може бути золотой середини. Або ти впокорюєшся Його слову, або ні. Насправді Христос є каменем випробування для кожного. Дійшовши до Нього, тобі доведеться зробити вибір: чи впасти перед Ним у смиренній упокоритися Йому, відкинувши себе і визнавши Його волю єдино правильною, чи спотикнутися і впасти.

Ось що сказав з цього приводу Сам Христос: «Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, — Я не мир принести прийшов, а меч. Я ж прийшов «порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю і невістку з свекрухою її» (Мт. 20:34-35).

Можливо, думаючи про Ісуса, ми уявляємо доброго Пастиря з овечкою на руках? Це правильно, але це не все. Він ще й камінь спотикання. Він приніс меч, щоб виявити таємне в серці. Чи відкинеш ти себе зі своїм «дуже правильним» баченням, щоб взяти хрест і йти за Ісусом, чи залишишся при своїй думці, надимаючись своїм розумом і не підкоряючись слову?

Христос — камінь, відкинений тілесними будівничими і поставлений наріжним для будівничих духовних. Або Христос буде твоєю основою, або ти нічого не побудуєш з Ним. Ті, хто хоче зробити Його лише одною цеглиною своєї філософії, спотикнуться, спокусяться і впадуть.

Закон чи віра? Від твого вибору залежать наслідки зустрічі з Каменем-Христом. Або ти відкинеш Його невір'ям, або приймеш вірою. Або обереш шлях оправдання ділами — і спотикнешся, або шлях довіри Євангелії — і Камінь визнаєш дорогоцінністю.

Не думайте, що слова про Закон стосуються лише давнини. І в наші дні багато хто намагається доповнити справу благодаті своїми заслугами. Таким кажучи: ви обов'язково спотикнетесь на Христі. Нічим іншим, окрім основи нашого спасіння, Христос не буде!

Спокуса через Ісуса

Давайте ще ближче ознайомимося зі спокусою через Христа на прикладі того, як це відбувалося із сучасниками Ісуса.

«Промовляє тоді їм Ісус: «Усі ви через мене спокуситесь ночі цієї, бо написано: «Уражу Пастиря, — і розпорошаться вівці отари» (Мт. 26:3).

Гадаю, не потрібно розповідати про те, що трапилося з учнями. Слова Христа не були здогадом. Він сказав те, що в точності відбулося. Учні розпорошилися, вони розбіглися, залишивши Вчителя самого. Їхня втеча була наслідком спокуси. Ми бачимо, що вони розбіглися, але не бачимо причини, не бачимо надлому, який відбувся в їхніх душах. А причина — спокуса.

Не лише мовчазний біг, але і відкрите відречення — також наслідок спокуси. «А Петро відповів і сказав Йому: «Якби й усі спокусились про Тебе, — я не спокушуся ніколи». Промовив до нього Ісус: «По правді кажу тобі, що ночі цієї, перше ніж заспіває півень, — відречешся ти тричі від Мене...» (Мт. 26:33-34).

Часто можна почути звинувачення Петра у боягузстві. Але Петро не був боягузом. Він не побоювся схопити меч і стати на захист Учителя перед озброєним натовпом у Гефсиманії. Можливо, якийсь страх був у Петра у дворі Каяфи, але не він став причиною відречення. Причина — спокуса. Христос говорив з Петром не про страх, а про спокусу.

Але що стало причиною спокуси? Чому спотикнулися учні? Та тому, що учні все ще уявляють Месію Царем-визволителем. Вони не сприймають слів Ісуса про смерть і страждання. Навіть на Таємній вечері вони сперечалися про те, хто буде більшим. Ісус повів Себе не так, як очікували учні, — ось причина спокуси.

Шлях для них був приблизно зрозумілим. Рано чи пізно Ісус сяде на престолі Давида і звільнить Ізраїль від Риму. Всі три роки вони думали, що ідуть по цьому шляху, але тепер, в цю ніч, Христос став для них каменем спотикання на цьому шляху. По інерції учні продовжували йти. Але далі дороги не було. Ісус не збирається стати Царем в Єрусалимі. Замість цього Він іде на смерть.

Отже, людина спокушується, коли чекає від Ісуса одне, а отримує інше. Ось ще приклад цього: «Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: «Раб не більший за пана свого». Як Мене переслідували, — то й вас переслідувати будуть...» (Ів.15:20). «Оце Я сказав вам, щоб ви не спокусились. Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові» (Ів.16:1-2).

Про що попереджував Христос? Про гоніння. Навіщо Він попереджував? Щоб не спокусились.

Для нас, хто читає історію, таке попередження може видатися дивним. У нас є послання апостолів, які потішають переслідуваних християн, є свідчення багатьох поколінь святих, які віддали своє життя за Христа, але в учнів ще нічого не було. Прийде час, коли Христос воскресне, і вони будуть впевнені до кінця, що він є Господь всіх. Він не давав їх в образу допоки був у тілі, тим більше не дасть, коли сяде по правиці Отця. Починається ера переможної ходи християн по землі... І раптом вбивство Степана, потім Якова, побиття Петра і Івана... Що це? А де ж Бог? Чи не забув про них Ісус? Від Нього очікували одне, а отримали інше.

Передбачаючи це, Христос попереджував:

вас будуть гнати за ім'я Моє, нехай гоніння не буде для вас спотиканням. Так треба, довіряйтеся Мені.

Ми знову бачимо, що суть залишилася та сама. Спокуса могла виникнути через те, що не співпадала очікувана поведінка Ісуса від реальної. «І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!» (Мт.11:6)

Іван Хреститель послав своїх учнів дізнатися в Ісуса, чи справді Він Христос. Ісус у відповідь на це перерахував деякі Свої діла і додав прочитані нами слова. «І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: «Пророка нема без пошани, — хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!» (Мт. 13:57). Ці слова стали відповіддю на розмови співвітчизників про те, що вони знають Ісуса з дитинства і знають його сім'ю.

У випадку з Іваном і зі співвітчизниками слово «спокусились» можна замінити на «зневірилися». Сумнів Івана звучав: «Чи Ти Той?» Спокуса співвітчизників полягала в словах: «Чи не теслі Він Син?»

І знову ми можемо побачити, як не співпало очікуване з дійсним. Від Месії очікували політичного панування, а Ісус цим не цікавився. Це стає спотиканням. «Зцілення і чудеса — це добре, але чому Він нічого не робить для того, щоб звільнити нас від римського панування?» — говорили одні. «Месія — це таємничий і могутній вождь, чого не скажеш про Ісуса, Сина теслі, — говорили інші. — Ми ж Його знаємо з дитинства, який з Нього Месія?» Такі думки руйнували віру в Ісуса, отже ставали причиною спотикання і падіння.

І нарешті останній приклад. «Тоді учні Його приступили й сказали Йому: «Чи Ти знаєш, що фарисеї, почувши це слово, спокусилися?» (Мф.15:12)

В Ісуса були розбіжності з фарисеями. Ці розбіжності стосувалися тлумачення Закону і передань старців. До цього фарисеї прислуховувалися до слів Ісуса Назарянина, вони поважали Його, але тепер вони відвернулися. Вони очікували почути одне, але почули інше. Знову бачимо, що очікуване було відмінним від дійсності — і люди спотикнулися. Всі добрі судження про Ісуса були перекреслені одним Його висловлюванням.

Цей вид спокуси чатує на нас і сьогодні. Ми у великій небезпеці, коли традиції своєї церкви зводимо до рангу непогрішимих істин. У будь-якій церкві є свої традиції. Чим старіша церква, тим їх більше. У цьому немає нічого поганого, це нормально. Погано, коли ми починаємо ставити їх на один щабель із заповідями Божими і судити людей за те, що вони не дотримуються наших традицій.

Багато хто з насолодою читав проповіді і книги Д. Вілкерсона до тих пір, поки не дізнався, що Вілкерсон плескає в долоні у своїй

церкві. І все! З мужа Божого він перетворився у відступника. Справжнісінька спокуса. Очікували побачити в ньому своє відображення, а побачили американця зі своїми традиціями. Я не є прихильником рукоплескання в церкві, але не вважаю грішниками тих, хто це робить. Я не бачу в Новому Заповіті заохочення так робити, але не бачу і заборони.

Навряд чи ми спокусилися через Ісуса в буквальному сенсі, але повністю ми можемо спокуситися на учнях Ісуса, коли вони чинитимуть в гармонії зі своєю вірою, але проти наших уявлень щодо них. Нехай же для нас мірилом буде Євангельська істина, а не наші судження!

Спокуса Хреста

Отже, ми побачили, що явлення Бога в Ісусі Христі стало каменем спотикання для багатьох і випробуванням на покору слову. Крім того, життя, вчення і смерть Ісуса Христа виявилися спокусою практично для всіх.

«...А ми проповідуємо Христа розп'ятого, — для юдеїв згіршення, а для греків — безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків — Христа, Божу силу та Божу премудрість!» (1 Кор. 23-24). «Чого ж, браття, мене ще переслідують, коли я обрізання ще проповідую? Тоді спокуса хреста в ніщо обертається» (Гал. 5:11).

Знову, як і спочатку, ми бачимо двояке ставлення до Хреста. Один і той же розп'ятий Христос в очах різних людей виглядає по-різному. Всі дивляться на Нього, тільки одні бачать спокусу, другі — безумство, а треті — Божу премудрість.

Через двадцять століть розп'ятий Христос все ще є безумством для світських людей. Ось чому вони з такою нехиттю звертаються до цієї теми. Христос — вчитель? Так. Христос — чудотворець? Будь ласка. Все що завгодно, тільки не Христос розп'ятий. Чому? Тому що це безумство. Їхня уява про Бога Далекого і Незрозумілого не може допустити Його страждання і смерть. Бог, Який говорить громоподібно на Синаї, — зрозуміло. Бог, Який розп'ятий на хресті, — безумство.

І ось що я вам скажу: не намагайтеся переконати світську людину. Павло визнає і не заперечує: проповідь про Христа розп'ятого — це дурість. Дурість тому, що Бог захотів, щоб люди спасалися не через своє мудрування, а через дитячу віру. Христос розп'ятий — спотикання для світського розуму. І нікуди від цього не подінешся. Ми можемо обтесувати гострі кути Його вчення і розводити його водою свого тлумачення. Але ми нічого не зможемо зробити з Його хрестом. Хрест — це місце, де ми повинні вирішити: упокоритися чи озлобитися. Павло багато писав християнам, щоб вони слідували за собою і не ставали

спотиканням для інших. Але той же Павло, знаючи про спокусу, яку робить Хрест, нічого не хоче робити, щоб усунути її. Він каже: «Варто мені перестати проповідувати обрізання, як спокуса Хреста припиниться. Але я не збираюся цього робити».

Який зв'язок між обрізанням і Хрестом? Обрізання — це означало визнати силу Закону, який оправдовує. Це віра в себе, в свої сили. Але Хрест — це відкидання себе, визнання свого безсилля і віра в оправдання Кров'ю Христа.

Спокуса Хреста не припинилася і сьогодні. Люди схожі на Наамана. Коли їм кажуть зробити щось складне для свого спасіння, то вони зі шкури лізуть, щоб заслужити своє місце на небі. Інші ж, якщо не лізуть, то цілком погоджуються, що така важлива справа, як спасіння безсмертної душі, не може бути чимось легким, і вимагає від людини великих зусиль. Яке ж безумство для них чути просту євангельську істину про віру і заступницьку жертву Ісуса Христа. Спокуса Хреста — це спокуса шукати собі оправдання у своїх справах і вистугах, а не в цілковитій надії на Божу благодать.

Отже, Ісус народився на падіння для одних і підняття інших. Його життя, вчення і смерть на Хресті стали каменем спотикання для людської мудрості, гордості й самоправедності. Таємний непослух стає явним після зустрічі з Христом. Від нас залежить, що ми оберемо: віру чи діла, покірливість чи бунт. Нехай допоможе нам Дух Святий покласти Христа в свою основу і ніколи не зійти з неї.

Сергій ТИТАР, м. Київ

ІСТИНА ЗРОБИТЬ ВАС ВІЛЬНИМИ

Коли ми говоримо про істину, то передусім потребуємо її визначення. Це та істина, яка не може варіювати, вища і величніша, ніж будь-яка інша «істина», сформована культурою чи наукою. Щоб піднятися на цей рівень істини, нам треба вийти за межі того, що зветься людською думкою. Треба досягати істини, яка здатна реформувати нас, може принести зцілення і відновлення, яка несе в собі насіння життя, авторитет якої перевищує авторитет будь-якої іншої відомої на сьогодні істини чи якоїсь культурної течії, котра має різні варіанти і змінюється через примхи людей і засобів масової інформації. Справжня істина не може змінюватися. Вона має бути поза часом. Це має бути древня істина, яка існувала до нас і буде існувати після. Це має бути вічна істина.

Неможливо знайти вічну істину зусиллями смертної людини. Творіння не може творити. Ми можемо відтворювати, але не можемо давати початок життя. Навіть якщо якась людина чи владна структура може досягнути певного рівня, це буде лише тихий сплеск у плині часу. Ніхто не живе вічно.

Вічна ж істина має бути народжена з мотиву настільки чистого, якого не може знайти в собі жодна людина. Вона має прийти до людства через щось найвище. Вона може прийти лише від Бога: «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої — за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки» (Іс. 55:8-9).

Бог зробив усе дуже зрозумілим. Він не думає так, як ми. Тому що ми лише творіння, ми не можемо навіть уявити собі

Його шляхів. Щоб описати цю безодню між нашими думками, Бог використовує щось, що ми можемо собі уявити. Висоти небес і поверхню землі. Чи може людина, стоячи на землі, торкнутися до неба? Ні. Навіть з Евереста — найвищої вершини на планеті — це неможливо. Є величезна різниця між тим, як ми думаємо, передбачаємо, мріємо та сподіваємося, і тим, що робить Бог. І це факт, що Бог не продукує щось. Він є втіленням всього. Ми живемо — Він є життя. Ми любимо — Він є любов. Ми думаємо — Він знання та розум. Ми мріємо — Він виконання кожної мрії, навіть тієї, якої ми не можемо досягнути.

Ці порівняння наведені для того, щоб пояснити, звідки ми походимо, і щоб показати, що ми ніколи не зможемо досягнути Його думок і Його шляхів. Будучи пов'язаними землею, ми пов'язані часом. Він же нічим не обмежений, оскільки живе поза часом, у вічності. Всі ми маємо початок і, найімовірніше, кінець. У Нього немає початку. Він початок. Він завжди був і завжди буде.

Це дуже складно для нашого сприйняття, оскільки усе, що ми бачимо і знаємо, має свій початок. Ми ще можемо якось збагнути концепцію відсутності кінця, але не мати початку — це надто складно для нашого розуміння. Зміни і нові починання звичні і зрозумілі людському розуму, але відсутність початку і незмінність — незбагненні.

Все творіння перебуває під владою Бога. Тому ми можемо з упевненістю сказати, що Його голос і Його думка стоїть вище від інших. Вся сукупна мудрість — нерозумність в Його очах. «Цьогосвітня бо мудрість у Бога глупота, бо написано: Він ловить премудрих у хитро-

щах їхніх! І знову: Знає Господь думки мудрих, що марнотні вони!» (1 Кор. 3:19-20).

І знову ми бачимо різницю між сукупною мудрістю цього світу і мудрістю Божою. Він показує безпомічність і безнадійність людських думок.

Тільки Його істина і мудрість приносять надію, плід і вічну свободу. Людина може знати істину, але Бог — є істина. «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32). Пізнати істину означає бути близько знайомим з нею. Пізнання — це більше, ніж лише визнання її існування. Воно включає у себе взаємостосунки.

Нам необхідно пізнати істину дуже глибоко і набагато більшою мірою, ніж ми пізнали неправду. Одного разу неправда прийшла у життя людини і зробила її рабом. Якщо ж людина дозволяє істині увійти в її життя, ця істина звільняє її. Пізнати істину означає жити в істині. Вона має проникнути глибше і дійти далі, ніж неправда, розганяючи своїм світлом всяку темряву, яка причаїлася у найглибших кутках нашої душі. Тільки знання істини не достатньо, необхідні взаємостосунки з істиною, ми маємо стати одним з нею, тому що колись були одним з неправдою. І питання тут вже не в тому, «що є істина?», але «Хто є істина?»

Христос є той шлях, який ми шукаємо. Він є істина, яка звільнить нас. Він пропонує кожному з нас життя, до якого ми так прагнемо. Можливо, ти вигукнеш: «Я знаю Його, але не почуваюся вільним!» І це, напевно, так. Але Бог дозволяє рабству служити нам запрошенням пережити Його на більш високому рівні. Він приводить нас до Себе ще глибше й глибше. Він хоче бути твоїм

Супутником і Господом на шляху від рабства до свободи. Йому не потрібні наші нові спроби досягнути цього самотужки. Бог хоче отримати всю славу за нашу свободу. Все, що Він вимагає від тебе, — більш глибокого рівня покори істині. Перейти від своєї волі до Його.

Варто з'ясувати ще один факт: частіше неправду набагато легше прийняти, ніж істину. Одна неправда йтиме за іншою, якщо ти не знайдеш істини. Тільки істина може спинити прогрес неправди.

Найважче прийняти істину, яка несе за собою зміни в житті, тому що це чогось вартує. Бог пропонує ці зміни всім, хто бажає. І хоча це вартувало Йому життя Його Сина, Він вільно і щедро закликає кожного, в кого є вуха, щоб слухати.

Може видатися, що у сказаному вище є суперечність. Я кажу, що істина чогось вартує, а Бог говорить, що це дається даром. Ціною істини, яка приносить зміни в життя, є визнання власної нездатності змінити життя самотужки. Вона закликає відкласти убік гордість і смиренно схилитися перед Богом. Бог запитує: «Для чого вам витрачати свої гроші, час і самих себе на те, що ніколи не задовольнить вас?» (див. Іс. 55:2-3). Розтративши самих себе у спробах зробити все своїми силами, виходячи з природних здібностей, ресурсів, талантів, ми зрештою можемо почути Боже запрошення прийти до Нього з порожніми руками. Йому не потрібні наші гроші чи наші надмірні зусилля. Він потребує наше порожнє життя. Це обмін, який здійснюється лише за однієї умови — через нашу покору. Лише покірним Він дає життя, вічний заповіт і непохитну любов.

Ми не можемо приходити до Нього, базуючись на наших заслугах. Нам необхідно відірвати себе від обману і обійняти Його істину. Нам необхі-

дно визнати нашу потребу в Ньому і Його підтримці. Ми маємо попросити посіяти насіння істини в ґрунт нашого покірного серця. І це насіння у Його Слові (див. Іс. 55:10-11).

Насіння істини, по-перше, сіється у добрий ґрунт твого духа. Оберігаючи його, ти будеш сприяти виникненню безпечної атмосфери, в якій воно зможе зростати. Поки воно зростає, з ним треба обходитися так, наче ми вирощуємо справжній сад — поливати його істиною Божого Слова, виполювати бур'яни руйнування та зваби. Все, що робить Бог у нас, починається у формі насіння. Насіння сіється, і воно зростатиме до часу збору врожаю. Потім цикл повториться. Це земний приклад, але Бог каже: «Надалі, по всі дні землі, сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч не припиняться!» (1 М. 8:22). І це несіння не просто рослина, воно символізує кожную живу істоту у Божому творінні. Все живе несе у собі насіння відтворення. Навіть слова і вчинки можуть бути насінням.

Деяке насіння, посаджене у твоє життя, проростає у біль та розруху. Таке насіння треба

викорчовувати. Нове ж насіння істини має бути насіяне на це місце, і саме воно принесе урожай зцілення і сили.

Холод і спека — два крайніх стани навколишнього середовища, з яким стикаються всі насінини і рослини. Літо і зима — це два протилежні кліматичні сезони. День і ніч, світло і темрява — щоденний цикл оновлення. Якщо земля існує до цього часу (що незаперечно!), значить ці сезонні цикли і пори жнив тривають і у твоєму житті. Твоє фізичне тіло підпорядковане тим же умовам.

Сьогодні новий день, новий період для тебе. Час насадити нове насіння і пожати урожай оновлення у твоєму житті. Я знаю, ти готовий до змін. Це означає видалити з корінням старі насадження, удобрити ґрунти, щоб створити нову атмосферу. Бог — великий садівник. Він бере ґрунт боязливого і жорстокого серця, вириває бур'яни страху і жорстокосердя і насаджує нове насіння істини, яке перетворює серце у квітучий сад сили, радості і життя.

Л.Б.

В Біблії розкриті основні істини, необхідні людині в її житті. Про ці істини йдеться з Книги Буття до Книги Об'явлення. Одна з таких істин — пристрасне бажання Бога мати спілкування з людиною і наблизити її до Себе. Бог дійсно хоче наблизитися до нас, причому хоче цього більше, ніж ми!

Ісус каже нам, що «наступає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді (в іншому перекладі «істині»), бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:23-24). Грецьке слово «істина», яке вживається тут, звучить як «алетейя». Вайн дає таке тлумачення цьому слову: «Реальність, що лежить в основі видимого чи того, що здається. Проявлена і достовір-

на сутність питання».

Мені подобається це визначення, тому що воно детально пояснює те, про що говорив Ісус. Ісус цими словами стверджує, що істинне поклоніння лежить в основі людської істоти, а саме в її серці. Щоб висловитися зрозуміліше, розповім про три рівні спілкування людей.

Перший і найнижчий рівень спілкування — це вербальна комунікація. Ісус пояснив це на прикладі батька, який просив двох синів піти попрацювати у винограднику (див. Мт. 21:28-31). Один син відповів, що піде, але не пішов. Інший же сказав: «Не хочу», але потім, розкаявшись, пішов працювати, незважаючи на попередню відмову. Таким чином, підтвердження дією — це вища форма комунікації порівняно зі словесною формою. Яків також говорить про вербальну комунікацію нижчого

рівня в уривку: «Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе?» (Як. 2:15-16). Апостол Іван підтвердив цю істину, сказавши: «А хто має достаток на світі і бачить брата свого в недостатці, та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому?» (1 Ів. 3:17).

Прояв цієї істини можна побачити в багатьох ситуаціях. Наприклад, чоловік говорить своїй дружині, що любить її, але ніколи не проводить з нею часу. Чи, наприклад, жінка говорить чоловікові, що любить, але ніколи не прислухається до його порад. Думаю, вам відомі подібні ситуації, і цей список можна продовжувати до безкінечності. Іван продовжує розмірковувати над цією темою у своєму посланні: «Діточки, любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!» (1 Ів. 3:18). Ми обов'язково маємо говорити людям слова лю-

ПОКЛОЇННЯ В ІСТИНІ

бові, але було б нестерпним лицемірством, якби у підтвердження своїх слів ми не почали любити ділом та правдою (істиною). Саме це два більш високі рівні комунікації.

Вчинки – другий після вербального рівень комунікації. Однак це не вищий рівень спілкування, і тут легко заплутатися, тому що слова можуть суперечити істині. Наприклад, Павло каже: «І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любови не маю, то пожитку не матиму жадного!» (1 Кор. 13:3). Він описує вчинки, які можуть видатися вищим вираженням любові, однак попереджує, що можна звершувати такі, здавалося б, славні діла без любові Божої в серці.

Це й підводить нас до найвищого рівня спілкування, а воно здійснюється у наших серцях. Саме цей рівень мають на увазі Іван та Ісус, говорячи про істину. Помисли і наміри сердечні розкривають істину в мотивації нашого поклоніння, однак розрізнити їх можна лише з допомогою Божого Слова. Саме тому понад усе, що ми бережемо, нам Писання радить зберігати своє серце, тому що з нього — джерела життя. А серце, яке не має Божого водіння і Його Духа, дуже легко обманути.

Бог повідомляє Своему народові: «Як захочете ви та послухаетесь, то будете добра землі споживати» (Іс. 1:19). Зверніть увагу: Бог не каже, що просто треба слухатися, але стверджує, що передусім ми маємо цього захотіти. Бажання чи готовність до послуху характеризує ставлення нашого серця. Коли я попроситиму свого сина щось зробити, він може одразу ж підкоритися і виглядати повністю слухняним, але в серці своєму висловлювати нарікання та невдоволення. Реальність у тому, що він не підкоряється в істині, але тільки прикидається слухняним. Іван каже нам, що ми маємо любити свого ближнього як ділом, так і

істиною, а це і є рівень серця. Іван каже нам: «Із цього довідуємось, що ми з правди, і викорюєм наші серця перед Ним, бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все!» (1 Ів. 3:19).

Ніколи не забуду тієї миті, коли Бог заговорив до мене про це. Я й до того докладав немало зусиль, щоб ніколи не нарікати і не бурчати. Я розумів, що Бога ображають наші скарги, тому що своїм наріканням та невдоволенням ми ніби говоримо Йому: «Мені не подобається те, що Ти робиш, і я на Твоєму місці вчинив би по-іншому!» В сутності, саме через таке ставлення до Бога сини Ізраїлеві не увійшли в землю обітовану. Отож, я певний час на словах ні на що не скаржився і дуже пишався цим фактом. Але одного ранку я почув, як Дух Святий суворо сказав мені: «Я чую невдоволення у твоєму серці!» Мене впіймали на «місці злочину». Я був шокований, розуміючи, наскільки я обманувся у своїй гордині. Моє поклоніння не було істинним, і потрібне було Слово від Бога, щоб викрити помилки у моєму серці.

Звернімося ще раз до визначення слова «істина» у словнику Вайна. В ньому йдеться, що істина означає реальність, котра лежить в основі видимого і того, що здається. Це прояв достовірної сутності питання. Ми так легко відходимо від істини! Наведу приклад. Ми можемо молитися і співати хвалу Господу, але при цьому жодне слово може не походити з серця. Весь час, поки ми співаємо, ми можемо думати про те, що ми голодні, згадувати, як вчора посварилися діти, які чудові справи заплановані у нас після богослужіння і т.і. Ми можемо молитися й казати: «Господи, я такий вдячний Тобі!» І в той же час протягом багатьох днів нарікати на складну ситуацію, в якій ми опинилися. Чи дійсно ми вдячні Богові, чидесь глибоко у своєму серці ми звинувачуємо Його за те, що

Він не влаштував усе так, як ми вважаємо правильним?

Поклонятися Богу в істині означає не лише коритися Йому, але й радіти тому, що Він велить тобі зробити. Поклонятися — значить говорити Йому те, що дійсно лежить у тебе на серці, а не те, що треба говорити у відповідному випадку. Мені подобається, як казав Давид: «Мій народ, кожного часу надійтеся на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас пристановище!» (Пс. 61:9).

Я виявив: коли я абсолютно відвертий з Богом, Він стає ближчим до мене. Але коли я щось намагаюся приховувати, це заважає мені, і я не можу просунутися далі в молитві. Мені доводиться вести справжню боротьбу з самим собою, тому що я втрачаю з Ним зв'язок. Він шукає тих, хто готовий приблизитися до Нього в чистоті серця, без всякого лукавства. Коли я дивлюся на людей у зібранні і чую, як вони кажуть: «Я дякую Тобі, Ісусе!», то замислююся, чи вони просто повторюють ці слова, ніби практикуються в засвоєнні професійної християнської мови, чи ж ці почуття і думки йдуть у них з глибини серця? Потоки хвалебних псалмоспівів витікають з життя істинного поклоніння, яке по своїй суті є послухом. В Тілі Христовому є люди, які особливо обдаровані для виконання пісень хвали і поклоніння. Це сучасні псалмоспівці. Деякі з них живуть життям істинного поклоніння, інші ведуть життя чуттєве, світське. Але навіть ті, хто запламив себе нечистотою, як і раніше, завдяки своєму таланту, можуть співати чудові за силою почуттів пісні. Однак під час їх виконання не вистачає священної присутності Господа, а хвала і поклоніння з уст чистих виконавців супроводжується славною присутністю Бога, коли вони служать Йому і Його народу від щирого серця.

Поклонятися в істині значить

поклонятися Богові від чистого серця. Це означає боятися і шанувати Його у найглибшому сенсі цього слова. Ті, хто істинно поклоняється Богові, будуть ходити у Його присутності. Вони будуть знати Його близько, тому що Він явить Себе цим людям. Ісус сказав про це так: «Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо живу Я і ви жити будете! Того дня пізнаєте ви, що в Своїм Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас. Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам» (Ів. 14:19-21). Тільки люди, які поклоняються Богові в істині, дійсно знають Його. Він відкриває їм Себе, і вони стають для Нього дорогими друзями.

Є багато християн, обдарованих Святим Духом, які, на жаль, не виконують слова Свого Господа від щирого серця. І ці люди дуже легко обманюються. Вони не відрізняються

від Валаама, який був обдарованим пророком і перебував на певному ступені Господньої присутності щоразу, коли в ньому діяв Божий дар. Однак він був досить далеко від Божого серця.

Помилкою таких людей є те, що вони вважають Божу присутність на їхніх служіннях ознакою Його схвалення їхнього життя в цілому і помилково приймають Його присутність за доказ своєї близькості з Ним. Для пояснення цього можна привести такий приклад: працівник може хибно уявляти собі, що, оскільки він перебуває у присутності свого роботодавця протягом цілого дня, він добре його знає. Як ви розумієте, така думка по суті неправильна. Ісус сказав, що багато з тих, хто сповідує Його ім'я, зрештою стикнуться з серйозною проблемою: «Як устане Господар та двері замкне, ви захнете вистоювати ізнадвору, та стукати в двері й казати: «Господи, відчини нам!» А Він вам у відповідь скаже: Не знаю

Я вас, звідки ви!» Тоді станете ви говорити: «Ми їли й пили перед Тобою і на вулицях наших навчав Ти...» А Він вам відкаже: «Говорю вам, не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!» (Лк. 13:25-27). Якщо прочитати ці слова паралельно з оповіддю з Євангелії від Матвія, то можна виявити, що ці ж запитання задавали Ісусові люди, які Його іменем творили великі чуда. Вони були обдарованими, але вважали, що Божа присутність, яка супроводжувала їхні дари, є еквівалентом Його схвалення чи близькості. Але ви бачите, що цих людей, які були впевнені, що знають Його, не впустили у Його присутність. Дуже важливо, щоб ми зрозуміли, що між постійною Божою присутністю і Його присутністю, що супроводжує служіння, є велика різниця. Господь чинить собі оселю в людях, які поклоняються Йому в істині і від щирого серця виконують Боже Слово (див. Ів. 14:22-24). Мені подобається це слово «оселя», або по-іншому житло, місцеперебування. Віруючі, які поклоняються Богові в душі та істині — корячись щирим і ревним серцем — переживають у своєму житті Його постійну присутність. Таким людям Бог відкриє Себе. О, яке дивне спілкування чекає тоді нас! Як можуть віруючі перебувати у непокорі чи поблажливому ставленні до світського, коли нам пропонуються такі немислимі скарги! Він обіцяв зробити нас своєю оселею, обіцяв пробувати в нас як в особливому місці і таким чином явити Себе нам чи відкрити Свій істинний характер. Уявіть собі, що таке спілкування призначене для нас! І не лише для майбутнього, але й для теперішнього життя, тут і зараз! І єдине, що потрібно для цього, — поклонятися Богові в душі та істині.

Джон БІВЕР

Віра в послух, якого немає

Коли молодий Уззія (рос. Озия) став царем, він почав шукати Бога, і як наслідок його побожності — почав процвітати він і його царство (див. 2 Хр.26:15). Та коли Уззія став сильним, у його серце вкралася гордість. Вона завжди виникає, коли в серці людини немає страху перед Богом. «А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття... І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику. А за ним пішов священник Азарія, а з ним Господні священники... і стали вони проти царя Уззій... І розгнівався Уззія, а в руці його була кадильниця на кадиння. А коли він розгнівався на священників, то на чолі його показалася проказа...» (2 Хр. 26:16-19).

Щодо цього варто задати запитання: коли серце Уззійї переповнило гордість, він став менш чи більш духовним? Більшість з тих, кому я ставив це запитання, відповідає, що менш. Але насправді ж він став більш «духовним» (чи то пак релігійним) у своїх діях, бо вирушив у храм для поклоніння.

Дуже часто у подібних випадках ви виявите, що винятково ревна духовна поведінка та гординя йдуть поряд, причому одне покриває інше. Гординя не дає людині визнати той факт, що вона надто релігійна, а релігійність покриває гординю лжедуховністю. І якщо ви вирішите викрити вчинки таких людей істиною, вони обов'язково розгніваються. Чому? Вони вважають себе правими, але насправді обманюються, не знаючи істини. А істина в тому, що справжня духовність — це ніщо інше, як страх Божий і покірність перед Ним.

ЧОМУ БІБЛІЯ — ІСТИННЕ СЛОВО БОЖЕ?

Нині в нашій країні вельми популярно тримати на своїй полиці Біблію. У деякого вона стоїть поміж розпутством Гі де Мопассана, психологізмом Достоевського і епічністю Вергілієвої «Енеїди». У деякого поряд з Кораном, Ведами та Упанішадами і працями древнього Конфуція. Ця книга вважається просто літературним твором, хай навіть шедевром, який варто прочитати для розширення кругозору, але навряд чи вдасться повністю зрозуміти. Або черговою релігійною книгою, яку треба приймати «без розуміння, просто як догму». Звичайно, «легенди» про створення світу, про небесну манну і десять заповідей, вивчення яких входить у шкільну програму, — це просто, але те, про що йдеться далі, «нормальна людина зрозуміти не може». Такі чи подібні висловлювання не раз доводилося мені чути навіть від людей, котрих я вважала дуже начитаними і мудрими. Пам'ятаю, ще тоді була студенткою і недавно на вернула до Христа. Слово Боже відкривалося мені, ставало таким близьким та зрозумілим і було дуже важко збагнути, чому такі розумні люди, як мої викладачі, кажуть, що мало що в ній розуміють. По-особливому ображало те, що біблійні історії називалися легендами та вигадками, живі слова Христа — догмами, а авторство приписувалося

виключно людям. І лише з часом, набуваючи певного духовного досвіду, я зрозуміла, що ніхто не зможе переконати людину, що Христос — Господь, що Біблія — істинне Слово Боже, якщо Сам Бог не відкриє їй цього, якщо Сам Бог не заговорить до людського серця. Нездаремно ж Христос у своїй так званій Первосвященницькій молитві благав Отця щодо своїх учнів: «Освяти Ти їх правдою. Твоє слово — то правда!» (Ів. 17:17). А до юдеїв, як і до безлічі інших людей, які не хочуть прийти до Господа, Христос зі смутком казав: «Навіть слова Його (Божого) ви не маєте, щоб у вас перебувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав. Дослідіть же Писання... Вони ж свідчать про Мене! Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:38-40).

Зробімо ж ще одну спробу дослідити істинність Біблії та її вплив передусім в суспільному та історичному контексті. Дуже чітко та логічно це виклав Джош Макдауел у книзі «Незаперечні свідчення», саме його докази ми й наведемо нижче. Автор цієї книги зазначає: «Коли я ще був невіруючим, то робив безліч спроб відкинути Біблію як Слово Боже, звернувши до людей. Зрештою, я зробив висновок, що така критика Біблії — це ні що інше, як марне базікання упереджених чи просто неосвічених людей. Біблія гідна того, щоб займати

окрему полицю, причому найголовнішу, тому що вона унікальна».

Біблія унікальна цілісністю

Це Книга, яку писали протягом 1600 років, протягом життя 60 поколінь, писали більше ніж 40 авторів з усіх прошарків населення (серед них були царі, пастухи, солдати, рибаки, пророки, священники, поети, державні діячі та вчені, митник, рабин, який жив, виготовляючи намети, і лікар неєврейського походження). Писали її в різних місцях: в пустелі, у темниці, на схилі пагорбу чи у замку, під час подорожей, у засланні, у ході військових дій та у мирний час. Одні автори були у піднесеному настрої, інші в горі та відчаї. Писали Біблію на трьох континентах: в Азії, Африці та Європі, трьома мовами (івритом, арамейською та грецькою). Сам текст Священного Писання належить до цілого ряду літературних жанрів. Тут історичні замітки, закони (громадянські, кримінальні, етичні, ритуальні та гігієнічні), релігійна поезія, дидактичні трактати, лірика, притчі і алегорії, біографії, особисте листування, спогади і щоденники, не говорячи вже про суто біблійні жанри — пророцтва і відкриття.

Ця книга включає в себе сотні тем, які часто виклика-

ють суперечки. Але автори Біблії трактують їх у гармонії і єдності. Від книги Буття до книги Об'явлення всі вони розповідають одну й ту ж історію про викуплення людини Богом. Усе це робить Біблію не просто антологією (збіркою книг), а єдиним цілим. Антологію добирає укладач, але такого укладача в Біблії не було.

Одного разу до нас додому прийшов представник передплатного видання «Бібліотека західної літератури». Він показав нам рекламний проспект серії, і розповів про неї за п'ять хвилин, але про Біблію ми з ним проговорили півтори години.

Я запропонував йому взяти всього десять письменників — з одного соціального прошарку, одного покоління, одного місця, одного континенту, які пишуть однією мовою — і всього одну спірну тему. Зауважу це при тому, що автори Біблії розкривають сотні спірних тем у гармонії та згоді. «Чи прийдуть ці автори до згоди?» — запитав я. — «Ні!» — відповів він, подумавши. — «І що ми отримаємо у підсумку?» — «Ха-ос», — відповів він дуже повільно. А через два дні він присвятив своє життя Ісусу — головному герою Біблії.

До чого це все? А ось до чого. Той, хто щиро шукає істину, має щонайменше уважно розглянути таку унікальну книгу, про яку один з професорів у розмові зі мною зауважив: «Якщо ви розумна людина, то за умови, якщо ви шукаєте істину, ви будете читати цю єдину книгу».

Неймовірна популярність

Біблія досягла неймовірної кількості читачів і перекладена на більше мов світу, ніж будь-яка інша книга. Можливо, й буває так, що деякі книги розходяться більшим тиражем, ніж ця, але через певний

час вони втрачають свою цінність та актуальність. Більше того, Біблія була першою у історії надрукованою книгою. Саме її латинський варіант, так звану Вульгату, видрукував Гуттенберг на своєму друкувальному верстаті. За даними Біблійного товариства, для задоволення попиту на Біблію у світі в середині XX століття треба було цілодобово що три секунди випускати по одному екземпляру, тобто 20 екземплярів за хвилину, понад 22 тис. щоденно.

Унікальність перекладів

Біблія була однією з перших великих книг, перекладених на іноземну мову. Септуагінта, грецький переклад давньоєврейського тексту Старого Заповіту, з'явилася приблизно у 250 році до Н.Х.

За кількістю перекладів, повторних перекладів та переказів у Біблії немає суперників з усіх книг. (На даний час вона повністю перекладена на 451 мову, частково — на 2 479 мов, повідомляється у комюніке Об'єднаних біблійних товариств за 2009 рік. — прим. ред.).

Виняткова життєздатність

Біблія писалася на досить недовговічному матеріалі. Тому протягом віків до винайдення друкувального верстата її доводилося безліч разів переписувати. Але це не погіршило її стилю, не пошкодило точності, не знищило її. У порівнянні з пам'ятками античної літератури, до нас дійшло більше рукописних копій Біблії, ніж 10 будь-яких творів класичної літератури разом узятих.

Євреї зберігали її набагато ретельніше, ніж інші рукописи в історії. Вони слідували за кожною буквою, складом, словом та абзацом. У юдейському суспільстві існували цілі класи людей, єдиним завданням

яких був ретельний контроль за збереженням та розмноженням біблійних матеріалів. Хто й коли перераховував усі букви та склади у всіх творах Платона чи Аристотеля, Цицерона чи Сенеки?

У статті, що була розміщена на сторінках одного з американських видань, йдеться: «Чи не дивно, що тексти Шекспіра назбирали набагато більше різночитань, ніж текст Нового Заповіту. Причому останній існував близько півтора тисячоліття лише у рукописному варіанті. Суперечки щодо Біблії виникають лише через різне її тлумачення, а не сумніви щодо самих слів. У той же час у кожній з 37 п'єс Шекспіра є «темні місця», різночитання яких прямо впливає навіть на сам зміст того чи іншого епізоду».

Разом з тим Біблія пройшла через жорстокі переслідування. Її спалювали, забороняли, оголошували поза законом від епохи римських імператорів і дотепер. Яка філософська, релігійна, психологічна книга, який літературний твір класичних чи нинішніх часів були так часто критиковані, як Біблія? Яка книга вистояла під таким вогнем отрути та скептицизму? Але життєздатність Біблії — дивовижна, вона продовжує стояти твердо, як скеля. Її й дотепер люблять, читають і вивчають мільйони людей.

Унікальність біблійного вчення

«В античному світі було небагато способів передбачення майбутнього, — зазначає Вілбер Сміт. — Однак у всьому діапазоні грецької та латинської літератури, яка, як і Біблія, вживає слова «пророк» та «пророцтво», ми не виявляємо передбачення жодної великої події, яка має статися у далекому майбутньому, жодного про-

Біблія вміщує в собі більше ознак достовірності, аніж вся світська історія.

Ісаак НЬЮТОН

роцтва про Спасителя... Магометанство (мусульманство) не може вказати ні на жодне пророцтво про прихід Магомета, яке було б зроблене за сотні років до його народження. Так само й жоден із засновників культів не має у своєму розпорядженні древнього тексту, який конкретно передбачає його появу».

Один з колишніх президентів Даласької богословської семінарії зауважив: «Біблія — це не така книга, яку людина захотіла б написати, якби могла; і змогла б, якби захотіла». Біблія не приховує гріхів своїх героїв. Прочитайте сучасні біографії, і ви побачите, як вони намагаються затушувати чи проігнорувати темні сторони людей. Більшість, скажімо, геніальних письменників виводяться святими. Біблія ж чинить не так. Вона просто оповідає нам про те, як все відбувалося насправді. Я мене часто запитують: «Для чого було писати про гріх Давида і Вірсавії?» Що ж поробиш, у Біблії є звичка розповідати про все чисту правду.

Історична достовірність

Роберт Дік Вілсон, який знав понад 45 мов і діалектів, прийшов до такого висновку: «Результатом сорока п'яти років вивчення Біблії було постійне зміцнення віри у те, що Старий Заповіт є точною оповіддю про історію ізраїльського народу». Від першого розділу Самуїлової книги до Другої книги хронік включно ми можемо прослідкувати за п'ятьма віками історії народу Ізраїлю. «Кембриджська історія старожитностей» вказує, що «ізраїльтяни, безумовно, були геніальними істориками і Старий Заповіт втілює найдревніший зі збережених історичних описів». Ні у Єгипті, ні у Вавилоні, ні в Асирії і Фінікії, ні в Греції та Римі, ні в германських народів, ні в Індії, ні в Китаї немає згадки про те, звідки походять ці народи, ким були їхні перші вожді, якими

були їхні імена.

Разом з тим є безліч історичних документів, які підтверджують істинність тих подій, що описані в Біблії. Новозаповітні оповіді підтверджуються цитатами римських істориків та інших діячів того часу, зокрема Корнелія Тацита, Йосипа Флавія, Светонія та Плінія Молодшого.

Сила впливу на світову літературу

Хтось з літературознавців зауважив, що якби всі екземпляри Біблії в тому чи іншому місті були знищені, цю Книгу можна було б відновити завдяки її цитатам на полицях міської публічної бібліотеки. Існують монографії майже про всіх великих письменників, присвячені тому, наскільки на них вплинула Біблія. Вона надихнула багатьох на створення проповідей, промов, суперечок, вчених праць, творів художньої літератури та мистецтва, хвалебних гімнів. Ніяка жодна книга не породила такого неосяжного об'єму творів серед стількох народів і стількома мовами. І потік цих творів не міліє, а навпаки набирає силу.

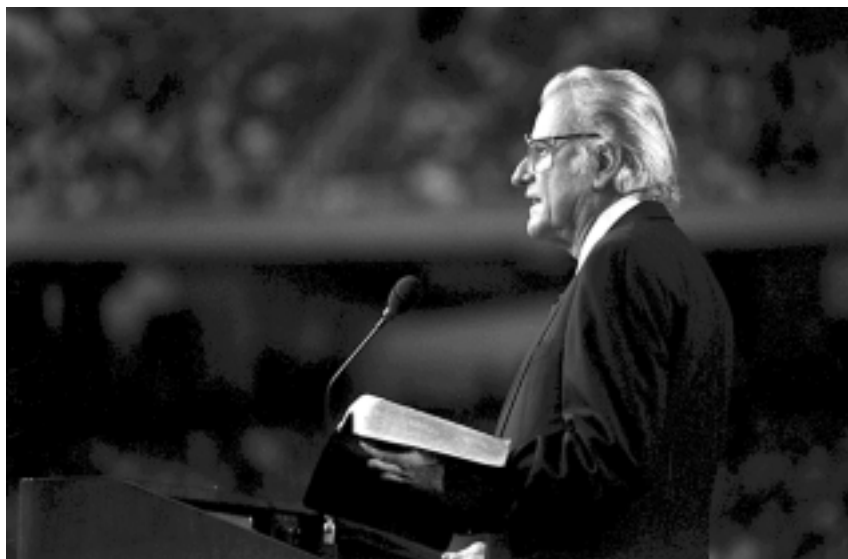
Отже, проаналізувавши все, стає зрозуміло, що Бог безпосередньо впливає на історію, культуру і передусім зокрема на людину. Те, що сказане в

Біблії, відбувалося насправді, те, про що звіщали пророки, або вже здійснилося, або здійснюється. Водночас біблійні пророки не мали жодної влади над виконанням своїх пророцтв і ніколи не говорили, що передбачають своєю владою. Вони називали себе пророками Живого Бога. А отже, Сам Живий Бог — Той, Хто безпосередньо стоїть за їх виконанням.

Але найбільш вагомим доказом істинності Біблії є те, що це єдинна книга з поміж інших релігійних чи філософських писань, яка здатна кардинально змінювати людину: її внутрішній стан, думки, бажання, поведінку. Біблія, не просто вдосконалює, робить людей мудрішими, кращими, вона робить їх новими, змінюючи саму природу людини. Недаремно Святе Писання прямо називає це «новим народженням». Доказом цього є тисячі свідчень людей, які пережили на собі подібний вплив Біблії і змінили своє життя. Іноді Біблія змінює життя за роки, а іноді й за миті, коли люди, яких вже відкинуло суспільство як непотрібних, стають його повноцінними членами.

Ви можете сміятися над Біблією, зневажати її, але в ній є сила. Вона змінює життя людей. Вона може зробити це і з вами.

*Підготувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

КАНОН НОВОГО ЗАПОВІТУ

Всі християнські церкви вважають Новий Заповіт абсолютною істиною. Але хто й коли сформував його в єдине ціле, хто визначив, які саме з безлічі різних книг про життя Христа та апостолів мають увійти у його склад? Дехто вважає, що християнський канон виробили церковні собори, однак це зовсім не відповідає істині. Жоден з Вселенських Соборів не розглядав питання канонізації церковних книг. На них відбувалося чітке оформлення і закріплення віри традиційної церкви, формулювання її головних догм і вибудовування церковної ієрархії. Але паралельно з цим під контролем голови Церкви — Христа закінчилося формування канону Священного Писання, який був незмінним критерієм віри та богопізнання і тим еталоном, на який Церква мала орієнтуватися.

Як відомо, канон почав формуватися дуже рано. В перші дні свого існування християнські общини використовували як основу юдейські Священні Писання, іноді на івриті, але частіше грецький переклад

— Септуагінту. Поряд з тим незмінним авторитетом користувалися слова Христа, які передавалися усно. Їх вивчали напам'ять, записували і зберігали. Паралельно з цим високий авторитет в церкві мали також листи апостолів, які містили їхні настанови. Особливо широке розповсюдження отримали послання Павла. Не лише написання, але й відбір цих книг відбувався під неупинним Божим контролем. Але цей контроль здійснювався не через церковну ієрархію і не через пряме відкриття Боже, дане якомусь видатному пророку, а через історичні обставини, в яких брало участь безліч людей. Таким чином весь канон, як і кожна окрема його книга — це спільна праця Бога та людини.

Причини і фактори формування канону

Першою і найбільш ранньою групою факторів, через які Господь почав формувати канон, стала поява різноманітних ранньохристиянських поглядів та вчень, які спотворювали суть християнства. Щодо каноні-

зації варто зауважити два протилежних впливи, які з'явилися в середині II століття — Маркіона та Монтана. Маркіон відкидав авторитет апостолів, визнавав лише деякі послання Павла і дуже скорочену Євангелію від Луки. Він категорично не приймав книги Старого Заповіту, а також новозаповітні книги, в яких прослідковувався вплив юдейського канону. На противагу такому вченню церква змушена була підкреслити канонічність книг апостолів Петра та Івана, а також підкреслити свою вірність книгам Старого Заповіту. Тобто вплив Маркіона змусив розширити список канонічних книг, які тільки у сукупності гармонійно представляли християнську віру.

Вплив Монтана на канон носив протилежний характер. Головною рисою монтанізму була поява безлічі нових пророцтв, які ніби промовляли від особи Господа і були записані послідовниками монтаністських пророків. Ці тексти цитувалися поряд з Євангеліями та посланнями. Щоб захиститися від такого розширення канону, церква почала критично стави-

тися до писань пророчого характеру. Підозра впала навіть на Об'явлення апостола Івана. Таким чином монтаністи змусили церкву почати роботу з «закриття» канону.

Другою групою причин, які змусили чітко окреслити канонічні книги, стали гоніння і особливо вимога влади видати християнські книги для знищення, що вважалося ранньою церквою важким гріхом. Люди не хотіли віддавати свого життя за книги, в істинності яких вони сумнівалися. І це привело до того, що межі канону, які до того часу не були досить чіткими, набули своїх завершених форм.

Третя група причин канонізації була суто технічною. До II століття книги були лише у вигляді сувоїв. І кожна з них зберігалася окремо. Але з кінця I століття сталася своєрідна революція в давньому книговидавництві: сувої почали замінятися кодексами, тобто книгами зі зшитих між собою аркушів. Такий спосіб дозволив об'єднати різні книги в один том, і крім того, визначити послідовність книг. Все це створило технічну базу для формалізації канону.

Ще один фактор, який вплинув на формування канону, полягав у тому, що у II-III століттях почалася канонізація майже в усіх галузях античної науки. Цей процес почався і в юдаїзмі, затвердивши чіткі межі старозаповітного канону, продовжився в юриспруденції і був особливо помітним в літературі. Саме поняття «канон», як список книг, з'явилося у середовищі вчених, які працювали в Олександрійській бібліотеці і музеї і складали списки книг, котрі вважалися стандартом чи зразком в тій чи іншій галузі.

Процес і критерії формування канону

Процес формування канону був тривалим і природним. Протягом кількох століть під тиском різноманітних обставин церква розпізнавала дію Святого Духа і свою віру в кількох

книгах і приймала їх, а деякі книги були рішуче відкинуті.

Списки книг, які вважалися християнами як новозаповітні Священні Писання, почали з'являтися в кінці II століття, і вони трохи відрізнялися один від одного в різних частинах імперії. Найбільш древнім відомим списком такого роду є канон італійського історика та богослова Мураторі. Вважається, що він був складений у II столітті і є своєрідним коротким вступом до книг Нового Заповіту з певними коментарями. В цьому списку у порівнянні з сучасним канonom відсутні Послання Петра, Послання Якова та Послання до євреїв, але варто врахувати, що вченими знайдено лише фрагмент першопочаткового тексту.

Другий найбільш відомий список книг Нового Заповіту залишений Євсевієм Кесарійським на сторінках його «Церковної історії». Євсевій поділив християнську літературу на три категорії. Перша — омологумени, тобто книги, які приймаються всіма і всюди, безсумнівні. У цю групу в Євсевія входили 22 книги: чотири Євангелії, Дії апостолів, Послання апостола Павла (включаючи Послання до євреїв), 1-е Петра, 1-е Івана, Об'явлення Івана. Друга категорія — антилегомени, тобто книги, які хоча й викликали певні суперечки, але були відомі всім і приймалися більшістю. Сюди входили Послання Якова, Юди, 2-е Послання Петра, 2-е і 3-є Послання Івана. Останню категорію Євсевій назвав нофа — хибними, незаконними, відкинутими. Це «Діяння Павла», «Пастир Ерма», «Об'явлення Петра», «Дидахе» та інші. Ще одну групу книг Євсевій називав «злыми та нечестивими» — Євангелія від Петра, від Хоми, Дії Андрія, Івана та інших апостолів. Євсевій вважав їх вигадками єретиків.

Варто зауважити, що і канон Мураторі і список Євсевія, й інші давні документи не претендують на встановлення норми.

Вони лише констатують існуюче становище і пояснюють його, але сам процес канонізації відбувався без будь-якої скеровуючої дії з боку церковної ієрархії: ні отці церкви, ні імператори, ні собори не керували цим процесом. Понад 20 книг ніколи не викликали сумніву у церков. Довше від інших тривало прийняття в канон соборних послань Петра, Якова, кількох послань Івана, Послання до євреїв, Книги Об'явлення. В той же час деякі церкви приймали як богонатхненні такі книги як «Пастор Ерма», «Євангелія від євреїв» та інші.

Визнання богонатхненності і канонічності більшої частини книг Нового Заповіту можна знайти і в ранніх отців церкви (Юстина Філософа, Климента Римського, Іринія Ліонського та інших), які посилалися на ці книги як на Писання і цитували їх як найвищий авторитет. Кирило Єрусалимський, даючи настанови людям, які готуються до хрещення, у своїх «Огласительних вченнях» перелічує книги Старого і Нового Заповіту (крім Об'явлення Івана) і зауважує, що решту «ми зарахуємо в другий розряд, і ті книги, які не читають в церквах, не читайте і ви окремо».

Афанасій Олександрійський, розсилаючи листи церквам з нагоди святкування Пасхи, в одному з них (написаному в 367 році) привів перелік новозаповітних книг, який повністю відповідає сучасному. При цьому він відділив канонічні книги від неканонічних та єретичних і говорив про канон: «Це джерело спасіння, і ті, хто прагне, наситяться словами життя. Тільки в них сповіщене божественне вчення. Ніхто хай не додає до них нічого і нічого не віднімає».

Деякі місцеві собори також зафіксували те, що вже було вироблено в церкві під дією Святого Духа. Наприклад, Лаодикійський собор 363 року навів список канонічних книг, Гіппонський собор 393 року і Карфагенський собор 397 року

також підтвердили канон як те, що є беззаперечним авторитетом в тих церквах, які були представлені на соборах.

Розглядаючи процес формування канону, можна виділити три критерії відбору книг: апостольське авторство (чи авторство близького співробітника апостола); одностайне прийняття всіма місцевими церквами; гармонійна єдність, духовна чистота тексту і відповідність його вченню Христа і загальноцерковній вірі.

Зрозуміло, що у відповідності з цими критеріями деякі книги пройшли більш тривалий шлях, ніж інші, перш ніж потрапили в канон, але, узагальнюючи цей процес, можна сказати словами Вікентія Ліринського, богослова V століття, що канон — це те, у що вірять повсюди, завжди і всі християни.

Може видатися дивним, що християнство, яке вело такі жорстокі внутрішні суперечки з інших питань, так легко і просто прийшло до єдиного висновку про канон, хоча на це потрібно було близько п'яти століть. Ще більш дивним може видатися те, що, незважаючи на догматичну незгоду між собою, всі гілки християнства, як би вони не називалися — історичні, протестантські, вільні та інші — завжди визнавали і до цього часу визнають канонічні книги вищим авторитетом, хоча й можуть по-різному витлумачувати їх. Все це пояснюється тим, що складом канону керував Той, Хто знає абсолютну істину і є сама Істина. Таким чином на фоні богословських суперечок, але зовсім незалежно від них, Господь, як завжди тихо і непомітно, вручив людям Своє письмове Слово.

*За книгою
«Двадцять століть
християнства»
С.В. Саннікова*

Був приємно здивований, коли над входом недавно збудованої загальноосвітньої школи у Миргороді побачив напис: «Присвятимо життя пошуку істини!» Подумав, що там не вистачає ще одного напису: «Ісус Христос говорить: «Я є істина!» (Ів. 14:6).

Якщо людина щиро, без лукавства шукає істину, то вона неодмінно прийде до розуміння того, що істина саме в Ісусі Христі. «Я на те прийшов, щоб засвідчити про істину. І кожен, хто за істину, слухає голос Мій!» (Ів. 18:37).

На жаль, більшість людей задають риторичні запитання, на які не спішають отримати відповідь. Щось на зразок Пілатового: «Що є істина?», водночас віддаючи Ісуса на бичування. А потім — на розп'яття. Як не жахливо, але це так: розпинають істину!

Факт: люди можуть говорити пишномовні фрази, хвалитися розумовими досягненнями, розмірковувати про «високі матерії» і водночас залишатися «затьмареними в розумінні, відчуженими від життя Божого, через неучтв та закам'янілість сердець» (Еф. 4:18).

Одного разу інтелігентна молода жінка, що пропагувала східні релігії, сказала мені, що я вузько міркую, стверджуючи, що шлях до спасіння людини лише в Ісусі Христі. Звичайно, можна з цим не погоджуватися і стояти на своєму світогляді, але шлях до пізнання істини справді вузький і більше того — єдиний: «Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, — і мало таких, що знаходять її!» (Мт. 7:14).

І головне — шлях до пізнання істини лежить через покаєння у своїх гріхах: «Чи не дасть їм Бог покаєння, щоб істину пізнали?» (2 Тим. 2:25).

Геннадій АНДРОСОВ

«МИ СПАЛЬНИ ЗА ІСТИНУ»

Ми знаємо, що Євангелія — це Божя сила для спасіння. Але фактично кожна істина має силу. Божя ж істина набагато могутніша, аніж спотворена брехня диявола. Нам ніколи не варто боятися істини. І ніколи не варто турбуватися за істину, нібито від нас залежить її цінність, тому що Сам Бог охороняє її і ніколи не дозволить її повністю пригнітити. Як сказав Павло: «Бо нічого не можемо ми проти правди, а за правду» (2 Кор. 13:8). Як сказав Іван: «А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Ів. 1:5). Великий письменник Солженіцин повністю впевнений у цьому. Його виступ на церемонії вручення йому Нобелівської премії (1970) називався «Одне слово істини». Він визнав, що письменники дуже занепокоєні накопиченням матеріальної зброї. Отже, «що ж може зробити література, — запитував він, — перед лицем жорстокої бойні, відкритого насилля? По-перше, вона може відмовитися «брати участь в неправді». По-друге, письменники та діячі мистецтва можуть «пригнічувати неправду», тому що одне слово істини переважить цілий світ. І на цьому фантастичному порушенні закону збереження маси та енергії основана моя діяльність, мій заклик до письменників усього світу».

Усі християни, як і їхній Учитель, покликані «нести свідчення істини». Саме для цього Він народився і прийшов у світ (див. Ів. 18:37). Найвища істина, про яку ми свідчимо, звичайно ж, — Сам Ісус Христос, бо Він є істина (див. Ів. 14:6). Але всяка істина — наукова, біблійна, теологічна, моральна — належить Йому, і наше завдання — мужньо захищати, берегти і поширювати її. Усіма доступними методами, через заклики і статті в національних та місцевих газетах, під час дискусій, вдома та на роботі, через радіо та телебачення, через поезію та популярні пісні ми, як християни, покликані свідчити про Божий закон і Божу Євангелію без страху та сумніву. Більше того, як у випадку з Ісусом, так і з Його учнями, справжні свідки повинні бути готовими навіть померти, якщо це потрібно, за своє свідчення.

*Джон Скотт, з книги
«Нові проблеми сучасних
християн»*

Від редакції. Відомий британський християнський автор у своїй книзі, написаній

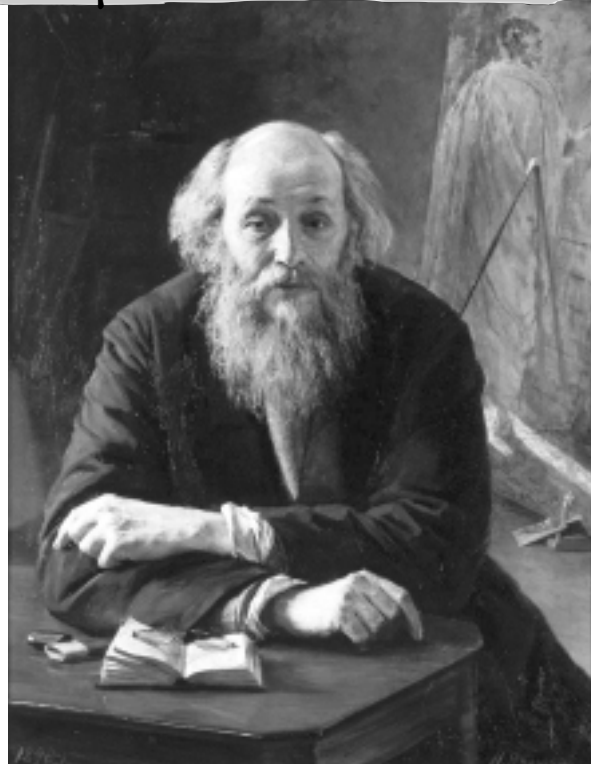
ще у 1984 році, піднімає питання, яке набуває особливої актуальності у XXI столітті. Однією з найбільших проблем сучасних християн є їхнє небажання, чи страх, захищати біблійну істину. Вони готові йти в підпілля і там відмовчуватися або ж йти на компроміс з нинішньою ідеологією і так само мовчати. Справжні християни не повинні мовчати, коли бачить у суспільстві розбещеність, розпусту, коли молодь в Україні стає пивно-алкогольною, коли західне християнство боїться сказати, що гомосексуалізм — гріх, натомість збирає серйозні з'їзди, на яких поважні богослови шукають у Слові Божому слова виправдання цьому гріхові. Звичайно, якщо ми будемо мовчати, істина все одно залишиться істиною. Але чи почують її ті, хто йде прямою дорогою в пекло? Бог питає за це нас з вами. Тому немає у суспільстві такої проблеми, чи то в політиці, екології, моралі, медицині, яка б не торкалася послідовників Христа. Бо замовчування істини — гріх для тих, хто мовчить, і смерть для тих, хто її не почує.

МИКОЛА ГЕ: У ПОШУКАХ ІСТИНИ

«Це був дивовижний, чистий, ніжний, геніальний дідусь-дитина, весь аж до краю сповнений любові до всіх і до всього, як ті діти, схожими на яких треба бути, щоб увійти в Царство Небесне».

Л. Толстой (з листа І. Горбунову)

Було це в 1980 році в Петербурзі. В імператорській Академії мистецтва відкрилася чергова виставка творів живописців. Люди, які розуміли що й до чого, придирливо розглядали полотна та скульптури, а той, хто багатший, подумував: а чи не прикупити йому щось для поповнення власної колекції.

Одна робота видалася багатом надто зухвалою. Називалася вона «Що є істина?» На картині Христос і Пілат, автор — Микола Ге. Високий сивочоллий чоловік років шістдесяти стояв неподалік від картини і вислуховував критику з приводу того, що дозволив собі зобразити Спасителя не таким, як люди звикли Його уявляти. Образ Христа відрізнявся як від церковної, так і від художньої традиції. На картині Ге Ісус зображений змученим, низькорослим. Стоїть він у глухій тіні, тоді як могутню фігуру Понтія Пілата заливає сонячне світло. Таке світлове рішення порушує традиційні принципи, коли світло ототожнюється з добром, а морок — зі злом.

Якась дама примхливо надула губки і зайойкала про не красивість Христа, на що художник відповів:

— Христос, добродійко, не кінь і не корова, щоб йому бути красивим... Та й притому людина, яку били цілу ніч, не могла бути схожою на троянду.

Невдовзі інформація про картину, яка принижує образ Спасителя, дійшла і до царя, який виніс вирок: «Картина потворна» і наказав забрати її з виставки і не робити копій.

Цікава також історія купівлі цієї картини Павлом Михайловичем Третьяковим. Вона йому дуже не сподобалася, і він не хотів її купувати. Але Лев Толстой написав Третьякову різкий лист: «...Станеться неймовірне: ви присвятили своє життя збиранню предметів мистецтва, живопису і зібрали все підряд для того, щоб не пропустити з тисячі незначних полотен те, в ім'я якого варто було збирати всі інші. Ви зібрали купу гною для того, щоб не втратити перлину. І коли прямо серед гною лежить очевидна перлина, ви забираєте все,

але не її...» Поважаючи думку Толстого, Третьяков таки купив твір Ге. Але картина не одразу потрапила в галерею. Протягом 1890-1891 років вона виставлялася в Європі та Америці, але успіху там не мала, її прийняли байдуже. І тільки через багато років ця картина стала всесвітньовідомим шедевром, а її автор названий одним з найвидатніших художників свого часу.

Життєві віхи

Микола Миколайович Ге народився 15 лютого (за старим стилем) 1831 року у Воронежі. Незвичне для наших місць прізвище передалося йому від його прадіда, французького емігранта. Його мама померла від холери, коли майбутньому художнику ще й не виповнилося року. В батька було помістя в Україні, куди щоліта відправляли маленького Миколку з нянею. Дуже вражало хлопчика кріпацтво, особливо його зворушив випадок, коли з-поміж інших речей на возі в мішку привезли хлопчика Платончика, якого купили за

25 карбованців.

Після закінчення гімназії юнака відправили в Київський університет, незважаючи на те, що ще в гімназії хлопець почав малювати олівцем, вугіллям, а згодом вчитель малювання дав йому спробувати медові акварельні фарби. І виявилось, що до малювання Микола Ге має набагато більшу схильність, ніж до точних наук. У той час брат Миколи навчався у Петербурзі, і хлопець сказав, що хоче бути ближче до нього. Але не це було головною причиною — в місті на Неві була Академія мистецтв, а також галереї-музеї, де виставлялися полотна великих живописців.

У 1848 році Микола переїхав у Петербург, де поєднував навчання з малюванням в академічних класах Ермітажу. А у 1850-му залишив університет і вступив у імператорську Академію мистецтв, де успішно навчався сім років. А згодом на правах найкращого учня поїхав на стажування за кордон. Він жив і працював у Швейцарії, потім у Мюнхені, Парижі, Італії.

Не все проходило так рівно і стабільно. Деякі полотна знищувалися вимогливим до себе художником як малоцінні, бували періоди депресії і страшного розчарування. Біографи стверджують, що в його житті був момент, коли він вирішив раз і назавжди покінчити з мистецтвом — «цією малоприбутковою і дуже нервовою справою».

І ось у такий важкий момент Микола Ге звертається до Господа. В Євангелії, як в животному джерелі, він черпає не лише сюжети для своїх нових полотен, а й сили для самої творчості. Першою з картин на євангельські теми стала «Тайна вечеря», написана у 1863 році. Критики тоді писали, що творчість художника вирізняється новизною трактування, драматичною схвильованістю, сміливою постановкою моральних проблем. Насправді ж це було зумовлене тим, що

Євангелія стала для Ге не просто книгою, а дійсно Доброю Новиною, усім його життям. За цю картину рідна Академія мистецтв одразу ж присвоїла автору звання академіка, оминувши звання професора, що було досить рідкісним випадком.

У 1875 році Микола Ге приходить до висновку, що мистецтвом не можна торгувати, і покидає Петербург. Він поїхав у Чернігівську губернію, де купив невеликий хутір. Залишивши живопис, Ге взяв у руки палицю і почав ходити по селах і проповідувати людям. За окраєць хліба він клав печі селянам, а також ходив від народу стукав у казенні двері. Хтось називав його апостолом, хтось юродивим. Його ж колеги вважали, що Ге помер як художник.

Однак саме в глухому хуторі Ге створює свої найвидатніші, найбільш вистраждані та глибокі праці. Там він знайомиться з творами Льва Толстого і стає ревним послідовником його морально-етичного вчення. У 1882 році відбулася їхня зустріч, в ході якої майстер слова радить майстру пензля: «Картинами висловіть просте та зрозуміле людям християнство!»

Мотиви вічності

Ге почав активно працювати. Полотна з'являються одне за одним: чудовий портрет Льва Толстого і його власний, картини «Вихід з тайної вечері», вже згадана вище «Що є істина?», потім «Юда», «Синнедріон»... Він возить роботи на виставки, часто їх забороняють показувати, але Миколу Миколайовича це вже не засмучує, як колись.

У комору наказали сховати «Розп'яття» — останній потужний твір Миколи Ге. Президент академії мистецтв оцінив цей твір не так, як його автор. «Це бойня!» — був його вирок, і після цього картину одразу ж забрали з експозиції. Ще до виставки художник показав картину Толстому: знову змучений Христос, прибитий до незвично низького хреста, і розбійник, який з жахом осягає те, що відбувається. Лев Миколайович довго дивився на цього зраненого Христа, а потім вони обидва плакали. «Так воно й було... Так воно все й було... Вперше всі побачать, що розп'яття це — страта, і страшна страта», — повторював Толстой під враженням зображеного людського болю і безжальної правди. Це була їх

Микола Ге, «Тайна вечеря», 1863 р.

остання зустріч. Микола Миколайович раптово помер 1 червня 1894 року у себе на хуторі, там був і похований.

Але спілкування великого письменника і великого художника дійсно було важливим для них обох. Для Ге Толстой став ніби провісником тих ідей, до яких художник уже прийшов самостійно. Він давно і пристрасно шукав провідну зорю — Бога і розгледів її у словах та духовних шуканнях Толстого. «Не треба винаходити нового вчення у християнстві, — говорив Лев Миколайович. — Треба лише по-справжньому, щиро і вдумливо читати те, що написано в Писанні. Так я читав Євангелії і знайшов у них доступну, як сказано у них, зрозумілу навіть немовляті істину. І тому, коли у мене запитують, у чому полягає моє вчення і як я розумію християнське вчення, я відповідаю: у мене немає ніякого вчення, а розумію я християнське вчення так, як воно викладене у Євангеліях!»

«Слухав я розмову безграмотного мужика-мандрівника про Бога, про віру, про життя, про спасіння — і знання віри відкрилося мені, — продовжував Толстой. — Зближався я з народом, слухаючи його судження про життя, про віру, і більше розумів істину. Та варто було мені зійтися зі вченими, хай навіть тими, котрі звалися християнами, чи взяти їхні книги, як якийсь сумнів у собі, невдоволення, озлоблення, суперечки виникали в мені,

і я відчував, що чим більше вникаю у їхні промови, тим більше віддаляюся від істини. Ясно лише одне, що їхня істина тоненькими нитками переплетена з неправдою і що я не можу прийняти її такою...»

Що є істина?

«Що є істина?» — це питання глибоко хвилювало і Толстого, і Ге. Для останнього воно вилилося у картину. Це полотно було вистраждане художником і стало плодом його тривалих богошукань. На картині — Христос перед Пілатом, який каже йому: «Так Ти Цар?» Ісус відповів: «Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос». Говорить до нього Пілат: «Що є правда?» (Ів. 18:37-38).

Толстой так охарактеризував цей твір: «На картині зображений з історичною достовірністю той момент, коли Христа водили і мучили, били і тягали від одного начальства до іншого, а зрештою привезли до губернатора, «доброго дядечка», якому немає діла ні до Христа, ні до євреїв, ні ще менше до якоїсь істини, про яку йому, ознайомленому з усіма вченими та філософами Рима, тлумачить цей обірванець; головне для нього — лише вище начальство: аби лише не помилитися перед ним. Христос бачить, що перед ним заблудла людина, котра запливла жиром, але не наважується відкинути його лише за одним виглядом, і тому починає висловлювати йому сутність Свого вчення. Але губернатору не до цього, він каже: «Яка ще істина?» І йде. А Христос з сумом дивиться на цього непроного чоловіка».

Чи не впер-

ше у світовому мистецтві Ге рішуче порушив традицію зображення Христа. У Леонардо да Вінчі в «Тайній вечері» Христос — це ідеал вищої зовнішньої і внутрішньої людської краси. У Тіціана Вечелліо в «Динарії кесаря» — це символ спокійної і високої мудрості, причому це підкреслюється і в колористичному рішенні, коли обличчя Спасителя ніби світиться зсередини, а лице фарисея — темне та грубе. В картині Ге все навпаки. Монументальна фігура Пілата з простягнутою у театральному жесті рукою, освічена сонячним світлом символізує велич та блиск влади. Насмішкувате самовдоволене обличчя з іронічною посмішкою виражає спокійну і навіть добродушну впевненість. Христос же в брудному та обірваному одязі, перебуває в тіні. В його вигляді немає нічого величного і красивого. Лише в палаючому і трохи сумному погляді читається протест і розуміння глибокої духовної кризи могутнього владики, який стоїть перед Ним.

Художник підкреслює, що зовнішній блиск фігури Пілата, сяяння його розшитого золотом тоги, протиставляється непривабливому, стомленому побоями та знущаннями Спасителю, який є Істина. Але Істина так часто схована від очей натовпу, тому що позбавлена зовнішнього блиску і не рядиться у дорогоцінний одяг. Ось що хотів донести до глядачів художник.

Художника давно немає. Картина його ще живе та промовляє. Особливо актуальними слова «Що є істина?» є сьогодні, коли самовпевненні та горді люди самі вибудовують власну істину, побудовану на егоїзмі, життєвих розкошах та задоволеннях. А справжня істина десь там в тіні, зіщулена, обсміяна та зневажена. Чи не це хотів сказати майбутнім поколінням Микола Ге?

Підготувала

Ольга МІЦЕВСЬКА

Микола Ге, «Совість. Юда», 1863 р.

Ми обновляємося

У книзі Йова написано: «Бо Богові треба отак говорити: «Несу я заслужене, злого робити не буду!» Чого я не бачу, навчи Ти мене; коли кривду зробив я, то більше не буду чинити!» (Йов. 34: 31-32). Це дуже прості слова: «Я згрішив, більше не буду». Якщо віруюча людина ніколи цього не говорить Богові, то вона все більше й більше оскверняється. Ми ніколи не повинні забувати про те, що наше серце обновляється через покаяння, і милість Божя веде нас до нього.

Деякі люди вважають покаяння надто примітивним: Бог же і так знає, що в моєму серці, у моєму житті, знає, що я жалкую, розкаююся у вчиненому. Так, Бог знає про все. Але ми обов'язково маємо казати Йому: «Господи, прости мені!» І робити це постійно. Але не так, щоб повторювати, як папуга, аби лише сказати «прости». Ми маємо скрізь і всюди, де щось у нас сталося не так, як хоче Бог, просити прощення у Нього. Навіть якщо ми це зробили у невіданні.

Одного разу Ісус Христос розповів тим, хто слухав Його, таку притчу: «...Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник. Фарисей, ставши, так молився про себе: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник. Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!» А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: «Боже, будь милостивий до

мене грішного!...» Говорю вам, що цей повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижється, той піднесеться» (Лк.18:10-14). Ісус сказав, що митник пішов у дім свій більш оправданим, бо його покаяння було щирим і тому прийняте Господом.

Дуже багато людей йдуть до Бога не шляхом покаяння, а шляхом пізнання. Я зрозумів, що з моєю дружиною, з дітьми, з батьками, в церкві мені треба чинити по-іншому. Я, як то го-

вориться, намотав це собі на вус і тепер відповідно живу. Але так у моєму серці нічого не зміниться! Я просто став більш розумним, обережнішим, але для Бога залишився замкненим. Господь ніколи не зможе змінити мого серця, якщо я не проситиму пробачення за свої неправильні вчинки, за свої гріхи (навіть за ті, які здійснюються на рівні думок).

Ми дуже часто не можемо зрозуміти, чому неприязнь до наших близьких не зникає з наших сердець. Ми розуміємо, що це гріх, хочемо звільнитися від нього, але нічого не виходить. Найчастіше це стаєть-

ся тому, що ми самі ніколи не просили пробачення у людей, а лише зрозуміли, що треба ставитися до своїх ближніх по-іншому. Але це наша гордість заважає нам, тому в нас для себе завжди є якесь оправдання. Якщо ми не хочемо, щоб наше життя оновлювалося, тоді ми можемо йти таким шляхом. Але рано чи пізно це приведе нас на суд. Так, не куди-небудь, а на суд.

Буває навіть таке, що людина вважає себе віруючою, але вона ніколи у своєму житті не просила в Бога прощення, не калялася перед Ним у своїх гріхах, ніколи не говорила Богові: «Господи, я грішник, грішник цілком. Прости мені!» Так, звичайно, можна подумки визнавати себе грішником. Але цього надто мало! Бо ж Христос сказав: «Коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13: 3). Це дуже серйозно! Я хотів би, щоб кожне серце на це звернуло увагу. Не треба повторювати, що

я поганий, поганий, поганий, але: «Господи, прости мені за все, що в мені погане!» — і назвати це погане, винести його на світло. А коли щось зробив не так: «Прости, Господи!», «Прости, брате!», «Прости, сестро!» Хай Божій любові буде місце в нашому житті. Нам не треба мучити себе думкою, що ми зовсім погані, що нам немає прощення. Прощення є! Але скажи це слово, визнавай, що ти потребуєш цього прощення, щоб Бог простив і очистив тебе. Від цього залежить твоє життя.

Ричард ЦІММЕРМАН

"ЦЯ МУЗИКА ВИХОДИТЬ З ПЕКЛА"

Я народився у Вірменії, у сім'ї вчених. Був допитливим і ставив батькові запитання, на які навіть він, вчений, не міг мені дати відповіді. Тепер я розумію, що на багато запитань мені міг дати відповідь лише Бог.

Я добре навчався в школі, і батьки думали, що піду їхнім шляхом. Але з малих років я захопився музикою, у третьому класі придбав гітару й навчався грати. Я не просив батьків мені в цьому допомогти, думав, що саме музика заповнить потребу моєї душі, і настільки захопився музикою, що навіть спав, обіймаючи гітару. Вже в шостому класі створив музичний гурт. Але почав погано вчитися в школі, мої батьки побачили, що я можу не піти їхньою дорогою, образилися на мене, застерігали, лаяли, навіть побили. Але всі їхні зусилля виявилися марними — і вони махнули на мене рукою.

Я ж не просто захопився звичайною музикою, а обрав для себе, як вважав, особливо «просунутий» стиль музики — рок.

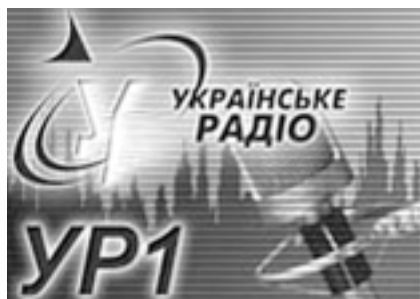
У 1984 році пішов в армію. Батько тоді мені сказав, що я згадаю його слова, пошкодую, що його не слухав. Але на службі я потрапив до рок-гурту і фактично не бачив ніякої армії, лише грав — вдень і вночі. Настільки захопився рок-музикою, що став ненормальним, мене вже ніщо навколо не цікавило: ні батьки, ні люди, ні події. Я не думав створювати сім'ю. Тоді ж вирішив, що маю якимось особливо вирізнитися і ззовні, адже я — рок-музикант, відпустив довге волосся. Не стриг його багато років. Хочу зауважити, що у Вірменії не прийнято, щоб чоловік мав довге волосся, як жінка. На той час я чи не один був такий у всій Вірменії. Мене дуже засуджували, коли я

йшов по вулиці, у мене кидали всілякі предмети, але я нікого не слухав.

Зі своїм гуртом давав різні концерти не лише у Вірменії, але й в інших країнах. Під час виступу цілком був поглинений рок-музикою, міг робити такі речі на сцені, які просто так зробити неможливо. Тепер розумію, що мною тоді керував диявольський дух. Під час концерту я мовби відключався від усього навколо.

Але закінчувався виступ, і я почував усередині величезну порожнечу, бо не одержував внутрішнього задоволення від рок-музики. Нам влаштовували овації, але я дивився мовби крізь юрбу, дедалі більше розумів, що це не те, що заповнить порожнечу моєї душі. Хотів миру та спокою, а його не було. У нашому гурті постійно були конфлікти.

У той час я ніколи не бачив Біблії. Чув, що є особливі ду-

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

ховні книги в церкві. Але саме тоді я почав писати духовні пісні: про віру, про Бога, про Христа, про пекло. В той час я випадково зустрів на вулиці свого колегу-музиканта і довівся, що він став віруючим. Я попросив у нього Новий Заповіт усього на кілька днів. Він мені дав цю книгу і сказав, що дарує її назавжди. Я вперше тримав у руках не гітару, а Слово Боже, і радів. Тоді ще мав довге волосся та бороду. Коли ж почав читати Новий Заповіт, то відчув, що в моїй душі щось відбувається.

Потім я зустрів знову того чоловіка, він запросив мене до церкви. Разом з ним я поїхав до церкви в Єреван. Це був 1991 рік. Там було багато людей, близько 800 чоловік. Мені вперше у житті стало соромно за свій зовнішній вигляд. Мені ніхто нічого не казав і навіть не дивився в мій бік, але мені було дуже ніяково. Я уважно слухав проповідь, потім проповідник запитав, хто хоче прийняти Ісуса Христа, я відразу підняв дві руки...

Прийшов додому і знову почав читати Новий Заповіт, і коли дійшов до Першого послання до коринтян, де написано, що соромно чоловікові мати довге волосся, що навіть природа навчає, що це ганебно, я пішов до спальні, молився і просив пробачення. Після цього відразу поголив бороду, а потім пішов до перукарні стригти волосся. Та жінка, що мене стригла, тепер уже віруюча.... Коли мене підстригли, я побачив себе іншою людиною. Відчув, що можу бути воістину вільним. Мій брат спочатку не впізнав мене в новому вигляді.

Він здивувався і запитав, хто це міг умовити мене підстригти волосся. Я сказав, що це Ісус Христос.

Потім моїм родичам дійшло, що я став по-справжньому віруючим, для них це було не меншою ганьбою, ніж моє захоплення рок-музикою. Вони вигнали мене з дому. Батько сказав, що я пропаду, помру з голоду, бо я не мав ніякої професії, не вмів нічого іншого робити, окрім музики. Але Бог не залишив мене, дотепер ні я, ні моя сім'я не були голодними.

Я вже читав Новий Заповіт, але продовжував виступати зі своїм рок-гуртом на сцені. Після одного концерту до мене підійшов шанувальник і сказав (думаючи, що каже мені комплімент): «Ти такий сліпучогарний був під час концерту, як диявол!» Ці слова кинули мене в жах. У ті дні я думав, як би мені сказати колегам про те, що не хочу більше з ними грати, та не мав рішучості відразу порвати з ними. Але після таких слів я вже не вагався і одразу залишив гурт. Це було напередодні, як я обстриг волосся, а ще через чотири дні я був хрещений Духом Святим.

Коли увірував, то вже іншими очима подивився довкола себе, на навколишній світ. Зрозумів, що люди гинуть у гріхах та невір'ї. Як їм донести благу звістку про Ісуса Христа? Книгу, християнську брошуру даєш — не хочуть брати... І тоді я за натхненням від Духа Святого написав сценарій фільму. Це було нове для християн Вірменії. Але пастор моєї церкви помолвився і погодився втілити цей задум у життя. Вийшов фільм за назвою «Історії з реального життя». Це — аматорський фільм. Я не був актором та режисером, ми просто мали бачення від Господа.

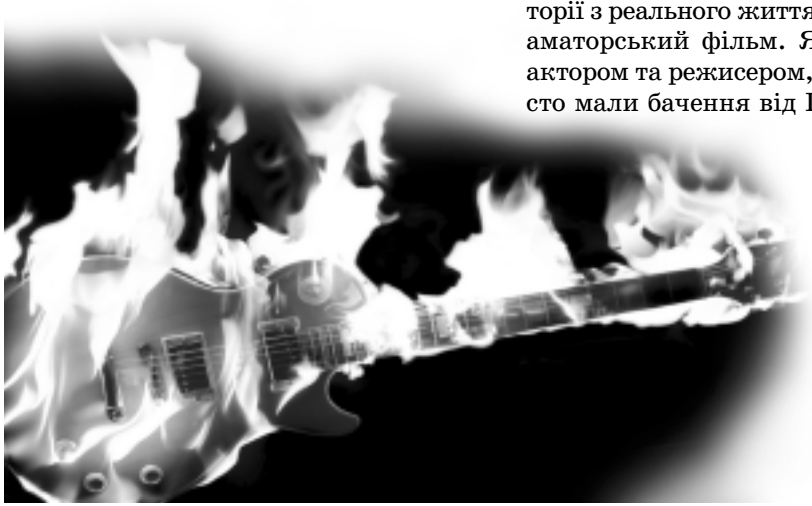
Спочатку цей фільм пустили для загального перегляду по одному світському каналу кабельного телебачення. Деякі люди обурювалися, але я побачив, що після демонстрації цього фільму в церквах людей помітно побільшало. Потім цей фільм переклали російською мовою. Зі своїм свідченням на DVD та фільмом я приїхав в Україну. Потім я написав сце-

наріїй другого і третього фільму. Наразі ці фільми не мають повної ліцензії для загального перегляду. Але сподіваюся, що незабаром глядачі зможуть побачити і ці фільми, які вже зняті на більш професійному рівні.

На закінчення свого короткого свідчення хотів би з усією відповідальністю сказати людям (і християнам теж), які захоплюються рок-музикою, такі слова: ця музика виходить з пекла, і людину, що захоплюється таким стилем музики, теж тягне до пекла. Мені багато шанувальників казали, що не бачили іншої людини, більш відданої рок-музиці, ніж я. Я пройшов через це і знаю, що кажу. Зараз я приїхав до України і готовий до відкритого діалогу з бажаючими зі мною поспілкуватися, зустрітися або придбати моє свідчення та фільми.

Норайр ФАГРАДЖАН

На стіні класу – портрети відомих учених: Ньютон, Фарадей, Попов... Їхній строгий вигляд наче промовляє: «Нема чого зирити по боках! Учи фізику!» Але сьогодні я міг дозволити собі спокійно ігнорувати суворі погляди вчених мужів. На цьому уроці я не учень, а просто гість...

Зимова сесія позаду, в морехідці — канікули, і я, не знаючи куди потратити купу вільного часу, хапаюся за шалену думку: «У школу піти, чи що?..»

Передчуваючи захоплення однокласниць, з ентузіазмом натягую форму курсанта... «Ні! Краще піти в гражданці: можна буде непомітно посидіти на уроці».

Дзвінок. Учитель намагається вгамувати дев'ятикласників: «Розгорнули зошити... Записали число...» Мені нема чого розгортати і писати нічим. Вирішивши таїтися скільки можна, просто нагинаю голову і нишком розглядаю своїх шкільних друзів.

Смішні вони! Парубки – в дорослих костюмах, в декого вже пробивається перша щетина, а замашки ще хлоп'ячі... Фізику — набік. Кожен за своєю справою. Віталій щось захоплено доводить Сергію: дзвінок зовсім не вплинув на розмову, почату ще на перерві. Ірка, щораз оглядаючись назад, щось гаряче шепоче подрузі. Таня, моя колишня сусідка по парті, старанно пише. Невже фізику? Руслан зараз взагалі далеко звідси: він поклав на коліна книгу і ковтає розділ за розділом. Михайло, короткозоро схилившись до парти, малює, як завжди, свої комікси чи машинки.

Як я від усього цього за півроку морехідки відвик! Там — інше життя: все по-дорослому, без поблажок і баловства. А тут царює дитинство — знайоме, зворушливе, звичне! Та вже — не моє...

Фізик, раз у раз роблячи за уваження, веде урок. Його слухають лиш поодинокі відмін-

ники та я — мимоволі, через міцно засвоєну курсантську звичку тримати носа за вітром: мало що може бути. До того ж я тут — нелегал, і вчитель у будь-яку мить може вивести мене за двері.

Дивні почуття приємно лоскочуть нерви. Перше — те саме відчуття, як у шпига, який притаївся і скоро буде виявлений. Друге — статечна розслабленість: старі друзі, знайома обстановка і — ніякої відповідальності! — до дошки не викличуть, двійку не поставлять. Найбільше, що мені загрожує, — вийти з класу. Але вчителю, мабуть, не до мене. Чи просто ще не встиг помітити «засланого козачка»?

Раз у раз ловлю погляди, репліки на свою адресу. Відповідаю коротко і тихо, стараюся не порушувати залишки дисципліни в класі.

— Ви там, замовкніть!.. А ти... Хто такий?! — Все! Розсек-

ретили шпига...

— Курсант Шишков, — вистрілюю на автоматі, підскачивши як ошпарений.

По класі розсипався смішок. Учитель остовпіло дивиться на мене, силкуючись розгадати смисл моєї появи на уроці. Ми незнайомі: він викладає в цьому класі недавно.

— Вийди з класу! — також на автоматі командує він.

— Дозвольте мені залишитися, — пробую опиратися.

Де кілька голосів загули на мій захист, і фізик невизначено махнув рукою, здався. До дзвінка залишилося хвилин сім...

Я давним-давно не курсант. І моїх шкільних друзів давно вже розкидало по світі. Але чомусь цієї зими мені згадався той урок до найменших дрібниць. Чому?

Недавно я зрозумів.

Вам має бути знайомим це почуття — почуття «вільного художника», людини, яка звільнилася і нічим, окрім спогадів, з місцем колишньої роботи не зв'язана. Прийдеш, було, в розпалі робочого дня. У колишніх співробітників — план, аврал, поточка. А ти вільний і відсторонений — просто гість. Дивися на їх стурбованість збоку і насолоджуєшся своєю непричетністю до їхньої несвободи...

Свобода і відсторонення. Два відчуття, які я знаходжу в надрах своєї християнської віри.

Спостерігаючи сьогодні за всім тим хаосом, який твориться навколо, я усвідомлюю, як мало це мене турбує. Так, я там колись був; там усе знайоме, звичне: і шторми, і штилі. Там живе багато людей: мої знайомі, родичі, колишні однокласники. Але не я. Не моє це все. Я вільний. Я в цьому «класі» — тільки гість. І то — тільки до дзвінка...

Зі здивуванням знаходжу в середині себе спокій. Бачу, як хвилюється життєве море. Чую, як метушаться в передчутті бід і криз люди. Допускаю, що реальна біда в будь-яку мить може вдарити і по мені — Господь нікому не обіцяв безбідного життя. Але змусити себе хвилюватися через це — не можу: і Він, і я, ми — з іншого світу...

Знаю: це з'явилося не за один рік мого християнського життя. Упевнений, що — від Бога. Але як це «вмикається» — не знаю. Бо ж я Його про це навіть не просив. Хоча за спокій — вдячний...

Володимир ШИШКОВ,
м. Херсон

Киевская богословская семинария «Благодать и истина»

Семинария предлагает обучение по следующим программам:

Дневное отделение:

Бакалавр богословия (программа рассчитана на три года обучения).

Очно-заочное отделение:

- Бакалавр служения по специализации «душепопечительство» (три года обучения, в год шесть пятитдневных сессий);

- Магистр служения по специализации «душепопечительство» (два года обучения, в год шесть пятитдневных сессий);

- Капеллан тюремного служения (полтора года обучения, девять пятитдневных сессий).

Для поступления в семинарию необходимы следующие документы:

1. Анкета-заявление.
2. Рекомендация от пастора церкви, членом которой вы являетесь.
3. Медицинская справка (форма 86-У).
4. Копия документа об образовании.
5. Две фотографии (формат 3х4).

Требования к абитуриентам:

- Возраст для стационара не старше 35 лет. Для очно-заочного отделения возрастных ограничений нет.

- Законченное среднее образование для программ бакалавра. Высшее светское или духовное для магистратуры.

- Быть членом евангельской церкви и вести христианский образ жизни.

- Иметь желание изучать Библию и стремление служить Господу.

Информация к размышлению

- Иногородним студентам предоставляется общежитие и трехразовое питание.

- В распоряжении студентов библиотека, компьютерный класс, столовая.

- Лучшим студентам стационара, несущим служение и выполняющим работы по семинарии, предусмотрена материальная помощь.

- Выпускникам, окончившим семинарию с отличием, по решению административного совета предоставляется возможность продолжить обучение в теологических семинариях Америки и Кореи.

Документы принимаются до 20 августа.

Телефоны для справок:

+380 (044) 411-15-88, 467-89-11 с 9.00 до 17.00

Наш адрес:

04214, г. Киев, Оболонский проспект, 52Б
(ст. метро «Героев Днепра»)

«Закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті» (Рим. 8:2).

В агрономії існує закон верхньої бруньки. Якщо взяти саджанець дикої лісової яблуні і посадити в саду, то, як би не доглядав за ним господар, яблука будуть кислі. Щоб плоди стали солодкими, цей саджанець треба прищепити, видаливши дикий стовбур. Прищеплена гілка набере силу і почне плодоносити. Але стара природа дикої лісової яблуні, яка залишилася лише у пеньку, не помирає зовсім. Бруньки засинають, і поки отримують сигнал від прищепленої гілки, що міцно закріпилася, не пробуджуються, не дають про себе знати. Варто ж лишень прищепленій гілці, яка встигла, можливо, стати вже й стовбуром, ослабнути, як стара природа починає діяти. Бруньки дикої лісової яблуні пробуджуються і нижче місця прищеплення випускають пагони. Якщо цих пагонів не обрубати, вони наберуть силу і пригнітять добру гілку. Опинившись вгорі, брунька дикої лісової яблуні буде впливати на бруньки хорошої прищепленої яблуні. Таким чином плоди яблуні знову стануть кислими.

Так і в житті людини. Ми хочемо покращити її природу, її родючість. Ми кажемо їй: «Чому ти не робиш доброго, чому ти грішиш, перестань пити, перестань робити те чи інше», а вона відповідає: «Я не можу!» Це все одно, що сказати дереву: «Чому ти не приносиш плоди? Чому ти не цвітеш?» Живу гілку від неживої можна відчутти на дотик. Жива гілка холодна, тому що там йде процес випаровування, а нежива має температуру оточуючого середовища.

Біблія показує нам три типи людей: тілесну, душевну і духовну. Коли людина кається, її покаєння складається з двох частин. Дух Святий і Слово Боже викрикують людину, кажучи: «Твої вчинки негідні» і «Твоя природа погана». З першим людині легше погодитися, а з другим погоджуються не всі. Але Господь хоче, щоб стара природа людини була знищена. Коли людина покалася і відреклася від старого, вірою вона приймає смерть Ісуса Христа — і в неї починається нове життя у Христі. Як дізнатися, чи має людина вічне життя чи ні? Біблія дає нам чітке визначення: «Хто має Сина (Божого), той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя» (1 Ів.5:12). У людині, яка увірувала, відбувається поєднання її духа і Духа Божого. Ми тримаємося в Бозі вірою. Апостол Павло пише: «А без віри догодити Богові неможливо» (Євр.11:6). У природі буває процес «обкорковування», коли в живій тканині з'являється корок, мертвий прошарок, мертві клітини і тоді немає процесу життя, немає процесу поєднання. У духовному житті це може бути гріх, може бути невірство. Павло каже: «Відломились невірством» (Рим. 11:20). Коли

порушене єднання з Богом, коли є невірство, тоді людина не тримається Христа, і життя Христового немає в ній, або ж воно дуже слабе.

Коли людина народжується, у неї є два рефлекс: хапальний і смоктальний. Християнина, коли він народжується від Бога, Бог одразу ж наділяє смоктальним рефлексом. Йому хочеться молока, хочеться харчуватися, хочеться читати Слово Боже, хочеться мати спілкування з Божим народом. Прищеплення відбулося. Христос почав діяти в людині. Щоб прищеплене дерево почало рости, необхідні умови: полив, підживлення. Щоб людина почала рости у Христі, також потрібні умови: молитви, читання Слова Божого. Тоді сила життя починає діяти. Садівник, однак, не може змінити внутрішні процеси саджанця. Так і стара природа залишається всередині людини. «Закон гріха і смерті» (Рим.8:2) продовжує діяти, і поки ми в цьому тілі, цей закон в будь-який момент «хоче» спрацювати. Але, слава нашому Господу, є закон верхньої бруньки, є «закон духа життя» і він «звільнив мене від закону гріха і смерті» (Рим.8:2). Закон духа життя постійно нагадує нашій старій природі: «Ні, ні, ні, я нагорі, я царюю». Апостол Павло радить: «Ходіть за духом, і не вчините пожадливого тіла» (Гал.5:16).

Коли в розумі людини немає Слова Божого, тоді стара природа пробуджується, але коли людська істота зайнята духовним збудуванням, тоді ці сплячі бруньки старої природи не діють. Закон старого життя сильний, але є сильніший «закон духа життя в Христі Ісусі» (Рим.8:2), закон життя нашого Господа Ісуса Христа.

Є закон всесвітнього тяжіння. Якщо кинути яблуко, воно полетить вниз. Можна відмінити цей закон? Ні. Але його можна подолати. Яким чином? Підставити руку, і вона втримає яблуко від падіння. Зусил-

ля руки звільняє яблуко від закону тяжіння, він, як і раніше, діє, але яблуко не падає. Так само й тенденція самопроявлення старої природи пригнічується духовним ростом християнина.

Тілесному християнину знову потрібне покаєння, потрібне оновлення, потрібне єднання з Христом. Віра від слухання слова Божого. Коли ми читаємо і заглиблюємося у Слово Боже, ми зростаємо у Христі. Хто у Христі, той творіння нове, він перейшов від смерті до життя. Апостол Пав-

ло молиться про ефесян: «Щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його, просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його» (Еф. 1:17-19). І коли це відкриття приходить, відновлюються наші стосунки з Христом.

В'ячеслав АЛТУХОВ,
м. Рига

Чорна Пасха

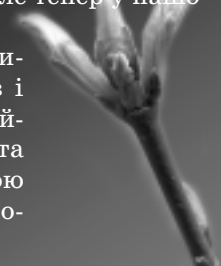
Коли в 40-их роках ХХ століття владу в Китаї захопили комуністи, близько тисячі місіонерів із Китайської внутрішньої місії (КВМ) не встигли залишити цю країну. У січні 1951 року КВМ оголосила про тотальну евакуацію своїх працівників, але було надто пізно. Комуністи не гидуvalи і вбивством.

Артур і Вілда Метьюс 3 січня звернулися в державні органи Китаю з проханням видати їм документи на виїзд. Їхні житлові умови значно погіршилися, і тепер вони жили на кухні, де Вілда пристосувала під молитовний столик підставку для ніг. Минали дні, але відповіді на їхнє прохання не було. Тим часом кожного дня надходили новини про страту місцевих жителів, і Вілда на кухні могла чути, як гримлять вистріли. Напруга стала нестерпною. «Уява починає малювати такі сцени, про які й думати страшно», — писав Артур своїм батькам.

Нарешті йому сказали, що дружина та дитина зможуть виїхати за умови, якщо він погодиться таємно працювати на комуністів. Артур відмовився. Щодня його викликали на допит. Щодня він прощався з Вілдою, не знаючи, чи побачаться вони в цьому житті ще раз. Нарешті Артур відкрито заявив представникам влади: «Я не Юда. Якщо ви розраховуєте, що я чи хтось інший з Китайської внутрішньої місії піде на зраду, то ви помиляєтеся, тому що ми не зробимо цього».

Вілда була охоплена страхом та сумнівами. У неділю 25 травня 1951 року, настала, як вона назвала її пізніше, Чорна Пасха. Вілда тайком пробралася на пасхальне богослужіння, але коли відкрила рот, щоб заспівати: «Він воскрес!», слова застрягли у горлі. Вона повернулася додому, впала на скриню і тремтячими руками розгорнула Біблію на Другій книзі Хронік, 20:17: «Не вам воювати в цьому, поставтеся й станьте, і побачите, що Господне спасіння з вами... Не бійтеся й не жахайтеся!» Вілда зміцнилася цим уривком і через два тижні змогла написати: «Ми пережили неймовірний внутрішній конфлікт, але тепер у нашому житті знову панує мир та спокій».

Минуло ще два роки, перш ніж Вілда з дитиною змогла виїхати з Китаю, а згодом виїхав і Артур — останнім з усіх місіонерів КВМ. Але неймовірним чином всі вони залишилися цілими та неушкодженими, ніхто не загинув мученицькою смертю. Це був найбільший вихід в історії місіонерського руху.

Я отримав легкий шок, коли прочитав таку статистику: в Україні на душу населення припадає по 12 літрів алкоголю на рік. Згідно з міжнародними стандартами, вимираючою вважається нація, яка

нається з пива. Одного разу в поїзді поряд зі мною сиділа молода мама, яка замовила в провідниці пляшку пива. Пила сама і налила склянку 3-річному синові. На моє зауваження вона відповіла: «Нехай зви-

фотографії своїх дітлахів, які смакують спиртними напоями.

Згідно статистики, алкоголем стає кожний десятий українець. Щороку від алкоголю вмирає понад 40 тисяч українців. Офіційно на обліку в ме-

вживає понад 9 літрів чистого спирту на душу населення на рік. В Україні — 12 літрів... Одрозуміти питання: чи варто християнам піднімати це питання? Це ж не проповідь Євангелії. Вважаю, що варто. Людина, яка бачить беззаконня, бачить біду і мовчить, фактично є співучасником злочину. Ми не можемо поводитися за приказкою: «Моя хата з краю..». А людина, в якій розум затуманений алкоголем, не може сприйняти слово про спасіння, Слово Боже, не може реально оцінити свій стан грішника.

На мою думку, виникнення алкогольної залежності почи-

кає». Звикає до алкоголю? Чи, можливо, та нерозумна мама думає, що в її сина таким чином виробиться щось на зразок імунітету проти алкоголю?

Ось ще одна цитата фотолюбителя, який виставив в інтернеті фото свого маленького сина, на якому той смакує пивом. Татусь так любить свого синочка Колю, що ніжно зве його Колясиком: «Полстакана влупил не по детски, выпил бы весь, но отняли, чтобы к пиву не привыкал! Мы ему иногда позволяем немного живого свежего пивка...» Лише на одному любительському сайті знайшов десятки фотографій, де батьки, хвалячись, виставили

дичних закладах перебувають до 1 млн. хворих на хронічний алкоголізм. Проте, вважає експерт, реальна кількість залежних у 8-10 разів більша. Алкоголь — третій фактор у рейтингу ризиків смерті, другий — серед причин смертності населення працездатного віку і перший — у середовищі молодих людей 25-40 років. Щороку в Україні гине від алкоголю та наркотиків майже 380 тис. осіб.

Але ж спиртне не тільки убиває дорослих! Пияцтво батьків чи ледве не в третині випадків є причиною народження дітей з патологічними відхиленнями здоров'я, а то й

з хронічним алкоголізмом. Окрім того, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, Україна стала лідером з-поміж 40 країн Європи за кількістю підлітків, які регулярно вживають алкоголь. Нині це роблять майже 40% дітей віком від 14 до 18 років. Підлітковому алкоголізму насамперед сприяє вживання підлітками пива. Кількість пивних алкоголіків у країні за останні 10 років збільшилася удесятеро. За останнє десятиліття з'явився новий термін: пивний алкоголізм.

«Алкоголіками не стають за один день або навіть місяць, — роз'яснює завідувач відділом соціальної й експериментальної наркології Українського інституту соціальної і судової психіатрії Михайло Ігнатів. — Дуже часто ґрунт для майбутнього розвитку алкоголізму створюють слабоалкогольні спиртні напої, котрі нашим суспільством зовсім не сприймаються як алкоголь. Те ж пиво (а його зараз п'ють просто для того, щоб угамувати спрагу) останнім часом перетворилося у фактор розвитку алкоголізму».

Першочергову роль у споюванні нації відіграє реклама, пиво рекламується без обмежень, і представляють його як безпечний і навіть корисний напій. Немає на нього конкретних обмежень і за віком. Чи не тому підлітки-школярі відкрито вживають пиво. Щодня можна побачити таку сцену (наприклад, біля супермаркету), як старшокласники (дівчата в тому числі) дудлять пиво: в одній руці пляшка (чи банка) пива, в іншій — сигарета. Саме таким чином стало модно провадити дозвілля.

У липні (в парламенті України) зареєстрований законопроект, відповідно до якого пиво буде визнано алкогольним напоєм. Це означає, що продавати його можна буде, як горілку, тільки в магазинах площею від 20 квадратних метрів і тільки повнолітнім.

Пиво заборонять вживати в громадських місцях поза питними закладами. Медики вважають, що ці заходи потрібно було приймати декілька років назад. Але, на жаль, невідомо, чи буде цей законопроект втілений в життя.

Але якщо кожен свідомий громадянин України особисто не промовчить, а висловить свою думку проти засилля пива та інших алкогольних напоїв, то влада змушена буде щось робити.

Мені багато чого до болю незрозуміло в наших, так званих, українських традиціях. Народилася дитина — на столі алкоголь, сповнився рік — алкоголь. Свято у дітей, а батьки п'яні. Чому? Пізніше батьки плачуть і не можуть зрозуміти, чому син чи дочка стали залежні від алкоголю. А тому, що вони не прикликали благословень Божих у сім'ї, не вчили жити (і самі не жили) згідно Слова Божого. Спиртне було на першому місці в сім'ї. Батьки! Ви відповідальні за ваших дітей!!!

Я декілька років жив у Болгарії, там футбольні фанати співають пісню, в якій є слова: «І да падне, і да бієм, пак ште се напієм» — чи виграємо, чи програємо, все одно нап'ємося: виграємо — з радості, програємо — з горя. Мені здається, що людині головне — мати привід. «Була б горілка, а привід ми знайдемо!» — кажуть охочі до пиятики.

Розповім одну історію, яка трапилася на Полтавщині, і це далеко не поодинокий випадок. В одному селі «загнали» пару мішків корму. Звичайно, що розрахунок — самогон. Хлопці понापивалися, ще й лишили на ранок, щоб похмелитися. Усі розійшлися, а одному з цієї групи здалося мало — повернувся, щоб «добавити». Після цього він додому не дійшов — замерз (була зима). Найбільше мене вразило, що після похорону на столах стояв «убивця» — самогон, який п'ють, говорячи: «За Царство

Небесне». Яке Царство Небесне? Коли Слово Боже говорить зовсім інше: «П'яниці ... Царства Божого не успадкують!» (1 Кор. 6:10); «П'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не успадкують вони Царства Божого!» (Гал. 5:21)

Вибір за людиною: згодитися з поганськими традиціями чи жити згідно Слова Божого, яке часто люди не читають. Образливо те, що це заохочується декотрими священиками, які дають у цьому поганій приклад.

Одного разу, маючи спілкування з одним міліціонером, я розповів, що не п'ю, не пив і не знаю, як це бути п'яним. Спочатку він не повірив, а потім промовив: «А варто набратися». Я не чекав такої відповіді. Але, як сказав пророк Ісаї: «Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке за гірке! Горе мудрим у власних очах та розумним перед собою самим! Горе тим, що хоробрі винце попивати, і силачі на мішання п'яного напою» (Іс. 5:20-22).

Було б несправедливо, якби я розповів, що алкоголь — це біда, і не вказав би вихід з цієї біди. Вихід є — це Ісус Христос, який звільнює від будь-якої шкідливої залежності, це слово Боже і молитви віруючих людей. І цьому є свідки, люди, яких Бог звільнив від алкоголю, зараз вони служать Богові. Біблія говорить: «Коли Син визволить вас, то істинно ви будете вільні». (Ів. 8:36). Різного роду кодування, замовляння і навіть лікування — це марна трата сил та грошей, бо алкоголізм — хвороба не тіла, а душі, і це підтверджено лікарями. Душу лікує Той, Хто її створив — Бог. І наше завдання, як християн, — привести людей, що заплуталися в алкогольній сітці, до Бога.

Ігор ФЕНЬ,
пастор церкви, м. Лубни

Здавна людину притягувало небо. Як в переносному, так і в прямому розумінні. І якщо раніше політ людини вважався мало не святотатством, то 20 століття докорінно змінило уяву людства про навколишній світ. Наприкінці 19 століття людина вперше підкорила небо, а вже у другій половині наступного століття зазіхнула на космос. 20 липня жителі Землі відзначили ювілей: 40 років з моменту, коли людська нога ступила на Місяць. У, тепер вже далекому, 1969 році американський астронавт Ніл Армстронг став першим землянином, хто залишив свій слід на місячному ґрунті. Про ці події написано надто багато. Але мало хто знає про такі цікаві факти. Колега Армстронга, який став другим астронавтом, що пройшовся по місячній землі, під час перебування на земному супутникові, звершив хліболамання та процитував біблійні слова: «На початку створив Бог небо та землю». Полковник Д. Скотт, командир космічного корабля, який виходив на поверхню Місяця, залишив під пультом управління маленької машини «Ровер-1» Біблію. Слова Ісуса в ній виділені червоним шрифтом. Майбутні відвідувачі Місяця зможуть там почитати Біблію. Джеймсу Ірвіну (1930-1991), американському космонавту, учаснику експедиції на Місяць 1971 року, належать такі слова: «У кожної людини є свій «життєвий політ», але досягнути висот можна лише з допомогою пізнання Бога. Якщо пробування на Місяці змусило мене серйозніше оцінити красу Землі, цього Божого дару, який дає можливість підтримувати життя, то сходження на гору Арарат (Д. Ірвін досліджував гору Арарат) допомогло мені краще усвідомити покровительство Всевишнього своєму народу і Його осудження за гріхи не лише людей часів Ноя, але так само й сучасного покоління». В останній день свого перебування на Місяці він вголос цитував вірш із 120 псалма: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога».

У 1972 році ще один астронавт, Чарльз Дюк, повторив подвиг Ніла Армстронга. Мандрівка Дюка на Місяць змінила все його життя. Він не лише увійшов в історію людства, але через шість років після свого польоту на Місяць знайшов Христа і розповів про це всьому світу.

За професією я інженер, не проповідник, але я люблю Господа і хочу розповісти, як Він змінив моє життя, життя моєї сім'ї. Він великий і повний любові та милості, що в житті моєї сім'ї перевищує все.

Нещодавно виповнилося 35 років, як я повернувся з Місяця. Я був у космосі протягом 11 днів і 72 години провів на Місяці. Це була пригода всього мого життя. Словами дуже важко передати те, що я пережив у ті дні. Це не була якась духовна подія, я тоді зовсім не думав про Бога, я навіть думав, що зовсім не потребую Його, ну, хіба в церкві у неділю. Взагалі я вірив у Бога, але не мав Ісуса у своєму серці.

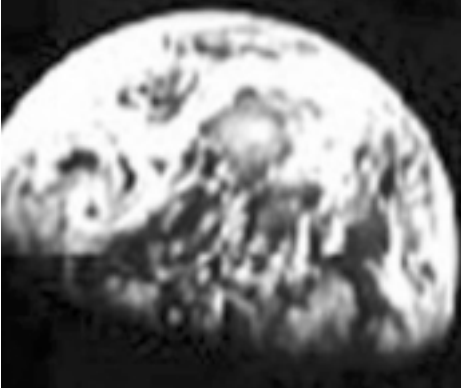
Пам'ятаю, як ми стартували з земної орбіти в напрямку до Місяця, в ілюмінаторі побачив найдивніший пейзаж з тих, які мені доводилося бачити, — на відстані 16 тис. миль від нас була земна куля. Я побачив Арктику, Канаду, США і Мексику, Центральну Америку, Кубу та Ямаїку. Наша земля була триколірна — суша була коричневою, хмари та сніг — білосніжними, а океани — прозоро-блакитними. І ця чудова перлина висіла у млі космосу, хоча скрізь довкола нас була темрява. У космосі немає атмосфери, а тому небо завжди темне. Я був переповнений неймовір-

Місячні та земні дороги

ним відчуттям прекрасного від побаченої нами Землі.

У ті дні я не так вже й багато читав Біблію. Але коли я віддав своє життя Христу і почав читати Біблію, я знайшов вірш з Книги пророка Ісаї, в якому йдеться про те, що Бог сидить на троні над кругом землі. У тій подорожі я не бачив Бога, але власними очима побачив круг землі, той, про який розповів Бог в Писанні. Також в Книзі Йова написано, що творячи землю, Бог повісив цю кулю ні на чому.

Нарешті ми приземлилися. Місце, де сів наш корабель, називалося Дейкор. Якщо дивитися з Землі, то місцем нашої посадки був центр Місяця. Коли я стояв на Місяці, то підняв свій погляд до небес. Але небо було чорним. Мені довелося сильно прогнутися, щоб вгорі, прямо над нами побачити Землю — нашу рідну біло-блакитну перлину. Від заходу сонця до його сходу на Місяці минає 12 земних днів, тому коли ми там були, завжди був день. На Місяці немає життя, немає атмосфери, треба було постійно перебувати у скафандрах, там наша вага

була майже у чотири рази меншою, оскільки менша сила тяжіння. Ми виконували різні завдання, експерименти, там залишили наш прапор, прикріпивши його до палиці, там я залишив фото своєї сім'ї, на звороті якого написав: «Це сім'я Дюк із Землі».

Як я вже казав, ця дивовижна і важлива подія у моєму житті аж ніяк не була пов'язана з Богом. Хоча я вірив у Нього і з малих літ щонеділі ходив у церкву. Я виріс у церкві, навіть був охрещеним і виконував усі церковні ритуали, але не мав Ісуса Христа у своєму серці, тому що Богом для мене була моя кар'єра. Це було найважливішим для мене. У 36 років я досягнув вершини кар'єри, був дуже успішним астронавтом, а також військовим офіцером. Але я мав повний провал як батько та чоловік. З Дороті ми одружилися в 1963 році, наш перший син народився у 1965. Коли одружувалися, то були закохані один в одного, але з часом наш шлюб почав розпадатися. У мене було дві проблеми. По-перше, дружина не була на першому місці у моєму житті, бо там була кар'єра, а в серці моєї дружини на першому місці був я. А Бог був десь там, далеко. Через це в нашому житті було дуже багато стресів. Немало стресів було й у праці, бо бути астронавтом — дуже важка праця. Багато часу я проводив у наполегливих тренуваннях, а потім у подорожах. Другий наш син народився у 1967 році. Хлопчики росли, і я дуже любив їх. Хоча я рідко бував удома, та все ж до дітей був дуже суворим. Для них я був ніби військовий інструктор, завжди вимагаючи миттєвої покоры. Якщо я цьо-

го не отримував, то вибухав, як вулкан. Можете уявити собі, яка напруга панувала в нашому домі.

Однак недільного ранку ми, як зразкова американська сім'я, всі дружно йшли в церкву. Але я виходив з церкви і зовсім не думав про Христа. Я сповідував Його своїми устами, але моє серце було далеким від Нього. До 1975 року ми були, фактично, на межі розлучення. Дороті була у повному відчаї і навіть подумувала про самогубство. Ми досягнули американської мрії — у нас були високі прибутки, ми були шанованими у суспільстві, у нас були впливові друзі, чудове здоров'я, красивий будинок і хороші автомобілі, але ми не мали Ісуса Христа. І саме тому наше життя ставало все гіршим.

Але одного разу в нашу церкву приїхали люди (це було у жовтні 1975 року), які розповіли нам про живого Ісуса Христа, про Божу любов і про Божу силу, яка здатна змінити наше життя. Дороті ж, поглянувши на них, сказала: «О, вони мають мир та радість у своїх серцях!» Вона постійно шукала у своєму житті цього щастя. Спершу вона думала, що його їй дасть шлюб, потім сподівалася знайти радість у кар'єрі, у захопленнях — вона спробувала все, і тому вирішила випробувати Христа. У той час вона навіть казала Богові, що готова померти, якщо Христос не реальний, якщо Він не Бог. Але Бог дійсно живий! Спочатку Він увійшов у життя моєї дружини, і я почав бачити у ній радість і щастя. Це не сталося за одну ніч, це тривало кілька місяців, але вона почала знову любити мене. У той час я вже мав йти з НАСА, тому що закінчував свою військову та кос-

Чарльза Дюка

мічну кар'єру і починав підприємницьку діяльність, бо перевів свої очі з Місяця на гроші. Я ходив по поверхні Місяця, але не набув миру і радості у серце, це була просто мандрівка. Потім я став успішним бізнесменом, у мене були гроші, але не було миру в душі.

Одного разу хтось запросив мене на курси з вивчення Біблії. Кілька разів я відмовлявся, але той був дуже наполегливим. Коли я запитав,

скільки триватимуть заняття, він відповів, що з п'ятниці до неділі. Я подумав: «Як можна стільки вивчати Біблію. Це ж нудно!!!» Ці заняття відбувалися в тенісному клубі. Здавалося, яке ж це незручне місце для таких цілей! Але в ті дні Божий Дух зійшов на мене, Христос торкнувся мого серця.

Я знав багато про Христа, але саме тоді вперше по-справжньому я зрозумів сенс слів, що записані в Євангелії від

Івана, 3:16: «Так бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого однокрошеного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». В ту мить я зрозумів, що маю зробити вибір: чи прийняти це все як істину і йти за Богом, чи відкинути як неправду. Я маю вільну волю і можу, навіть мушу обрати: бути з Богом через віру у Христа чи йти без Нього самотійно по життю. Це мало бути моє рішення.

Сидячи у своїй машині, я сказав своїй дружині: «Я вірю, що Христос — Син Божий!» — а потім промовив: «Ісусе, увійди в моє життя!» Я не бачив ангелів, не чув неземної музики, жодного світла чи звуків, але я знав, що Ісус увійшов у моє життя! І саме тоді я відчув мир від Бога. Відтоді я почав читати Слово Боже, у мене з'явилося велике бажання читати його. І ось уже 29 років я з Богом, прочитав Його Слово багато-багато разів, але щоразу воно говорить до мене. Але те, що я читаю Біблію, не настільки важливе, як те, що я виконую все, що написано в ній.

Коли я почав читати Слово Боже, — Господь почав говорити до мене. Бог почав засуджувати гріх у моєму житті. «Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос — Церкву!» — сказав Господь і докорив мені у тому, що я так не люблю свою дружину. Його любов до нас була безмірною і жертвенною — і я запрагнув такої любові до своєї дружини. Я покаявся перед Богом, і Він простив мені, і Дороті простила. І ми разом почали будувати своє життя, свої подружні стосунки на камені — на Ісусі Христі.

Ми впокорилися, принизилися. Я ж був героєм, астронавтом, але Бог не міг використовувати таку людину, яка сповнена самолюбства та пиhi. Але смиренного астронавта Бог може використовувати. І Господь почав упокорювати мене перед моєю дружиною,

Деякі запитання Чарльзу Дюку

— Кажуть, що коли Юрій Гагарін приземлився, одним з перших запитань, поставлених космонавту було: «Ну, як, бачили ви Бога?» Гагарін відповів: «Бога не бачив!» Якби це питання поставили вам, що б відповіли ви?

— Юрій Гагарін сказав правду. Я також Бога не бачив — як не бачу електрики чи соків, які піднімаються по стовбуру дерева, як не бачу повітря, яким дихаю. Та все ж я впевнений, що все це існує. Бога треба пізнавати не розумом і бачити не очима, а серцем, як це сталося зі мною. Ми, християни, бачимо не Самого Бога, а те, як Він змінює наше життя — це чудеса зіллення, відповіді на молитви, вибавлення від неприємностей. А відчувати я можу Його любов, турботу і те, як Він веде мене по життю.

— А чи хоче Святий Дух, щоб ми освоювали космос? Чи це є частиною Божого плану для людства?

— Господь дав нам надзвичайно сильний дух. Ми, як образ і подоба Бога, прагнемо до дивовижних відкриттів та творчості. Він дав нам повну волю для розвитку та пізнання світу, який Він створив. Я не вірю, що колись людство буде контролювати інші планети, тому що нічого подібного ми не знаходимо в Біблії. Але Бог не проти того, що ми опускаємося глибоко під воду, розглядаємо всесвіт через атомний мікроскоп і летимо далеко в космос.

— Який ваш улюблений біблійний уривок?

— У мене є кілька улюблених уривків, але найулюбленіший — це Приповісті, 3:5-6: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки».

З інтерв'ю газеті «Протестант»

перед моїми дітьми. Але водночас Його любов до мене була настільки справжньою, настільки реальною, що я плакав перед Ним як дитя. І завдяки Христу наш шлюб існує й донині, і він успішний. Недавно виповнилося 44 роки з тих пір, як ми одружені, і 29 з них ми йдемо разом з Ісусом. І весь цей час Бог стоїть у нас на першому місці, потім дружина, потім діти та внуки, а далі вже кар'єра, тому що саме таким є Божий порядок. Я намагаюся любити її так, як любить мене Ісус. А вона прощає мені в ім'я Боже, якщо в мене щось не виходить. І це записка нашого щастя. Наші діти благословили нас вісьмома внуками. І я хочу бути для них справжнім прикладом батька та дідуся — християнина.

Після навернення я почав багато часу приділяти поїздкам у різні країни, де я свідчив про своє навернення. Я зустрічався з диктаторами, прем'єр-міністрами, царями — і моє слово до всіх них було однаковим: «Ісус любить вас!»

Коли я був на Місяці і звідти дивився на Землю, то зміг її затулити долонею. І тоді я подумав: «О, п'ять мільярдів людей під моєю долонею!», але насправді всі ми в Божих руках. Він огортає нас Своєю любов'ю, і я дуже хочу, щоб всі ми відчули цю реальну та могутню любов у своєму житті.

Одного разу я був присутній на служінні в одній з церков. На сходинах цієї церкви сидів бездомний. Він був п'яним, але Господь Духом Святим сказав мені: «Піди й скажи, що Я його люблю!» Його життя було нікчемним, він погано пахнув, і ще й до

того у нього була дірка у горлі, тому я сказав: «Боже, я навіть не можу підійти до нього, як я можу його любити». Але я послухався голосу Божого, нахилився наскільки міг до цієї людини і сказав: «Бог тебе любить!» Він подивився на мене і плюнув. А потім приїхала поліція і забрала його. Через два тижні я знову був у цій церкві. І знову цей чоловік сидів на сходах. Господь знову каже: «Йди й скажи, що Я його люблю!» Я сказав: «Боже мій, я не можу підійти до нього, він смердить!» На це Бог відповів: «Ти не можеш, а Я — можу! Але для цього Мені потрібен ти. Мені потрібні твої руки, твої ноги, твій голос. Якщо ти підійдеш до нього, то ми разом скажемо, що любимо його». Я сказав: «Так, Господи!» І з тої миті я перестав бачити п'яного бездомного чоловіка, побачив у ньому таку ж людину, як я, людину, за яку помер Христос. Ми з Ісусом виявили йому свою любов.

Близько двох місяців після того він приходив до тям, а потім прийшов у церкву і став християнином. І тоді я засвоїв найважливіший урок любові Ісуса Христа. Бог хоче використовувати всіх нас, але ми маємо бути відкриті для Нього, маємо віддавати Йому свої тіла в жертву живу. Якщо ми це зробимо, ми змінимо світ. Ми не можемо всі разом крокувати по Місяці, на це в мене пішло три роки тренувань, мені потрібно було здобути високу освіту, коштувало це все 4 мільйони доларів. І через три дні все закінчилося. Але ходження з Христом безкоштовне, Він сам заплатив ціну за нас. Щоб йти з Христом по життю, нам не потрібна ні освіта, ні навіть тренування, ні гроші, Христос даремно дає нам Свою любов — і це триватиме вічно. Я обираю йти за Христом замість того, щоб йти по Місяцю.

Чарльз ДЮК

Книжковий дім "Барви"

- Енциклопедії, словники, довідники.
- Художня література.
- Дитяча література - віршики, оповідання, розмальовки.
- Теологічна література.
- Християнська музика, художні фільми.
- Проповіді у викладі Єпископа В. Боєчка на CD та DVD.

Замовлення ви можете зробити за тел.: 8-0322-76-95-97

Безкоштовно надсилаємо каталог!

Перший раз Господь торкнувся мого серця ще в дитинстві. Пам'ятаю, як вчителька хімії прямо посеред уроку почала свідчити нам про те, як Бог змінив її життя. Потім вона стала з нами (зі згоди батьків та дирекції) проводити біблійні уроки. Вона читала нам уривки з Біблії, коментувала їх, показувала християнські діафільми. На кожну зустріч я йшов, як на свято, але сталося те, чого від мене ніхто (а насамперед я сам) не чекав: я почав прогулювати школу і, звичайно ж, уроки Біблії. Я тоді навіть не уявляв, що моє безтурботне життя дуже скоро закінчиться.

Ніщо не провіщало біди. Але раптово не стало мами. Невдала операція передчасно обірвала її життя. Я залишився жити з дідусем та бабусею у селі Березова Рудка, що на Полтавщині. Мене сюди відправила мама, сподіваючись, що сільська духовна атмосфера не така розтлінна, як у Києві, де я жив раніше. Пам'ятаю той відчай, який поступово змінювався злобою на оточуючих, яким, як мені здавалося, було байдуже до моїх страждань. Я так само злився на самого себе, що не в силах був щось змінити. Саме тоді я вперше спробував алкоголь, а згодом і наркотик. Моя поведінка різко змінилась, я став відлюдкуватий та грубий, і вчителі не впізнавали мене. В домі одного з однокласників в аптечці я знайшов таблетки, які довго приймав, збільшуючи дозу, і зрештою «підсів на колеса». Але одного страшного дня таблетки скінчилися — і я потра-

пив у пекло. Мені було лише п'ятнадцять років. Я зліг, мене лихоманило, тіло вкрилося червоними плямами. Був поставлений діагноз: краснуха. Ніхто навіть не міг здогадатися, що в мене ломка! Молодий організм переборов наслідки отруєння, я дав обіцянку більше не вживати таблеток і...перейшов на анашу. Як то кажуть: з вогню та в полум'я.

Але смерть мами була лише першою... Через рік так само раптово не стало дідуса, який все життя заміняв мені батька, потім убили двоюрідного брата. Я пережив п'ять похоронів — померла вся моя київська рідня. Життя мені здавалося чорною прірвою.

Я не переставав вірити в те, що Бог є, але думав, що Йому до мене байдуже, і моє серце наповнювалось ненавистю. Зрештою я вирішив звернутися до того, хто ненавидів Бога

ще більше за мене. Я обрав провідником у своєму житті диявола і запросив до свого серця. Я зробив татуювання «666» на своїй лівій руці і на правому стегні. Сатана використовував мене, як тільки міг. Я не просто вірував у нього, я проповідував його! І найжахливішим було те, що багато людей мене з цікавістю слухали.

У той час моїми ліпшими друзями були опіум, анаша та алкоголь. Я грав на гітарі та писав пісні, в яких оспівував розпусне життя. Згодом зібрав групу під назвою «Шабаш». Приблизно в той же час у Березовій Рудці відкрився дім молитви християн віри євангельської. Звичайно, це не оминувало моєї уваги. Я знав, хто вони, і при зустрічі з ними не втікав від бесіди. Вершиною я вважав повернути хоча б одного з них до своєї «віри», я мріяв про церкву сатани у Березовій

Рудці. Багато хто з місіонерів були шоковані зустрічами зі мною і не в одній молитві вони зверталися до Бога, щоб Господь порятував мою душу.

Моє життя нагадувало балансування над прірвою. Постійні передозування та загравання зі смертю... Але одного разу я зайшов надто далеко. Будучи добряче напідпитку, я прийняв завелику дозу наркотиків і знепритомнів. Коли я прийшов до тями, то перше що відчув, це шалений пульс мого серця, яке то вистрибувало з грудей, то раптово зупинялося. Я не міг поворухнутися, а серце билось все тихше й тихше. Раптово до моєї свідомості дійшло, що я відправляюсь до пекла! А

Балансування над прірвою

мені так хотілося жити! І я почав молитися до Господа, Якого так нерозумно відкинув. Ще декілька разів я провалювався в безодню, непритомніючи, і кожного разу, повертаючись, молився. І Бог почув мене!

Але сатана не думав відступати. Наступного ранку (ще тремтячими та слабими рука-

погоджувався, але коли наступала неділя, в мене знаходилось безліч причин не їхати разом з ними.

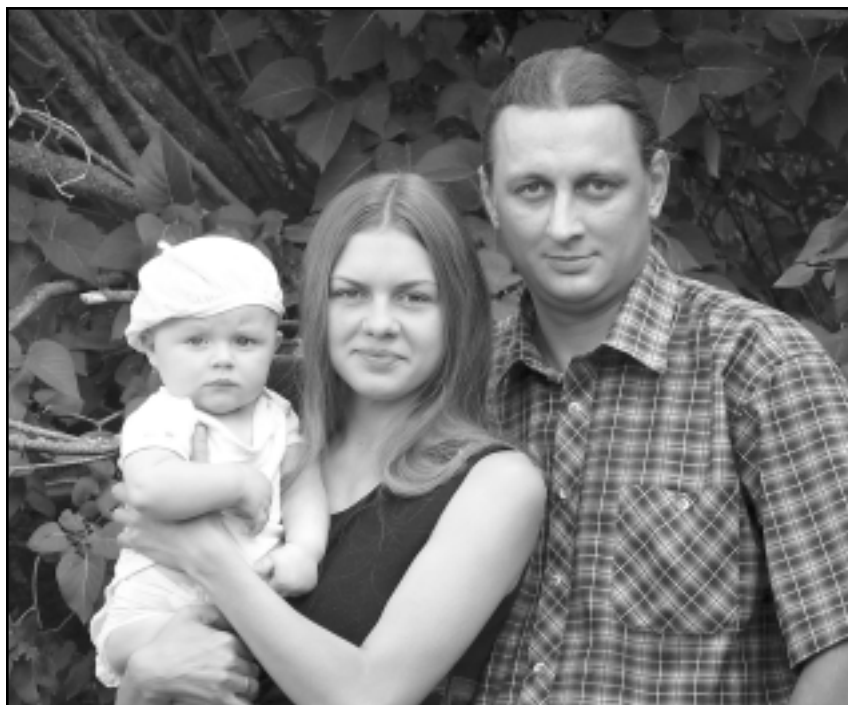
Бог мені дав чудову дружину, роботу. Ми вирішили народити дитину. Але все виявилось не так просто. Я зробив аналіз — і він виявився невтішним: мені сказали, що я не

після цього, вона світилась від радості та щастя, і я задумався, що мені треба негайно щось змінювати у своєму житті. І прийшов на одне з богослужінь. Відчуття були суперечливими, я нарешті зрозумів та побачив, що Господь трудиться в моєму житті, але не в моєму серці, бо туди я Його ще не впустив. Разом з тим було важко відмовитися від звичного способу життя, нове лякало та насторожувало.

Саме тоді в Березовій Рудці відкрилось наметове євангельське служіння, з'їхались проповідники мало не з усієї України, лунали чудові проповіді та неймовірні свідчення, а увечері проходив показ фільмів християнської тематики. Дружина ходила щодня, я ж — через раз, думаючи, що роблю це задля її втіхи. Але раптом я зрозумів, що роблю це саме для себе самого. І на останній день служіння (це було в неділю) я йшов з твердим наміром покаятись. Якби ви знали, як я чекав цих найголовніших слів у моєму житті: заклик проповідника до покаяття! Коли вони пролунали, я, не вагаючись, підняв руку! В душі панували радість та полегшення, коли я йшов до пастиря через натовп, відчуваючи на собі здивовані погляди присутніх: «Невже він?!» Так, навіть я! Навіть я маю право на прощення! Мої гріхи прощено, Христос віднині в моєму серці, зараз ми з дружиною готуємося до водного хрещення і лише тепер я відчуваю повноту свого життя!

Дорогі читачі, не бійтеся покаятись, не бійтеся розпрощатися зі своїм старим життям, Господь відсіче і відкине те, що не потрібне вам, натомість дасть вам нове і незрівнянно краще життя! Все скороминуще у цьому гріховному світі, а Божа любов — вічна. Тож слава Йому!

Тарас ЗАВІТАЙЛО,
м. Київ

ми) я налив собі стакан горілки, випив, потім розжарив на плиті ніж та випалив свої татуювання. Зараз я розумію, що то був звичайний фарс і «самобичування». Це ніяк не могло порятувати моєї душі. Але відтоді я вважав себе за віруючого, християнина, хоч насправді опинився на роздоріжжі.

Декілька разів я приходив до дому молитви, але, на жаль, майже постійно напідпитку. За мене молилися, Бог торкався мого серця (я це відчував), але воно настільки зачерствіло, що не могло прийняти Бога.

Але Бог вже трудився наді мною, бо за мене вже багато молилося нових друзів-християн. Я бачив, як у покаятті приходили до Бога мої друзі зі світу. Вони неодноразово запрошували мене до церкви. Я

можу мати дітей. Я молився до Бога і розпочав курс лікування, але Господь явив нам справжнє чудо: моя дружина завагітніла майже одразу. Я навіть не пройшов курсу лікування! Зараз у нас зростає чудовий синочок Остапик, який став великою радістю для нас. Але я відчував, що у мене в серці не було спокою...

На літо я з сім'єю приїхав відпочивати до Березової Рудки. Доки була жива моя бабуся, до неї часто заходила одна з віруючих жінок, Любов Михайлівна. І ось одного дня вона знову зайшла до нас та запросила до церкви. Я, як завжди, знайшов привід відмовитись, але додав, що не проти, якщо піде моя дружина Юля. На одному зі служінь вона покалась і прийняла Господа Христа в своє серце. Я побачив її

«Небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідує день днєві слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос» (Пс. 18:2-4).

Вельми принизливо доводити існування Бога. Це схоже на те, як малого хлопчика одного разу запитали: «Скажи-но, яким родичем для тебе є твій батько?» — «Не знаю. Але він вже давно у нас живе!» — відповів хлопчик. Бог вічно суший. Він — Творець всіх видимих і невидимих світів. Немає потреби писати книги про існування Бога; все Його безсловесне творіння свідчить про Його велич. А як з тими, хто пише книги проти Бога, зовсім заперечуючи Його? Немає потреби відповідати їм. Кожна людина знає і відчуває свого Творця, тому що людина має безсмертну душу. Навіть дикуни і то виготовляють собі різні образи для поклоніння, відчуваючи, що комусь вищому треба поклонятися. Вони поклоняються хибно, але саме їхнє прагнення свідчить їм про когось вищого, Кого вони не знають. Останні передсмертні вислови «видатних» безбожників свідчать про те, що вони все своє життя свідомо воюва-

пронизувала куля, шепотіли свої останні слова: «Боже! Боже!»

Головна причина безбожності — нечиста совість. Багато безбожників у своєму житті відчували Божий поклик, але відкинули його. Перші докори сумління мучили їх кілька місяців чи років. Але вони всіма силами втишували голос совісті і починали жорстоко повставати проти Бога, зловольючи все, що чисте і святе.

Коли Бог починав засуджувати їх через Своє Слово, вони почали воювати проти Біблії.

— Якщо Біблія неправдива, то залиш її у спокої! — сказав безбожнику віруючий чоловік.

— Але вона мені не дає спокою, — відповів безбожник.

І якби можна було заглянути в душу безбожника, ми по-

пили кінця свого земного життя. Ніщо і ніхто не може оправдати таку людину, «бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою, тому що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим.1:18-20).

Оправдати безбожника, як і кожного грішника, може лише Сам Христос за умови, якщо він покається. Христос від Отця має на землі повноваження та владу спасати і про-

ли проти Бога. Немає потреби цитувати їхні слова, вони широко відомі. Радянські комісари і політруки, які вчили проти Бога, на фронтах, коли їх

бачили б там пекло. Душевний стан кожної людини, котра відкидає Бога, гучно свідчить про наявність двох надприродних сил, про наявність сил темряви та пекла, які перемагають у ній. Таким чином безбожник вже пожинає плоди своєї безбожності, не дочекав-

щати грішників. Суший Бог, єврейською Яхве, відкрив людству спасіння в особі Сина Свого Ісуса Христа, Який пролив кров на Голгофі за гріхи світу. «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12). «Безсумнівно, велика це таємниця благочестя: Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, Ангелам показався, проповіданий був між народами, увірувано в

Суцйй Бог

Нього в світі, Він у славі вознісся!» (1 Тим. 3:16).

Суцйй Бог, Який створив нашу планету і все, що на ній, створив людину за образом Своім та за подобою Своею, і все віддав людині для користування. Навіть тоді, коли людина свідомо впала у гріх, Бог віддав Сина Свого в жертву примирення (див. Рим. 3:25). І людина, користуючись всіма благами, даними їй Богом, злословить і хулить свого Творця чи навіть відкидає Його. Це ні що інше як вищий ступінь безумства. Навіть ідо-

лопоклонні афіняни, не знаючи, але відчуваючи Свого Творця, поставили жертovníк «Невідомому Богу». Цей для багатьох невідомий Бог не потребує доказів Свого божества, але всім людям велить: «Покайтеся і віруйте в Євангелію!» і «Примиріться з Богом!» А тим, хто повірили і спаслися Його благодаттю, велить: «Будьте святі, бо Я святий!» Святі Божі мужі у трепеті падали ницьма перед Богом, відчуваючи і усвідомлюючи власну ницність перед Ним. А що вже говорити про нестримну пиху зверхнього безбожника? Нікуди, окрім пекла, вона його не заведе!

Очі

Очі, великі, усміхнені Очі,
Зорями завше були наді мною.
Очі, небесні, проникливі, Отчі
Душу мою увінчали весною.

Падала я, знемагала від болю —
Очі Твої мене знову зціляли.
Отче, я мала спасіння Тобою,
Знову на шлях Твій надійний ставала.

Завжди великі усміхнені Очі
Серце промінчиком світлим торкають.
Шлях ще не пройдено, в полум'ї ночі
Чаша життєва не спита до краю.

Очі зірками світять над світом,
Ті, що навік мене з небом зріднили,
Якось в душі моїй зоряним цвітом
Ясно, мов небо святе, заясніли.

Очі небесні — пани над серцями.
Небо високе. Світання тріпоче...
Знаю, що завжди світають над нами
Знову і знову проникливі Очі.

Олеся БІЛОУС

Треба не тлумачити про Бога, а щиро розкаюватися перед Ним. Але перед цим треба впокоритися перед Богом і визнати свою ницність, на фоні якої стане помітною велич та могутність Господа. Благотвірний підхід до Бога набуває благословення; впертість набуває лютість Божого гніву. Кожна людина зокрема має повну свободу волі обирати собі один з цих підходів до Бога, мудро передбачивши всі наслідки. Творець кожної істоти говорить: «Пам'ятайте про давнє, відвічне, бо Я Бог, і немає більш Бога, й нікого, як Я, що звіщаю кінець від початку, і наперед що не сталося ще, і що говорю: Мій замір відбудеться, і всяке жадання Свое Я вчиню» (Іс. 46:9-10).

Дмитро БЕЗПАЛОВ

Крила натхнення

*Людина, що слухає Боже,
говоритиме завжди.
Пр. 21:28*

Думки, як птахи, з-під руки втікають,
Піймати хочу – метушусь безсило:
Пишу, читаю, думаю, черкаю...
Та лиш в Тобі, Господь, натхнення крила.

І пишеться тоді, коли Ти говориш,
Хоча й нечутно для людського слуху,
Своє живе вогненно-чисте слово,
Що проникає у глибини духу.

Думки, мов птахи, їх не наздогнати,
Щасливі, трепетні, гіркі, тривожні...
Тож говори – я буду дослухатись,
Ти – джерело мого натхнення, Боже.

Мить каяття

Спинися мить! Народжується диво.
Бентежно серце у сльозах бринить,
Завіса впала із очей журливих.
Спинися, мить.

У сповитку Христової любові
Будуються до вічності мости —
Молитви несміливе перше слово:
«Господь, прости...»

«Прости, Господь!» — і у святих висотах
Цей тихий поклик торжеством звучить.
Радіють ангели, бо це достоту
Щаслива мить.

Співає небо. Ну хіба не диво:
Свій сенс знайшло іще одне життя.
І, може, вперше глянуло щасливо
У майбуття.

* * *

Нестримно дні плинуть в роки
У клопотах, планах і мріях...
Без Бога міцної руки
Прожити ми їх не зумієм.

Здається, продумав усе
І крок передбачений кожен.
Дозволь, хай в щоденник внесе
Свої корективи Дух Божий.

Й дарма, що сльоза на очах
Чи серце стиснулось від болю,
Аби лиш – слова на устах:
«Хай буде Твоя, Боже, воля!»

Хай буде воля Твоя!

Планую, мрію, сподіваюсь...
Та воля Твоя хай буде, о Господи!
Будую, плекаю, лелію...
Ти ж плавиш, карбуєш, обточуєш.
Я – боязко, невпевнено, бездумно іноді,
невміло.

Ти – філігранно, витончено, бездоганно.
Горіти я хочу, та вмиє попелію,
Бо й постала із праху за Словом Твоїм.
Ти ж – вогонь негасимий.
І створив Ти мене не для попелу,
А для слави Своєї – вінцем сонцесяйним.

І я буду сіяти, бо Ти джерело мого світла,
Горітиму вічно для Тебе,
Бо Слово Твоє, наче вітер
Роздмухе іскри душі.
Надіятись буду, мріяти, сподіватись,
Плекати, леліяти, будувати,
Хоч боязко, невпевнено, невміло
Горіти, сяяти, пламеніти – повік.
Хай же буде воля Твоя, о Господи!

Торкнусь

Торкнусь співчуттям до страждання,
Торкнусь до сердець – любов'ю,
До Бога – палким розкайням,
До неба – душі чистотою.

Торкнусь – і лід серця вмить скресне,
Сльозами стече крізь вічі
І прийде те Царство Небесне,
Де житиму нині й вічно.

Не раз покидатимуть сили,
Як хтось з кровотечею в серці,
Плекаючи віру, несміло
До серця мого доторкнеться.

Та сил почерпну я в Ісуса
І в миті щасливі й тривожні
Любов'ю до зла доторкнуса
Й осяю добром серце кожне.

Миті одвічного

Думку до думки, слово до слова,
Мов намистини нанизую знову.
Та описати буваю не в силах
Посмішку неба красиву-красиву,

Чисту пелюстки сльозу на світанні,
Пісню зірничі тремтливо-печальну,
Спрагу проміння, що сяє в зеніті, –
Хоч це всього лиш одвічного миті.

Миті величні, що серце бентежать,
У таїні неосяжно-безмежній
Дивно постали, як світу основа,
З думки Творця, за Святим Його словом.

Розумом їх осягти не беруся –
Небу у відповідь тихо всміхнуся...
Думку до думки зберу по краплині
Й вишлю у слово – подяки й хваління.

Поетична сторінка

Храм

*...Ви Божий храм,
і Дух Божий у вас пробуває.
1 Кор. 3:16*

У серці зводить Бог
Святий величний храм.
Прихисток від тривог
Душа знаходить там.

В нім вічна таїна
Пречистих одкровенень
Й оселя неземна,
Де Божий Дух живе.

Торговців геть жену,
Нема їм місця там.
Вже сплачено ціну
За дух мій – кров Христа.

Не розмінююсь – ні! –
На дріб'язок гріха,
Щоб Божий Дух в мені
Ніколи не стихав.

В святе святих несучу
Хваління фіміам –
В моїй душі Ісус
Споруджує Свій Храм.

Ольга МІЦЕВСЬКА

Місіонерські дороги Індії

Останнім часом погляд західних місіонерів все більше прикутий до Індії — країни, де дивовижним чином переплелися сучасні здобутки науки та індустріалізація з жахливою бідністю та марновірством. Не стоять осторонь цього і українські місіонери. Газета «Голос надії» (№ 6, 2009), яку видає одноіменна місія писала про короткотривалу поїздку місіонерів в Індію. За сприяння місії «Good Samaritan» розпочала постійну працю в цьому регіоні також рівненська місія «Добрий самарянин».

Окрім того, вже багато років там працюють місіонери Стан та Лана. Жителі Карелії, вони в 90-их роках прийняли Ісуса у своє життя через проповідь місіонерів луцької місії «Голос надії».

Пропрацювавши декілька років місіонерами в Карелії, прийняли рішення поїхати в Індію. І вже багато років живуть там і працюють, проповідуючи Євангелію, утворюючи церкви, допомагаючи нужденним. А цього року вони організували дитячий притулок, у якому на сьогодні перебувають 12 дітей-сиріт переважно зі штату Оріса, де останнім часом християни переживають жахливі гоніння.

Пропонуємо вашій увазі розповіді директора місії «Добрий самарянин» Ростислава Боришкевича та місіонерів, які працюють там.

Раніше я думав, що українці — бідний народ. Але є набагато бідніші народи, наприклад, народи Індії. Україна перебуває на значно вищому рівні розвитку. В Індії проживає більше 1,3 мільярда людей, серед яких невеликий процент складають християни. Населення країни розділене на касты. Ми служили людям нижчих каст. Нам доводилося докладати чимало зусиль для того, щоб хоч якось підтримати вкрай збідніле населення. Люди живуть у таких халупках, які важко назвати житлом. Більшість сімей проживає в умовах повної антисанітарії, медицина малорозвинена. Вони не мають ніяких засобів масової інформації, навчальних закладів, комунальних послуг, не вміють читати, писати. Мені важко було звикати до їхніх умов проживання, яке швидше можна назвати не життям, а існуванням або виживанням. Нам важко було насамперед не фізично, а морально. Через це мені здавалося, що десять днів минули, як десять років. Я був вражений звуженістю світогляду індусів. Це є наслідком культивування серед них мертвої релігії, а це в свою чергу зупиняє і духовний, і розумовий розвиток людини. Так само я помітив, що бідність індусів

пов'язана з їхньою релігією. Ті індуси, які по-справжньому повернулися до живого Бога, живуть і матеріально значно краще, ніж індуси-язичники. Індуси вклоняються багатьом богам (бовванам), кожен з яких для них має особливе значення. Вони також вклоняються домашнім тваринам, кадять ідолам, займаються медитацією, перебувають у стані нірвани, співають мантри, організовують пуджу. Для них поставити в один ряд зі своїми божками хрест із зображенням розп'ятого Ісуса та поклонитися йому, як і решті глиняних богів — це не проблема, однак при цьому живого Господа Ісуса Христа вони не знають.

Індуси по-різному реагували на проповідь Євангелії. Підсвідомо індуси шукають Бога, шукають спасіння, а впевнюються у вірі тоді, коли відчувають дію Духа Святого. Бог давав нам радість, коли ми бачили, як індуси наворачталися до живого Бога. Одного разу під час служіння Дух Святий так торкнувся людей, що вони зі сльозами на очах вибігали наперед, щоб покаятися. Плакали і ми, адже під час таких благословенних служінь неможливо стримати сліз.

В одному селі жителі заховалися від нас у чагарниках, бо злякалися. Таке враження, наче єдиного погляду в наш бік для них досить, аби зрадити своїх глиняних бовванів. Якось, приїхавши туди під вечір, ми заспівали пісню. Індуси обережно почали виходити зі своїх схованок, щоб побачити, які ж вони, білі люди. Торкнувшись нашої руки для них було дивиною. Ми для них чужоземці із незнамого Заходу. Слухаючи проповідь просто неба і переживаючи дотик Святого Духа, вони піднімали руки і казали: «Ми хочемо служити такому Богові».

Коли ми проповідували спасіння через Воскреслого Ісуса Христа, десятки людей підходили з проханням помолитися за їхнє здоров'я. Найбільшим

чудом для індусів є відповідь на молитву про оздоровлення їхніх дітей, тому вони доволі часто в церкву приносили напівмертвих дітей, які через нашу молитву отримували повне оздоровлення та повертали-ся до життя. Плоди наших безперервних молитов були безапелляційним доказом істинності християнського вчення.

Однією з найгостріших проблем індійського народу є низький рівень їхньої освіченості. Більшість людей не вміють ні читати, ні писати, тому нашим завданням є навчити їх цього, щоб Господню істину вони змогли отримувати із першоджерела — Біблії. Вважаю, що саме в цьому є головна мета місіонера-християнина. Звичайно, ми значно послужили тамтешнім жителям матеріально. Назад поїхали з порожніми кишнями. Але я неодноразово повторював: мільйони доларів у вигляді матеріального служіння не допоможуть індусам стати щасливими, тільки через особисту зустріч з Ісусом, через пізнання живого Бога, через читання або дослідження Євангелії країна може позбавитись від прокляття і отримати благословення.

Зауважу, що одним із завдань наших місіонерів була і є допомога в будівництві дитячих будинків та домів молитви в індійських поселеннях, де є християни. Процес будівництва в Індії є надто спрощеним. Щоб спорудити приміщення, треба прокласти фундамент, звести стіну, покрити дахом і зробити отвори, через які сонячне проміння та повітря потраплятиме до будинку, двері та віконні рами не встановлюються.

В Індії з Божого благословення міжнародною християнською місією «Good Sama-

ritan» відкритий дитячий сирітський будинок для ста хлопчиків. Харчуватися туди приходять значно більше дітей. Багато дітей, що мають батьків, хотіли б жити у тому будинку, тому що дітям, які в ньому живуть, створені добрі умови. Також заплановано відкрити сирітський будинок і для дівчаток.

Ростислав БОРИШКЕВИЧ

Прийняти одну дитину, щоб змінити світ

«Хто прийме таку дитину одну в Моє ймення, той приймає Мене» (Мт. 18:5).

Стомлені після безсонної ночі, проведеної в нашому незручному квадратному джипі, ми вилізли з машини перед обідраними воротами. Багатогдинна поїздка розбитими дорогами Оріси не проминула безслідно, боліли руки і ноги, які аж затекли, нила спина. За воротами виднілося колись красиве приміщення пасторського центру. Тепер покрите кіптявою і розграбоване, воно поглядало на нас порожніми очима розбитих вікон. Зіщулюючись під колючими ворожими поглядами індуїстів, які оточували нас, ми увійшли на обнесену високою цегляною

Перші вихованці сирітського будинку

загороженою територією центру.

Обгорілий кістяк машини, осколочки битого скла, закопчені пожежею стіни вигорілої та розграбованої споруди — зда-

валосся, індуїсти зробили все, щоб ніколи жоден християнин не насмілювався повернутися сюди. На наш подив, ми почули чийсь голоси, які долинали з глибини приміщення, а нам назустріч вийшов католицький священник.

Він був першим, хто наважився повернутися. Його позиція була проста: «Якщо ми живемо з Христом, то й поміро

Ось такий вигляд мають християнські церкви у штаті Оріса

разом з Ним. Це мій дім, це моя земля, це моє служіння — і я маю тут бути». В першу ж ніч після його повернення хтось зателефонував йому і почав погрожувати: «Нащо ти повернувся? Якщо ти зараз же не поїдеш — тобі кінець!» — «Приходьте, я чекаю вас. Скільки вас там? Тисяча? Десять тисяч чи сто? — була відповідь. — Я вас не боюся. Приходьте!»

Стоячи на порозі вигорілої дотла кімнати, священник розповідав нам про те, через що їм довелося пройти. Як уночі увірвався розлючений натовп, вбиваючи та руйнуючи все на своєму шляху. Як індуїсти, що живуть по-сусідству, почали грабувати і виносити з центру все цінне. Як цілеспрямовано, за наперед складеними кимсь списками, шукали ключових пасторів і служителів, а тих, кого знаходили — вбивали на місці. Як на очах у байдужих полісменів навіжений натовп гвалтував жінок та дівчаток.

Немає слів, щоб описати звірства, що відбувалися тут.

Індуїсти були впевнені, що після такого жаху ніхто з християн не насмілиться повернутися назад. Але вони повернулися. Така віра та витривалість духа справила на індуїстів неймовірне враження — страх Божий напав на них. Вони почали боятися тих, кого переслідували. Те, що диявол задумав, щоб вбити, зруйнувати і погубити навіки, Бог обернув у перемогу. Християни всіх деномінацій об'єдналися в єдине ціле. Суперечки та непорозуміння залишилися в ми-

рабували все цінне. Тих, хто не встиг утекти в джунглі, вбили, жінок та дівчаток згвалтували.

Ми дивилися на цю страхітливу картину горя та відчаю і дедалі чіткіше розуміли цей жах, який пережили діти, котрі нещодавно прибули в наш дитячий будинок. Вони не просто втратили батьків. Вони бачили, як їхніх батьків убивали, як гвалтували їх матерів і сестер. Вони рятувалися втечею, їх батьки несли на руках, а безжалісний натовп наздоганяв їх. Вони пережили безсонні ночі в душних диких джунглях, котрі кишать зміями, малярійними комарами і дикими тваринами. Протягом багатьох днів вони погано харчувалися або ж не їли зовсім.

Я дивився на наших дітей,

чистеньких, у новій одежі. Дітей, яких Господь показав нам у сні кілька місяців тому — сон, який здійснився. Дітей, яким повернули майбутнє і думав: «Чому одні безжально вбивали цих дітей, а інші ризикували своїм життям, що спасти їх? Чому для од-

нулому. Католики, баптисти і п'ятидесятники моляться разом. Гоніння згуртували і об'єднали церкву неймовірним способом.

Протягом всієї подорожі ми бачили одну й ту ж картину. Спустошені обвуглені руїни, які колись були домами християн. Зруйновані церкви. Табори біженців, які живуть у наспіх зроблених куренях і дірявих наметах. Спинаючись біля таких таборів, ми підходили до наших братів та сестер у Христі і розмовляли з ними. У багатьох чоловіків та жінок на очі наvertsалися сльози. Всі історії були однаковими: навіжений натовп уночі увірвався в дім. Сусіди-індуїсти розг-

них ці діти абсолютно нічого не значать, а інші готові пожертвувати останнім, щоб допомогти їм? Де проходить та грань, яка розділяє життя для себе і для Бога? Ісус відповів на це запитання дуже просто: «Хто прийме таку дитину одну в Моє ім'я, той приймає Мене» (Мт. 18:5).

Протягом останнього року ми всі невідривно слідкували за подіями в індійському штаті Оріса. Християни цього штату були жорстоко переслідувані войовничими фанатиками. Десятки тисяч християн були змушені втікати і дотепер переховуються у лісах. Їхні будинки розграбовані, а рідні поселення патрулюються «оран-

жевими бригадами», готовими жорстоко убити будь-кого, хто насмілиться зробити спробу повернутися назад. Тисячі християн заплатили ціну свого життя за те, що вони не відреклися від Христа. Тих, хто не витримав погроз, насильно направили в індуїзм, змусивши з'їсти коров'ячий кал та випити сечу на знак посвячення. У протилежному випадку члени їхніх сімей були б убиті один за другим прямо на очах.

Гоніння в Орісі тривають і до цих пір. Християни і до цих пір убивають, гвалтують, грабують. Зростає кількість безпритульних дітей-сиріт, багато хто з них залишився без обох батьків. Ми молилися, базуючись на Слові Божому: «Ти, Боже, сиротам Батько! Захисти дітей, які втратили свої сім'ї! Господи, що ми можемо зробити і як ми можемо допомогти цим обездоленим дітям?»

У нашому житті Бог часто звертається до нас через сни. І цього разу Він вирішив показати нам новий напрямок у нашому служінні під час сну. Мені наснилося, що мої батьки, злегка підштовхуючи вперед гурток індійських діток, казали: «Візьміть цих дітей! Ми зовсім не знаємо, що робити з ними! Заберіть їх!» Ми ж, трохи оторопівши від такої кількості дітей, задали своїм батькам зустрічне запитання: «Але що ми робитимемо з цим натовпом чумазих індійських дітлахів?» Але незвична відповідь, яку Бог вклав у нас, злетіла з наших уст ніби сама собою: «Ми знаємо! Ми відкриємо для них дитячий будинок, якщо ці діти нікому не потрібні!»

Прокинувшись уранці, подумала: «Який незвичайний сон! Господи, невже в майбутньому ми все-таки відкриємо

дитячий будинок?»

У той час восьмирічна дівчинка, яка перебувала на відстані кількох тисяч кілометрів від нас, під час вечірньої сімейної молитви почула від своєї мами про гоніння в Орісі і про те, що багато дітей втратило своїх батьків. Після мами-

Табір біженців, які переходять від переслідувань

ного запитання, чи не хочуть її діти віддати частину зі своїх грошей для обездолених дітей, її маленька донька побігла в сусідню кімнату, принесла скарбничку і віддала всі гроші,

які вона назбирала за вісім років свого життя! Там було 150 доларів! Вражена таким вчинком, мама дівчинки віднесла ці гроші, призначені сиротам, моїм спантеличеним батькам, а ті передали нам.

Неможливо описати ті почуття, які переповнюють тебе, коли ти тримаєш у своїх руках гроші, пожертвовані восьмирічною дитиною. Коли ти знаєш, що це все, що в цієї дитини було. Воістину, як сказав Ісус, вона «поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбничку... все, що мала» (Мр. 12:43-44).

Ці 150 доларів стали

«стартовим капіталом» для створення притулку, в якому зараз проживає 12 дітей.

*Місіонери з Індії
Стан та Лана*

Нікі Круз: важка дорога до світла

Нікі Круз — колишній главар однієї з великих банд, яка орудувала в Нью-Йорку в сімдесяті роки минулого століття. Він навернувся до Бога від проповіді пастора Девіда Вілкерсона, який, підкоряючись Божому поклику, став звертатися з проповіддю Євангелії до вищезгаданої банди і до самого Нікі Круза. Тепер Нікі Круз — пастор однієї з церков США, а ще він свідчить по всьому світу про те, як Господь його спас. Він автор кількох книг, найбільш відома з яких «Хрест і ніж» або в деяких виданнях — «Хрест і кинджал». 22-24 травня Нікі Круз проповідував у Донецьку в рамках конференції «Один Господь! Один народ! Одна віра!» У цьому служінні, яке організував пастор церкви «Дім хліба» Олександр Шевченко (м. Сакраменто), взяв участь відомий співак та євангеліст Джордж Давидюк.

Найбільш неприємний факт, що багато людей — вихідці із важких сімей. Кожна людина росла в сім'ї, в якій були ті чи інші проблеми. Сатана найбільше прагне зруйнувати сім'ю, щоб завдати болю кожному її члену. Це реальний біль. Тільки ті, хто пережив його, розуміє, що я кажу. Сатана ненавидить сім'ю лютою ненавистю, тому що він ненавидить Бога, Який створив її.

Я чоловік і батько, маю дітей. Але моє походження не із кращих. У мене не було освіти. Моє життя було пов'язане з криміналом. Я був вражений депресією і злиднями. Лікар Гудман, психотерапевт, який лікував мене шість місяців, сказав, що я приречений, не виправний і що рано чи пізно потраплю на електричний стілець, а потім прямо в пекло. Він не зміг пробитися через ту темряву, що була в мені, щоб допомогти, і сказав, що для мене вже немає надії. За його словами, я ніколи не зможу взяти відповідальності, щоб жити нормальним життям, я ніколи не зможу бути

чоловіком і батьком.

І він був правий. Він потрапив прямо в ціль. Скрізь я створював проблеми. Я був лідером Нью-Йоркської банди. Я не міг повернути у зворотний бік, щоб жити по-іншому, тому що походив з сім'ї, в якій було багато проблем. Я був злочинцем не тому, що мені захотілося бути ним. Чотири рази я пробував покінчити з собою. Я хотів пустити собі кулю в лоб, хотів потрапити в таку ситуацію, щоб поліція мене застрілила. Не раз уночі я прокидався від почуття зла і помсти. Я намагався заснути, але зі мною була жінка, яка ввійшла в моє серце, зловила мене у свої тенета і завдавала мені душевного болю. Їм'я цієї жінки — самотність. І я нічого не міг зробити з нею.

До того ж, як, мабуть, кожен виходець із Пуерто-Ріко, я був зайнятий духами чарівництва. Ось звідки походить Нікі Круз! Моя мати була чарівниця, а батько — священник у сатаністів. Коли мені було два роки, мої батьки принесли в жертву тварин і хрестили

мене в їхній крові. Так вони присвятили мене дияволу. Потім я знав, що диявол в мені. Коли б ви мені спробували сказати про любов, я б плюнув би вам в лице, тому що я не вірив у любов.

Коли я був хлопчиком, наді мною дуже знущалися. За найменшу провину мати боляче била мене, так, що я зомлівав і не раз валявся в калюжі крові. Одного разу вона закрила мене в невеликій кімнаті — і я просидів там усю ніч з переломаним носом, з губами, потрісканими від спраги, з очима, опухлими від побоїв, з декількома переломаними ребрами. Три з половиною роки вона закривала мене в кімнаті. Дуже сильно побила мене мати, коли мені було дев'ять років. Вона закрила мене на замок, але я кричав, що хочу пити. Від голоду в мене став боліти шлунок. Так продовжувалося два з половиною дні, протягом яких я благав її дати мені пити і їсти. Вона ж відповідала мені одним словом: «Закрийся!» і проклинала мене.

Я дуже боявся її. Памятаю, як вона схопила мене за руки і наказала дивитися прямо їй в очі. Я ж не хотів дивитися їй в очі і дивився в землю. Коли ж глянув, то побачив, що вони нелюдські. Вони були дуже холодні і налиті кров'ю. Вона стала проклинати мене — і ці прокляття знищували мене. Якби я побачив у її очах хоч краплю милосердя до мене, цього б мені вистачило. Вона ж била і била мене, я навіть зник до побоїв і не звертав на них уваги. Але біль, якого вона завдавала мені, входив у мене щораз глибше. Від цього внутрішнього болю я не міг визволитися, він став частиною мого життя. Цей біль я носив з собою, коли перебував у банді. Я ненавидів свою матір.

Я не вірив у Бога, ненавидів сім'ю. У мене було 17 братів і одна сестра. Але я не хотів мати нічого спільного з членами своєї родини.

Людина, яка досягла мене Божою любов'ю, нічого не знала про Нью-Йорк. Це провінційний проповідник Девід Вілкерсон. Він прийшов у район, де діяла моя банда. Бог його послав туди, і він не три-вожився, що буде з ним. Поліція попереджувала його: «Навряд чи ви вийдете з цього району живим. Не йдіть туди».

Але Девід Вілкерсон пішов і зустрівся лицем до лица з пеклом. Я дуже ненавидів цього чоловіка, завдав йому багато страждань. Коли навколо нього зібралося близько 300 людей і він почав говорити про Бога, я почав кричати і проклинати його. У відповідь він сказав: «Нікі, Бог може змінити твоє життя», на що я закричав: «Закрийся! Якщо ти ще раз відкриєш свій рот і згадаєш про Бога, ти станеш мертвим!»

Але він продовжував проповідувати. Я ж ішов за ним, бажаючи виконати свою погрозу, і не раз пристально дивився на нього. Це був дуже тонкий і худий чоловік, як сірник. Він носив дуже товсті окуляри, так що я не завжди міг роздивитися його очі. Коли він говорив, то швидко повертав голову, так що я не міг зловити його погляду і відчував, що моя голова паморочиться. Я знущався над ним, обзивав його і попередив всіх, що вб'ю кожного, хто заступиться за нього. Ніхто не наслідювався встати з місця. Одного разу я схопив Вілкерсона за сорочку і притиснув його до стіни. І те, що я йому говорив, походило з самого пекла. Переривчастим голосом Вілкерсон проказав: «Я боюсь, але я прийшов сюди, щоб сказати тобі слово з неба. Я прийшов, щоб сказати тобі, Нікі, що Ісус любить тебе». Я помітив, що, сказав-

ши це, він сповнився сміливості і фізичної сили, і промовив: «Якщо ти хочеш вбити мене, вбивай прямо перед цим народом. Вбий мене прямо зараз. Нікі, ти можеш вбити мене і розрізати на тисячі шматків, але запам'ятай: кожний шматок мого тіла буде говорити тобі, що Ісус любить

тебе. І скажу тобі: ти ніколи не зможеш вбити любові, тому що Бог — любов, і Він любить тебе, любить тебе, любить тебе!»

Таким було його слово. Мій друг, на ім'я Ізраель, пішов послухати Девіда Вілкерсона, і одного разу він сказав мені: «Ходімо знову туди і знайдемо собі дівчаток». Я відповів: «Ізраелю, у нас вистачає дівчат: на 205 пацанів у нас 75 подруг. Вибери собі, яку хочеш! Мені ж нецікаво йти туди, щоб шукати якихось дівчат».

У відповідь Ізраель став як би «підколювати» мене. Я подивився йому в очі і сказав: «У тебе інше в голові. Скажи, чого ти хочеш?» Тоді він сказав прямо: «Нікі, я хочу, щоб ти пішов зі мною і послухав цьо-

го худючого проповідника». Я розлютився: «Я не хочу більше бачити цього хлопця. Відстань від мене і хай він відстане. Я не піду!» Ізраель поглянув на мене і, виявивши у мені якусь слабину, сказав:

— О! Ти боїшся! Ти боїшся цього проповідника! Невже це правда! Ти злякався цього худого проповідника? Подивися на себе! Ти курча!

— Що? Будь певний, що я не боюся ні Бога, ні проповідника, ні тебе.

— Добре, тоді ходімо.

— Ні, не піду.

— Тому що ти курча.

Потім він голосно прокричав: «Нікі — курча!»

Я сказав: «Тихіше, тихіше! Я піду з тобою, тільки не кричи так при всіх».

Ми домовилися йти наступного дня, але я не хотів бути там сам. Я взяв з собою як охоронців 75 хлопців. Така кількість мені знадобилася, щоб захиститися від цього худорлявого проповідника чи, якщо буде потрібно, побити його. Наші дівчата також пішли з нами. Коли ми зайшли туди, де він проповідував, ми побачили близько двох тисяч людей. Вілкерсон, як мені видалося, був дуже наївним: він запросив на це зібрання багатьох членів банд. Ми побачили там представників чоти-

рьох ворожих до нас банд. Що ж, можливо, доведеться битися. Буде кровопролиття.

Вілкерсон вийшов і говорив близько семи хвилин. Перші п'ять хвилин були нудними. Але далі він захопив мою увагу, і знаєте чим? Розп'яттям Ісуса Христа. Він так описав цю картину, що я майже побачив, як розпинали Христа. Я ніби переступив бар'єр часу у дві тисячі років і вперше в житті зрозумів, Ким є Бог. Я дізнався, що Христос прийшов з неба і Його земне ім'я Ісус. Він прийшов, щоб померти за всіх нас. Я дізнався, як Його били, плювали йому в обличчя, обзивали. Я не міг сидіти спокійно. Те, що люди робили з Христом, зворушило все моє ество.

Я звернув увагу на себе. Ісус був хорошою людиною, а я злою. Він заслуговував на життя, а ж заслуговую електричного стільця. Я помітив чітку грань між собою і Христом. Він ніколи не скаржився і помер мученицькою смертю.

Історія про Христа наче пронизала мій розум і душу. У мені почалася боротьба. Проповідник ніби кинув виклик усім нам. Перед кожним з нас стояв вибір: прийняти Христа чи відкинути. Зі сльозами на очах Вілкерсон звернувся безпосередньо до мене і сказав:

— Нікі, Бог тут. Ісус тут. Будь ласка, дай Йому можливість спасти тебе. Він тебе любить. Дозволь мені помолитися за тебе.

Я завертів головою і сказав: — Ні!

Але всередині в мені вже почалися зміни. Я відчув, як Дух Святий осуджує мене. Я переживав те, чого раніше ніколи не відчував. Я боровся, скільки міг, щоб залишитися таким, як раніше. Але ніколи не уявляв, наскільки сильна Божо любов. Битва за мою душу посилювалася. Якби в той час я не прийняв Ісуса Христа, то мене вже давно не було б серед живих. Я розумів, що стою між життям і смертю, і — обрав життя.

Звернувшись до своїх друзів, я сказав:

— Пішли!

Ізраель, я і 25 членів нашої банди, а також деякі наші дівчата, включаючи і мою, вийшли на покаєння. Проповідник почав молитися за мене і поклав руки на мою голову. Я був дуже схвилюваний, коли почув, як він говорив Ісусу, щоб Він допоміг мені. Але я не вірив в любов. Цей же Божий муж був настільки пов'язаний з Богом, що по-справжньому вірив, що Бог може мене змінити. Він казав: «Боже, Ти так любиш Нікі Круза, спаси його. Я прощаю йому все, що він зробив мені. Не дай, щоб він пішов з цього місця неспасеним. Не допусти цього. Торкнися його».

Мені не подобалося те, що Вілкерсон тримав свої руки на моїй голові, і я сказав йому: «Прибери свої руки з моєї голови і надалі не торкайся до мене. Я не вірю в те, що ти говориш. Я не вірю в любов». Потім сталося щось дивне: мої друзі, які вийшли на покаєння, стали падати на коліна один за одним. Вони молилися і здригалися від ридань. Їхні дівчата поклали голови їм на плечі і також ридали, переживаючи якісь внутрішні страждання. Складалося вра-

Історичний момент: Девід Вілкерсон дарує Нікі Біблію і забирає у нього бейсбольну біту.

ження, що вся та внутрішня енергія, яка до цього часу керувала нашим життям, виходила з нас.

Усі ці люди були з полами-ними долями. Дівчаток з раннього віку гвалтували їхні батьки, хлопці, такі, як я, з малих літ терпіли побої та знущання. Вони плакали, плакали і плакали. Я не хотів залишатися самотнім і також впав на коліна, почувши голос Вілкерсона, який казав: «Нікі, Ісус поряд. Дозволь Йому увійти у твоє серце. Він тебе любить! Відкрий Йому серце!» Я ж терзався від внутрішнього болю, який буквально тиснув мене. Здавалося, що серце вискочить з моїх грудей, а ноги буквально тремтіли. Битва тривала. Мені треба було зробити вибір — прийняти Христа чи відкинути Його. І я вирішив чесно поговорити з Ним. Я відкрив уста і перше, що зробив, це прокляв Його ім'я, після чого сльози щедро полилися з моїх очей, і я почав по-серйозному говорити з Ним: «О, Боже! Цей чоловік каже мені, що Ти любиш мене, що Ти — Ісус Христос. Але я не люблю Тебе. В мене немає жодних почуттів до Тебе. Я ненавиджу навіть себе. Чи Ти розумієш, що я ненавиджу самого себе? І я не вірю, що існує любов». Потім підняв очі вгору і помітив, що я весь у сльозах. І здався. Я запитав Його: «Невже це правда, що Ти мене любиш? Чи це правда?» Я не знав, що сказати далі, і попросив: «Якщо так, то допоможи мені. Забери всю цю ненависть, всі ці жахи, всі голоси, котрі переслідують мене. Заспокой мою хвору душу. Будь ласка, допоможи мені! Допоможи мені! Якщо Ти допоможеш, я віддам Тобі своє серце і всього себе. Візьми мене!» Того вечора я вперше відчув себе вільним, як птах.

Пам'ятаю, коли мені було 9 років, я намагався покінчити життя самогубством — повіситися на манговому дереві. У мене вже висів шнурок на ший,

другий кінець я вже хотів закинути на гілку. Але мій молодший брат Джим підбіг до мене і почав відмовляти від цієї зловісної затії. Тоді я сказав йому: «Джиме, ти мій брат і я люблю тебе. Але я хочу померти. Я ненавиджу матір. Це чудовисько, а не людина». І я поклявся Джиму, що завжди буду захищати його, що й намагався виконувати. Але того вечора, коли я покався, мені здавалося, що я ніби на місці Джима і любов Божа спрямована до мене. Я відчував, що в мене є Хтось, Хто дуже мене любить.

Любов Божа настільки змінила мене, що через деякий час я поїхав у Пуерто-Ріко, щоб простити своїй матері і

покликати її до Христа, після чого повернувся до Бога і мій батько. Він відрікся від усіх сатанинських ритуалів і почав служити Господу. З 17 моїх братів троє є служителями Євангелії. Вся наша сім'я стала вільною! Слава Господу за Кров Ісуса Христа, яка звільнила нас! Ми вільні і побачимо один одного на небесах.

Всупереч прогнозам лікаря Гудмана, Бог дав мені хорошу дружину і чотирьох дітей. Всі ми служимо Господу. І я не соромлюсь благовістити про Христа. Навпаки пишаюся Ісусом. Я Боже дитя. Він всиновив мене і звільнив від гріха.

Нікі КРУЗ

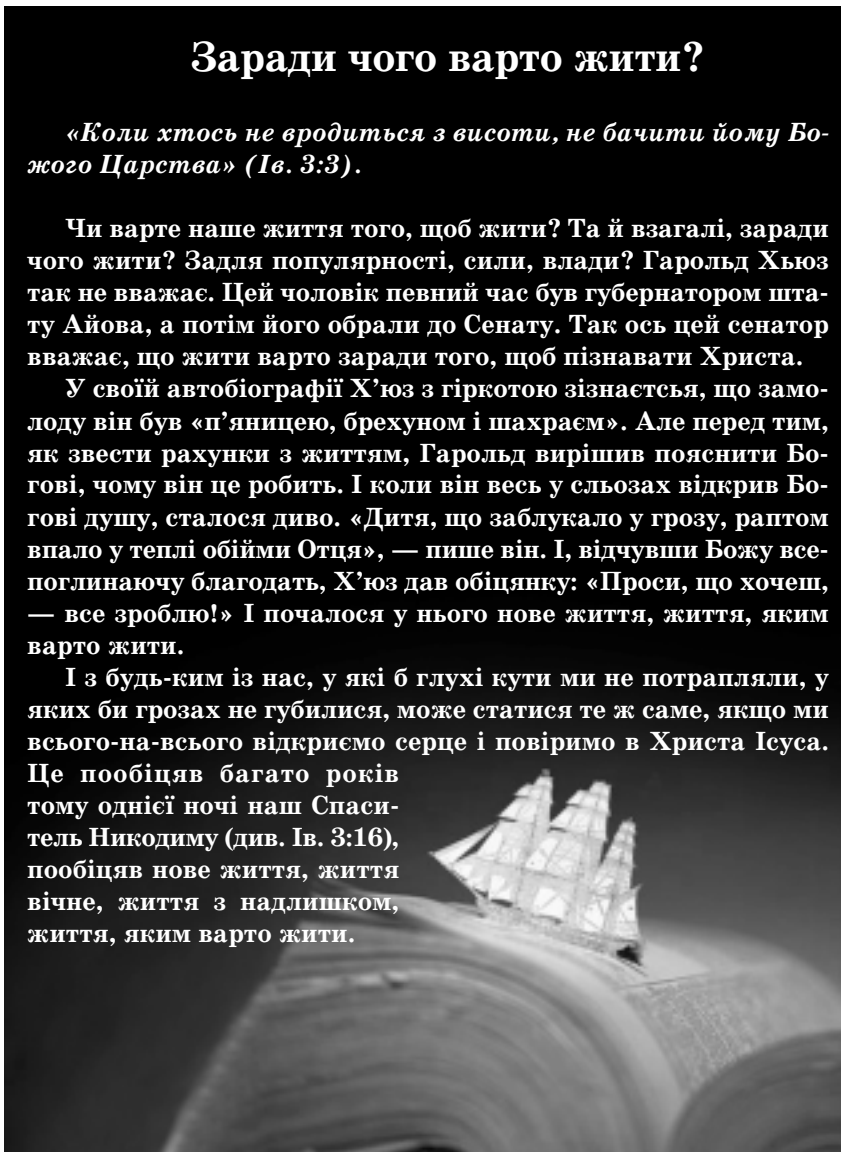
Заради чого варто жити?

«Коли хтось не вродиться з висоти, не бачити йому Божого Царства» (Ів. 3:3).

Чи варте наше життя того, щоб жити? Та й взагалі, заради чого жити? Задля популярності, сили, влади? Гарольд Хьюз так не вважає. Цей чоловік певний час був губернатором штату Айова, а потім його обрали до Сенату. Так ось цей сенатор вважає, що жити варто заради того, щоб пізнавати Христа.

У своїй автобіографії Х'юз з гіркотою зізнається, що замолоду він був «п'яницею, брехуном і шахраєм». Але перед тим, як звести рахунки з життям, Гарольд вирішив пояснити Богові, чому він це робить. І коли він весь у сльозах відкрив Богові душу, сталося диво. «Дитя, що заблукало у грозу, раптом впало у теплі обійми Отця», — пише він. І, відчувши Божу всепоглинаючу благодать, Х'юз дав обіцянку: «Проси, що хочеш, — все зроблю!» І почалося у нього нове життя, життя, яким варто жити.

І з будь-ким із нас, у які б глухі кути ми не потрапляли, у яких би грозах не губилися, може статися те ж саме, якщо ми всього-на-всього відкриємо серце і повіримо в Христа Ісуса. Це пообіцяв багато років тому однієї ночі наш Спаситель Никодиму (див. Ів. 3:16), пообіцяв нове життя, життя вічне, життя з надлишком, життя, яким варто жити.

Благословенні 20-ті

80 років тому відбувся Всепольський об'єднаний з'їзд церков ХВЄ

Сучасний п'ятидесятницький рух, який бере початок з дому молитви на вулиці Азуса-Стріт, що в Лос-Анджелесі, дуже швидко досягнув Європи і України зокрема.

В Україну п'ятидесятницьке пробудження прийшло трьома незалежними шляхами.

Одне вогнище пробудження розгорілося на Півдні України (тоді Радянської) з приїздом в Одесу місіонера Івана Воронаєва. Отримавши хрещення Духом Святим в еміграції у США, він приймає рішення повернутися в Росію як місіонер: 1921 року разом з Василем Колтовичем прибуває в Одесу. За короткий час організовує церкву в самій Одесі, й уже в 1924 році на обласному з'їзді проголошується створення Обласного союзу християн євангельської віри. У 1925 році він реорганізовується у Всеукраїнський союз ХВЄ. П'ятидесятницькі церкви швидко зароджуються спочатку в південних областях, а згодом і по всій Україні.

Ще одним із регіонів, де поширилося п'ятидесятницьке вчення, стала Буковина, яка на той час була під владою Румунії. Пробудження туди прийшло перш за все через свідчення емігрантів, які поверталися з Америки.

І ще одне вогнище розгорілося на Волині. У 1919 році на захід України, у район міста Кременця Тернопільської області (ця територія в той час була під владою Польщі) при-

їхали українські селяни, що були на заробітках в Америці: Порфирій Льчук, Трохим Нагорний і Йосип Антонюк. Вдома вони почали активно проповідувати Євангелію — і дуже швидко на Тернопільщині виникають нові церкви. Практично одночасно такі ж вогнища розгоряються в Рівненській і Волинській областях завдяки діяльності реемігрантів, що повернулися зі США. І вже 1924 року в Кременці був проведений перший з'їзд християн Святої П'ятидесятниці, на якому був утворений п'ятидесятницький союз церков під керівництвом Івана Герасевича (Гереса). У 1928 році відбувся другий з'їзд, на якому були представлені українські та білоруські громади, а до 1929 року відбулося об'єднання українських, білоруських, польських і німецьких церков п'ятидесятників у тодішній Польщі і створений Всепольський союз християн віри євангельської (п'ятидесятників) під керівництвом Артура Бергхольца.

Цей історичний з'їзд, від якого бере відлік нинішнє найбільше об'єднання церков п'ятидесятників — Церква християн віри євангельської України — відбувся у селі Човниця (нинішній Ківерцівський район Волинської області). Ще на початку 20 століття у цьому селі жив Йосип Кравчук, який навернувся до Бога, прийняв хрещення у німецькій баптистській церкві. Його син Олек-

сандр разом з Федором Каплуним, який приїхав зі США євангельським віруючим, продовжив справу благовістя, і уже в 1924 році там була зареєстрована баптистська церква. Її членом також був Іван Зуб-Золотарьов, який познайомився із п'ятидесятницьким вченням, яке на той час дуже поширилося на Волині та Тернопільщині, і через декілька років організував у Човниці п'ятидесятницьку церкву.

Починаючи з 1928 року історія п'ятидесятницького руху в Польщі тісно пов'язана з іменами служителів Східно-Європейської місії (СЕМ) Густава Шмідта та Артура Бергхольца. У 1927 році Густав Шмідт з Паулем Петерсоном і за підтримки бізнесмена Свансона утворюють Російську та Східно-Європейську місію для проповіді Євангелії у Східній Європі. Літом 1928 року Густав Шмідт приїздить у місто Данциг (нинішній Гданськ) як суперінтендант місії. Саме це місто стане на багато років базовою місіонерською станцією. Звідси Густав разом з дружиною Каррі їздить в Естонію, Латвію, Румунію, Болгарію і, звісно ж, здійснює внутрішні поїздки по Польщі.

Уже в 1928 році працівники місії ведуть активну працю з об'єднання п'ятидесятницьких громад, які не увійшли до Союзу під керівництвом Івана Гереса. Потрібно було докорінно реорганізувати Союз, об'єднав-

Якщо бажаєте отримувати газету «За євангельську віру», звертайтеся:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19;
e-mail: gsoleg@com.if.ua

ши українські, польські, білоруські, німецькі та російські громади, зміцнити зв'язки між віруючими, виробити єдність у питаннях віровчення, духовної практики, налагодити біблійну освіту. Густав Шмідт та Артур Бергхольц почали вести переговори з Іваном Гересом. Не все було гладко. Деякі брати, у тому числі й Іван Герес, поставилися до цього насторожено. Доводилося долати певні труднощі та непорозуміння. Не обійшлося без опозиції, яка пізніше об'єдналася у гру-

дянської України з 1925 року діяв Всеукраїнський Союз християн євангельської віри під керівництвом Воронаєва, щоб не було непорозуміння та плутанини, було вирішено дати назву Союз християн віри євангельської.

На з'їзді в Човниці був прийнятий Статут Союзу ХВЄ, який роз'яснював порядок діяльності місцевих громад. Було прийняте рішення про відкриття у Данцигу біблійних курсів для проповідників, регентських курсів, а також про випуск

ваються тримісячні біблійні курси, на яких навчалось 25 чоловік. Це була перша п'ятидесятницька школа в Європі. Викладачами були Густав Шмідт, Густав Кіндерман, Павло Стехлік. Але, без перебільшення, найбільший вклад у навчання як у біблійній школі, так і через публікації в журналі «Примиритель» вніс Дональд Джі. Він написав більше 30 книг, у тому числі книгу про духовні дари, яку друкував і журнал «Примиритель». Його називали «вчителем балансу»

через те, що уникав крайнощів у п'ятидесятницькій доктрині. Лише з травня 1930 року до лютого 1933 курси закінчили 271 особа. Окрім того, Густав Шмідт та його працівники за період з 1929 до 1939 року провели близько 100 одно- та двотижневих курсів у місцевих церквах для тих, хто не мав можливості навчатися у Данцигу.

З 1 січня 1936 року в м. Кременці почав виходити щомісячний журнал українською

мовою «Євангельський голос». До 1939 року вийшло 44 номери цього видання.

З того часу духовна праця набула небувалого поширення. Бог чудовим чином діяв по всій Польщі. Тисячі людей каюлися, приймали водне хрещення та приєднувалися до церков, які, у свою чергу, росли та множилися.

За довоєнний період в Союзі відбулося 7 з'їздів, враховуючи два на Тернопільщині. На початок другої світової війни у 15 районних об'єднаннях існувало 300 громад з більш як 25 тисячами членів.

Більш детально про передумови створення та подальший шлях Союзу християн віри євангельської читайте на сайті журналу «Благовісник»: www.blag.org.ua

Віруючі йдуть вулицею села на річку, де відбувається водне хрещення. Попереду (в плащі) Іван Зуб-Золотарьов. 20-ті роки XX століття.

пу під назвою Церква Божа. Але нарешті всі питання вирішилися — і 5 травня 1929 року в селі Стара Човниця відбувся Всепольський об'єднаний з'їзд українських, польських, білоруських та німецьких п'ятидесятників. Хоча на Тернопільщині раніше відбулися два з'їзди, вони носили географічно обмежений характер. З'їзд в Човниці можна вважати першим об'єднаним. Головою з'їзду був обраний Іван Зуб-Золотарьов, пресвітер Човницької церкви п'ятидесятників. На з'їзді були присутні 83 делегати, які мали право голосу.

Важливим питанням, яке було вирішено на цьому з'їзді, стала назва Союзу. У всьому світі п'ятидесятники називають себе переважно християнами євангельської віри. Але, враховуючи те, що на території Ра-

журналу «Примиритель». Для керівництва Союзом ХВЄ та для духовної опіки церков було обрано комітет, в який увійшли такі служителі: Артур Бергхольц (голова Союзу), Йосип Черський (заступник голови), Іван Зуб-Золотарьов (секретар), Данило Комса (скарбник).

Для успішної духовної праці було вирішено розділити територію на райони, що і було поетапно зроблено. У цих районах проводилися щорічні з'їзди, зібрання служителів, братські бесіди. Відразу ж після з'їзду розпочалася активна праця з вирішення тих питань, які обговорювалися. Вже через два місяці, у липні, Іван Зуб-Золотарьов відкриває у Човниці регентські та музичні курси, у серпні виходить перший номер журналу «Примиритель».

2 березня 1930 року відкри-

Вісім багатодітних сімей отримали будинки

9 липня вісім багатодітних сімей з Ківерцівського району, сім з яких християнські, в рамках реалізації в районі спільного проекту влади і бізнесу «Зігрій любов'ю дитину» отримали нові будинки. Урочисте вручення ключів від новозбудованих осель родинам: Ройків, Фенів і Гламаздів із Карпилівки, Круків і

Гламаздів із Башликів, Ховайлів із смт Цуманя, Стасюків із Дерно та Гальчиків із Прилуцького, відбувалося в Карпилівці. Президент України Віктор Ющенко особисто привітав родини з такою подією, пообіцяв, що подібні заходи й надалі здійснюватимуться в нашій державі, а також закликав усіх людей бути чуйними і уважними до багатодітних сімей.

Члени родин, які отримали нові будинки, довго не могли повірити, що цей проект буде здійснено. Та тепер вони дуже втішені цим подарунком, бо, як свідчать всі вони: «Ми б ніколи власними силами не змогли побудувати такий будинок».

Нині Волинь займає перше місце в Україні з народжуваності. Тут проживає 13 343 багатодітних родини, що виховують трьох і більше дітей (понад 4% усіх сімей області), 62 родини виховують десять і більше неповнолітніх дітей.

Церкви України тепер платитимуть за газ за тарифами для населення

Кабінет Міністрів України прийняв рішення про те, що природний газ для релігійних організацій на комунально-побутові потреби буде продаватися за цінами, які діють для населення. Відповідну постанову було прийнято на засіданні уряду 3 вересня 2009 року.

За інформацією ІРС, дане рішення уряду України було схвалено сприйняте представниками конфесій, які в той же день зібралися на засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій для аналізу результатів недавньої зустрічі глав конфесій з прем'єр-міністром України. Питання зменшення тарифів на природний газ для релігійних організацій знайшло відображення в окремому урядовому дорученні, виданому за результатами цієї зустрічі.

Це питання не знаходило відповідного рішення ще з 2002 року. Однак після зустрічі з представниками ВРЦіРО 13 липня 2009 року Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко запевнила, що Уряд доведе до логічного завершення це питання.

Богослови разом з фізиками, математиками, біологами досліджуватимуть креаціонізм

Установчі збори Інституту генези і буття для формування креаціоністського наукового світогляду і християнських цінностей у суспільстві відбулися 11 липня. У складі установи православні, греко-католики і протестанти.

«До фундаторів Інституту увійшло 12 осіб — це богослови, математики, фізики (теоретична і експериментальна), медики, філософи, біологи, психологи тощо, — розповів кореспондентові РІСУ Миколі Малусі один із ініціаторів створення установи єпископ Валерій Решетинський (кандидат технічних наук). — Фактично він вже почав існувати: зараз проводиться набір кадрів, вирішуються питання реєстрації».

Керівництво обрало дві стратегічні цілі: формування наукового креаційного світогляду та втілення християнських принципів у суспільстві. Задля їхнього досягнення проводитимуться поточні наукові дослідження, регулярні наукові конференції, друк наукового журналу.

«Важливим компонентом нашої майбутньої роботи буде націленість на загально-освітні школи — це підготовка фахівців з християнської апологетики (з правом викладання), підготовка та формування для школярів наукової літератури в бібліотеках», — розповів деталі діяльності пастор Валерій.

Інститут буде неприбутковою установою, бюджет на його існування створюватиметься за рахунок членських внесків і пожертв. Найближчим часом керівництво закладу планує провести презентацію для усіх християнських церков задля їхнього активного залучення до діяльності та життя дослідницького центру.

«Сміливо звіщайте Євангелію»

Близько 500 осіб з кількох країн взяли участь у місіонерській конференції на Волині

22-24 липня в селищі Олександрія Рівненської області відбулася XVI Конференція християнської місії «Голос надії». Її учасниками стали близько 500 осіб, серед них — співробітники місії, священослужителі, гості. Делегати конференції приїхали на Рівненщину не лише з різних регіонів України, але також Російської Федерації, Польщі і Болгарії, де українці також виконують місіонерське служіння.

«Сміливо звіщайте Євангелію», — ці слова стали девізом конференції і були покликані духовно підтримати тих, хто залишив свої домівки, комфорт і живе в досить нелегких умовах. Своїм досвідом життя і служіння у віддалених куточках Росії ділилися місіонери з Сахаліну, Якутії, Татарстану, Карелії, Республіки Комі і інших регіонів РФ. Учасники конференції розповідали про роботу серед оленярів, що живуть в чумах і досі не вміють читати; серед мусульманського населення Татарстану; у місцях, де окрім

українських добровольців, немає жодного християнина; серед дуже бідного населення російської глибинки. На сьогодні там виникають нові церкви, люди охоче слухають Боже Слово і з вірою приймають Євангелію.

Також українські місіонери проповідують Євангелію на Сході і Півдні України, особливо в селах, де, окрім розпивання алкоголю, місцеве населення не має іншого заняття. «Бог прийшов на цю землю, щоби знайти та спасти те, що загинуло. А ми хочемо бути послідовниками Христовими і виконувати Його велике доручення», — з такою мотивацією молоді українці їдуть служити змученим гріхом людям.

«Зараз у роботі нашої місії беруть участь 356 місіонерів у більше ніж 270 населених пунктах, тоді як 20 років тому діяльність місії почалася з декількох ініціативних людей», — відзначив у привітальному слові до делегатів конференції директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк, перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ.

Місіонерська робота не може здійснюватися лише на ентузіазмі або емоціях. Це

важка щоденна праця, тому не раз делегатів конференції називали «героями віри». Саме їм в далеких від України регіонах часто доводиться переживати ті труднощі, яких молодше покоління українців у своїй країні вже не переживало.

Велика частина місіонерів — вихідці із Західної України, де проживає значна кількість вірних Церкви ХВС України. Так, лише на Волині до цієї Церкви належать більше 27 тисяч віруючих.

Як відзначають організатори, основною метою щорічної конференції місії «Голос надії» є формування стратегії подальшої праці, створення тісних взаємин між місіонерами, духовна підтримка і підбадьорення співробітників та волонтерів місії.

У конференції взяли участь старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко, його заступник в Західному регіоні старший пресвітер об'єднання церков ХВС Рівненської області єпископ Віктор Боришкевич, які звернулися до присутніх із вітальною промовою і словами наваження.

Олена КУЛИГІНА

МЕЛЬНИК Микола Адамович

4 вересня 2009 року на 72-ому році життя відійшов у вічність колишній Голова Союзу ХВЕСП України єпископ Микола Адамович Мельник.

Народився Микола Адамович 6 серпня 1938 року в місті Біла Церква Київської області. Батьки були репресовані тоталітарним режимом і вислані у Вологодську область. Та після закінчення терміну заслання сім'ї було дозволено поселитися у місті Біла Церква.

Після закінчення середньої школи Микола Адамович працював на Білоцерківському авторемонтному заводі слюсарем, далі був електромеханіком з обслуго-

вування літаків у військовій частині, а також займав різні технічні посади під час роботи на Коломийській щетинно-щіткової фабриці в Івано-Франківській області, куди переїхав згодом.

У 1957 році він прийняв святе водне хрещення і хрещення Святим Духом. У 1968 році був рукопокладений на пасторське служіння, виконував обов'язки старшого пресвітера Івано-Франківського об'єднання церков ХВЕСП. У 1972 рукопокладений на єпископа церков ХВЕСП Західного регіону.

У 1985 році розпочав клопотання перед органами влади про реєстрацію статуту Союзу ХВЕСП, який був зареєстрований у 1990 році. В тому ж році 25-26 травня у місті Коростені Житомирської області відбувся третій з'їзд ХВЕСП України, на якому Микола Адамович Мельник був обраний Головою

Союзу ХВЕСП України. Це служіння він виконував до травня 1998 року. З 1996 до 2000 року М. Мельник був пресвітером церкви м. Києва (вул. Кар'єрна, 44). Згодом емігрував до США, де провів останні роки свого життя.

У 1996 році Беріанським університетом (США) М.А. Мельнику присвоєне почесне звання доктора богослов'я. У 1998 році за духовно-подвижницьку діяльність був нагороджений відзнакою Президента України — орденом «За заслуги» III ступеня.

Разом з тим Микола Адамович був також Президентом Українського Біблійного Товариства, членом президії Об'єданого союзу ХВЕСП СНД, членом президії європейських і світових національних конференцій п'ятидесятників.

Правління та Комітет Церкви ХВС України, а також редакція журналу «Благовісник» висловлюють щирі співчуття рідним та близьким покійного. Хай Господь потішить Вас і дасть сили перенести цю втрату з надією на зустріч у вічності.

Баптисти України відзначили 400-ліття заснування баптистського євангельського руху

Концертом у Палаці «Україна» 30 серпня закінчилися урочисте святкування ювілею заснування баптистського євангельського руху.

В ході проведених заходів Голова Держкомнацрелігій Юрій Решетніков відзначив активну роль баптистської церкви у житті країни. «Євангельські християни-баптисти сьогодні посідають четверте місце серед усіх релігійних організацій. Але найважливішим є не стільки кількісний, як якісний рівень баптистів», — продовжив він.

Нагадав про вплив баптис-

тського руху на формування цінностей у суспільстві голова Російського союзу ЄХБ Юрій Сіпко: «Зокрема, ми проповідуємо про відокремлення Церкви від держави, високі моральні стандарти». Президент ВСО ЄХБ В'ячеслав Нестерук повідомив про високий авторитет тих баптистів, що залучені у діяльності Верховної Ради, Кабінету Міністрів тощо.

Секретар Європейської баптистської федерації Тоні Пек відзначив: «Сьогодні в Європі нараховується близько 800 тис. баптистів і 200 тис. з них — українці».

Під час концерту баптистів привітали зі святом духовні лідери України — Глава УГКЦ Патріарх Любомир (Гузар), єпископ-помічник Київсько-Житомирської дієцезії РКЦ Віталій Скомаровський і перший єпископ ВСЦ ХВС п'ятидесятників — Михайло Паночко.

З вітальним словом також виступили перший віцепрем'єр Олександр Турчинов, нардеп Володимир Стретович, голова Держкомнацрелігій Юрій Решетніков, представники Секретаріату Президента та київського міського голови.

РІСУ

«Господи, ось я, пошли мене!»

Малин... Мальовничий куточок України: со-
сни, чисте повітря, не-
займана природа. Здаєть-
ся, що ідеальнішого
місця для проведення
з'їзду християнської мо-
лоді годі шукати. Проте
краще один раз побачи-
ти, ніж сто раз почути.
Отож, мені захотілося на
власні очі переконатися,
чому на Всеукраїнський
з'їзд молоді ХВЕП у Жи-
томирську область при-
бувають тисячі молодих
християн з різних ку-
точків України, чому
дехто з них страшенно жал-
кує, що «так мало», а дехто по-
вертається зі словами: «Ноги
моєї більше там не буде». Мо-
литва до Господа, щоб Він все
владштував, — і ось я у Малині.

Субота, ранок. Це уже чет-
вертий день фестивалю, табір
прокидається, поспішаючи на
ранкове богослужіння на
10.00. Хтось підтримує багат-
тя, хтось читає Біблію, зручно
вмостившись поряд, а когось і
добудитись годі. Ставили ми
свого намета під спів об'єдна-
ного хору (це була репетиція
перед служінням). Так що ж
такого особливого у цьому
з'їзді? Чим він вразив особис-
то мене?

По-перше, масовістю. Близько 5000 молодих людей бра-
ли участь у житті фестивалю
— і ця цифра зростатиме. По-
друге, різноманітністю учас-
ників. Дехто жодного зібран-
ня чи семінару не пропустив,
ну а дехто лише грав у волей-
бол та купався в озері. Також
від представників консерва-
тивних церков, до яких і я на-
лежу, лунали зауваження сто-
совно зовнішнього вигляду ба-
гатьох учасників: прикраси,
непокриті голови та чоловічий
одяг на сестрах, браття могли
з'явитися на зібрання у шор-
тах (такий собі пляжний варі-

Точка зору

ант). Але, незважаючи на
деякі розбіжності у поглядах,
Бог діяв і діяв потужно! Особ-
ливо вразило вечірнє богослу-
жіння у неділю, на якому про-
повідував Ростислав Радчук.
Господь у цей вечір охрестив
сотні молодих людей Духом
Святим, спонукав молитися за
пробудження Європи, Афри-
ки, мусульманських країн.
Повертаючись до свого табору,
який тимчасово став моєю
домівкою, я чула, що молодь
молиться, зібравшись біля на-
метів. Молилися ревно, і
відчувалося, що їхня молитва
відкриває небо.

Звичайно, були деякі мо-
менти, від яких у душі зали-
шилися суперечливі емоції,
як от гучне прославлення зі
всілякими інструментами.
Проте сумніву немає, що всім
проповідникам було дане сло-
во для молоді від самого Госпо-
да. Проповіді С. Вітюкова, С.
Вінковського, М. Паночка, Р.
Мураха, В. Боцяна надовго за-
карбуються в пам'яті. Слово,
сказане цими благословенни-
ми братами, проникало до роз-
ділення душі і духа, плавило
наші юні серця і запалювало
бажанням нести вістку Єван-
гелії «усім народам». Сотні
молодих людей повторювали
разом із пророком Ісаєю слова,

що стали девізом XII З'їзду
християнської молоді
ЦХВСУ: «Господи, ось я, по-
шли мене». Молодь шукала
Господа: хтось виявив бажан-
ня стати місіонером (більше
ста анкет місії «Голос надії»
були заповнені), когось Гос-
подь хрестив Духом Святим,
когось зцілив, хтось отримав
звільнення від гріховної за-
лежності. Не було людини,
яка б не повернулася додому
іншою. Наш з'їзд уже стає
інтернаціональним. З нами у
ці дні ревно шукали Господа
білоруси з м. Бреста, литовсь-
ка делегація з м. Вільнюса,
делегація зі США. Ось і сере-
да, закриття з'їзду. Ми виру-
шали до рідного міста Рівного.
А у серці лунали слова: «Гос-
поди, ось я, пошли мене». Якщо не я, то хто ж, Господи?

**Ось такими були враження
учасників XII Всеукраїнсько-
го з'їзду християнської мо-
лоді.**

— Мене найбільше врази-
ло, що в Україні може збира-
тися така грандіозна кількість
людей, аби разом славити Бо-
га, в той час, коли в інших ку-
точках землі цього не можуть
зробити разом 10 чоловік. Ук-
раїна благословенна свободою!

Ми можемо на повний голос сказати: «Я — християнин!» Такого немає ні в Європі, ні в Америці. Сподобалося все, проте деколи складалося враження, що молодь намагалася в першу чергу задовольнити свої емоційні потреби, а не зблизитися з Богом (Юлія, м. Рівне, 25 років).

— Хоча я в Малині був лише два дні, все ж багато чого звідти для себе взяв. Мені сподобалися служіння, особливо проповіді братів на теми, які є дуже важливими для духовного зростання молоді, і якби табір в Малині був би не тиждень, а, скажімо, все літо, думаю, багато молодих людей повернулися б додому в ранзі Божих офіцерів! (Сергій, 27 років, м. Славута).

— В Малині я була вперше, понравилось все. Служения, прославление, общение. Особенно молодежь — была очень дружной, все были в единстве. Слава Богу! Жду не дожусь следующего года, чтобы опять поехать. Не понравилось только одно — МАЛО! Хотелось бы хотя бы недельки две-три (Марина, 17 років, м. Ізмаїл).

— У Малині особливо запам'яталася атмосфера.... Ти постійно в спілкуванні з Господом і з друзями-християнами... Постійні молитви, навчання, прославлення Господа, як на служіннях, так і біля вогнищ... Ти ніби потрапляєш в інший світ, де не чуєш брудної лайки, не дихаєш тютюновим димом і не бачиш під кожним кушем пляшку від алкогольного напою... А, навпаки, бачиш посмішки братів і сестер, отримуєш відкриття від Господа, вдосконалюєшся. Негативу я не помітив. Хто хотів, той знайшов харизматію, побутові незручності, поганих служителів і т.і., але той, хто шукав спілкування з Господом і з іншими християнами, той знайшов те, чого прагнув (Антон, 22 роки, м. Локачі).

— Меня, как представителя из Беларуси, удивило отношение ваших властей. У нас не разрешили бы провести такой съезд. Так что цените, молодежь, такую возможность! Ну а про плохое говорить не хочется, его и не было почти! Что мне еще понравилось, так это

общение молодежи с такими разными взглядами на религию. И пусть все пятидесятники, но было любопытно увидеть, узнать, какие у людей видения христианства.

Благословений Вам! (Анна, 18 років, м. Брест).

— Терпіти можна. Фестиваль як фестиваль. Нічого не втрапиш і нічого не знайдеш. Правда, скажу чесно: чим далі, тим гірше. Я постійно задумуюсь: це фестиваль п'ятидесятників чи харизматів? Хто дасть відповідь? (Вадим, 22 роки, м. Луцьк).

— Чудовий фестиваль для християнської молоді і для нехристиянської, яка шукає Бога. Якби це було можливо, щоб фестиваль продовжувався хоча б з місяць, а не один тиждень, то і цього, мабуть, було б мало! А до умов, які були в Малині, то наша молодь вже звикла, тому, цінуючи пережитим благословенням, на умови вже й ніхто не звертає уваги! (Роман, 31 рік, м. Рівне).

*Підготувала
Антоніна Самковська*

Анонс

Читайте в наступному номері:

**Нові проблеми
сучасних християн**

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

***Працівники журналу «Благовісник» потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги.
Ми чекаємо на Ваші листи, побажання, зауваження,
матеріали, які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!***

Малин-2009

Я дякую
За те, що небо — синє,
За те, що нива — золота,
Що в мене світла й гожа днина,
Що в серці — зоряна мета.

Я дякую
За те, що в грудях — пісня,
Що хліб — щоденно на столі,
Що над країною не виснуть
Ворожі хмари: чорні й злі.

Я дякую
За сильну руку брата,
За слово в хвилю безнадій,
Що над колискою дитяти
Шепоче мати: «Сину мій!»

Я дякую
За те, що дощ — врожайний,
Що поле щедрістю зроста,
Що Боже Слово — життєдайне,
Що Богом повняться літа.

Я дякую
За те, що ранок — чистий,
Що вечір — свіжо-мовчазний,
Що очі в сина — променисті,
Що доня — втілення весни.

Я дякую
За пісню Віфлеєма,
Пробиті руки — два крила,
За ніжну провесінь Едему,
Що в воскресінні проросла.

Я дякую,
Що Бог — моя утіха
З малечих літ і до сивин.
Його любов —

як дотик неба тихий...

Я дякую, що я Твій, Боже, син!

Я дякую!

Юрій ВАВРИНЮК

